

Giới thiệu Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!

Tình yêu chính là liều thuốc kỳ lạ nhất. Nó có thể khiến cho người lạnh lùng trở nên ôn nhu, người tàn nhẫn trở nên khoan dung và ngay cả người không có trái tim cũng cảm nhận được nhịp đập trong lòng ngực.

Cũng giống như chiếc máy ảnh của người làm báo đều muốn bức ảnh chụp ở góc độ nào cũng rõ nét. Tuy vậy, nó cũng chỉ là một chiếc máy ảnh có thời hạn. Cho dù bền đến mấy cũng sẽ bị hư hỏng và cần phải thay thế bằng cái mới.

Cũng như chiếc máy ảnh, tình yêu liệu có bền lâu?

Liệu một cô gái hành nghề phóng viên có thể dễ dàng tìm kiếm tình yêu đích thực trên con đường tác nghiệp?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vạn sự khởi đầu nan !

Vào mùa hạ năm hai ngàn không trăm mười sáu, Âu Nhã Phi một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học Truyền thông nằm tọa lạc tại thành phố Bắc Kinh Trung Quốc.

Ra trường không lâu, cô nộp hồ sơ vào tất cả các tòa soạn danh tiếng. Cô vừa làm thêm bán thời gian để trang trải chi phí vừa tiện bề đợi những cuộc gọi phỏng vấn.

Mãi cho đến nửa năm Nhã Phi mới nhận được cuộc gọi từ Tòa soạn Nhật Báo.

Vì hôm nay là ngày phỏng vấn nên cô đặc biệt chú trọng đến cách ăn mặc, cô chuẩn bị mọi thứ từ cách trả lời phỏng vấn sao cho thật trôi chảy.

Âu Nhã Phi vận chiếc áo sơ mi trắng tay dài bên trong, khoác thêm vest đen đơn giản bên ngoài diện quần tây dành cho dân công sở. Mái tóc dài buộc đuôi ngựa cao để lộ vầng trán thông minh.

Người trực tiếp phỏng vấn hôm nay là trưởng phòng biên tập, anh ta tuổi ngoài ba mươi trông có vẻ dày dặn kinh nghiệm.

Anh ta hỏi: " Lý do vì sao bạn chọn nghề báo? "

Nhã Phi đáp một cách thành thực: " Bởi vì tôi thực sự yêu thích nghề báo! "

Anh ta lại đưa ra câu hỏi tiếp theo: " Hãy cho tôi biết tại sao bạn chọn tòa soạn của chúng tôi? "

Nhã Phi trả lời: " Tôi cảm thấy nơi này thích hợp để tôi phát huy năng lực của mình! "

Anh ta hỏi câu cuối: " Vậy bạn có tự tin vào bản thân khi đến với ngành báo chí? Bạn đã có kinh nghiệm về ngành này hay chưa? "

" Vâng, tuy tôi chưa có kinh nghiệm nhưng tôi tin mình sẽ hoàn thành tốt mọi công việc! " _ Cô tự tin nói.

" Tốt! Cảm ơn bạn đã tham gia phỏng vấn ngày hôm nay! " _ Anh ta đứng dậy bắt tay cô.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Nhã Phi bước ra với tâm trạng phấn chấn. Bên ngoài còn rất nhiều người xếp hàng đợi lượt mình, rào chân ra khỏi cổng văn phòng hít một hơi thật sâu sau đó xuống hầm gửi xe trèo lên con xe máy cũ kỹ màu đen chạy bon bon trên đường về nhà. Giữa đường bỗng kẹt xe, những chiếc xe chật ních phải khò khò thở từng chút một.

Nổi đuôi phía sau xe cô là chiếc Lamborghini sành điệu, chủ nhân của nó có vẻ gấp gáp muốn vượt lên nhưng vô ích. Khoảng mười phút sau mới được thông xe, tay lái đổ đạp ga lách qua mặt xe cô cách trắng trợn. Rõ ràng xe cô chạy trước, chưa kịp thoát khỏi dòng xe đông đúc thì bị chiếc siêu xe đó phóng lên vượt đầu xe cô.

Bức xúc nhưng làm gì được chứ? Cô ngậm ngùi chạy phía sau, về đến căn nhà nhỏ nằm trong con hẻm chật hẹp cô gỡ mũ bảo hiểm vào phòng thay đồ ra cho thoải mái.

" Haizzz...! " _ Nhã Phi thay quần áo xong ngồi trên giường nệm thở dài.

Mẹ cô chuẩn bị đầy đủ các món bày biện ra bàn ăn gọi lớn: " Phi Phi ra ăn cơm nè con! "

" Dạ! " _ Nhã Phi vâng dạ đứng lên thong thả mở cửa bước ra.

"Wow toàn món khoái khẩu của con và ba...! " _ Mắt cô sáng như sao thần thốt.

"Ừh! Hai cha con khẩu vị y hệt nhau, haizzz thật là... mẹ không biết con có phải con gái hay không nữa? " _ Mẹ cô hai tay bận bịu bưng bê thức ăn nói.

"Đương nhiên... nó là con gái rồi! Chẳng qua nhan sắc nó giống em còn tính cách giống anh thôi Khả khả ! " _ Ông Âu cười khả khả bảo.

"Ui coi kìa! Ba với mẹ anh em ngọt ghê chưa? " _ Nhã Phi cười ranh nói.

"Con nha đầu này....! " _ Ba cốc yêu cô một phát lên đầu.

"Nhăm nhăm... đã quá! " _ Nhã Phi thuận tay bóc chân gà chiên cầu xé ngon lành.

Mẹ cô lắc đầu ngán ngẩm: "Haizzz! Con nhỏ này, ăn uống chẳng ý tứ chút nào! Cứ như vậy biết bao giờ có bạn trai đây! "

Nhã Phi nhai ngấu nghiến nói: "Ôi mẹ ơi! Con bây giờ cóc cần phải có bạn trai đâu! Vương vùi tay chân lắm! "

Mẹ cô gấp cho đĩa rau vào chén cô: "Thôi mẹ chịu thua con rồi! Ăn đi kẻo nguội! "

Ăn uống no nê, Nhã Phi có hẹn với người bạn thân thời học trung học. Cô bạn này tên họ là Chung Thái Di, tốt nghiệp học viện Hí Kịch Trung Quốc chuyên ngành diễn viên múa. Cả hai tuy cá tính khác biệt nhưng họ có cùng điểm chung là mê đánh BiDa lỗ.

Nếu Âu Nhã Phi là tay cừ khôi bắn bách phát bách trúng thì Chung Thái Di lại là dân phá bi chuyên nghiệp. Hai nàng hẹn nhau tại Câu Lạc Bộ BiDa A&B.

Xét về phong cách cá tính, Âu Nhã Phi được gọi là Soái Tỷ bởi tính cách dứt khoát đáng mặt nam tử hán, điềm tĩnh cẩn trọng. Từ nhỏ cô được ông cậu là võ sư môn phái Thiếu Lâm nhận làm đệ tử ruột nên đến thời điểm hiện tại cô đã lên đến cấp bậc ngang hàng với sư phụ của mình vì một phần bẩm sinh Nhã Phi có năng khiếu võ thuật ăn sâu trong xương tủy. Tuy cô võ công thâm hậu nhưng chưa bao giờ tỏ vẻ khoe khoang tự đắc.

Nói đến Chung Thái Di, cô được coi là mỹ nhân Ác Nữ. Nhị tiểu thư của nhà tài phiệt Tổng công ty chuyên mặc hàng đá quý JPN, từ nhỏ tính tình ngang bướng bề ngoài người khác đánh giá cô con người tự kiêu, mỗi lời nói như ngàn mũi dao nhưng bên trong Thái Di cực kỳ tốt bụng đôi khi khá ngốc nghếch.

Vì bề thế quá cao quý nên Thái Di rất ít bạn, hầu hết toàn kẻ lợi dụng nọt không ai là thật lòng cho đến khi gặp Âu Nhã Phi người cùng chí hướng cùng sở thích hơn nữa Nhã Phi đối xử với cô rất thật lòng. Cô nhận ra điều đó thế là cả hai thân nhau lúc nào chả hay.

*****

Thái Di lái chiếc bốn chỗ nhãn hiệu nổi tiếng của Ý đón Nhã Phi, hai nàng ngồi trong xe nhép theo bài hát Bang Bang Bang của Big Bang cao hứng nhún nhảy theo điệu nhạc.

Trong lúc đùa vui quá độ, Thái Di sơ ý tông phải chiếc Lamborghini đang chạy ngược chiều phía trước. Hậu quả không thể tưởng tượng, xe đối phương móp đầu trầy xước khá nghiêm trọng.

Hai cô gái bốn mắt nhìn nhau hoang mang, còn vị chủ nhân của chiếc xế hộp đáng thương kia mở cửa bước ra mang theo tâm trạng bực tức.

Hóa ra chủ chiếc xế sang đó là một anh chàng cao ngạo sành điệu, mái tóc rục ánh đỏ nổi bật. Dáng vẻ cao to đẹp trai kiểu công tử nhà giàu, anh ta đứng đối diện đảo con ngươi tìm kẻ gây thiệt hại cho xế cưng của mình.

Bụng mang dạ tực nghênh mặt lớn giọng: "Ai? Ai dám làm cục cưng của bọn thiếu gia ta bị thương mau mau khai báo! "

Chung Thái Di và Âu Nhã Phi do dự rồi cũng bước xuống xe lộ dạng. Thái Di hiên ngang đứng trực diện anh chàng lộ nét kiêu căng đáp: "Là tôi thì sao hả? "

Xuất hiện trước mắt anh ta với thân hình mảnh mai, từng đường cong uốn éo mềm mại cùng mái tóc dài ánh vàng rêu xoắn đuôi đi theo đó áo crop top ba lỗ bó sát màu cam tươi cùng quần short ngắn trên đầu gối xé rách phá cách, trên cổ đeo sợi dây chuyền dài có mặt hình thỏi sôcôla. Dung nhan tuyệt mỹ, dáng mũi thon cao, hàng mi cong vút đôi môi nhỏ nhỏ đỏ thoảng hương cherry ngọt ngào khiến anh ta khựng vài giây mới định thần lại.

Anh ta tự trách bản thân: "Mày bị làm sao thế hờ Dương Nhất Hạo? "

Sau phút trấn tĩnh tinh thần, anh ta cố tỏ vẻ nguy hiểm nói: "Haha! Nhìn tổng thể... cô cũng được đấy! Hay là... làm bạn gái tôi một tháng coi như đền bù tổn thất! "

Thái Di cười khẩy: "Cái gì...? Anh có bệnh à? Hớ Hớ! Nằm mơ đi! "

Âu Nhã Phi cất tiếng: "Bỏ đi, mặc kệ anh ta. Chúng ta đi thôi! "

Cô không thèm đôi co nữa mà bỏ vào xe tiếp tục bẻ lái đi đến câu lạc bộ bỏ mặt gã trai đứng đấy hậm hực với chiếc xe bị thương.

Câu Lạc Bộ BiDa A&B.

.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kỳ phùng địch thủ !

Sau giây phút rời khỏi hiện trường vụ va chạm, chiếc xế hộp của Chung Thái Di đầu xe cũng không khá là mấy, vết xước, vết móp méo rõ ràng trước mắt. Thái Di trên đường di chuyển đến CLB cô lèm bèm bức dọc: "Grừ...! Cái tên sếu đầu đỏ ấy thật chẳng ra làm sao cả! Lỗi cũng do hắn không chịu nhường đường sao hắn có thể lên giọng đòi bồi thường chứ? Mình chúa ghét thể loại này! "

"Được rồi, được rồi bỏ đi! Lo dưỡng tinh thần giải khuây với BiDa còn hơn! ". Âu Nhã Phi lên tiếng khuyên giải.

"Hờ! Cậu...sao có thể bình tĩnh tới như vậy chứ? Mình phục cậu thật! ". Thái Di thất vọng mề nheo.

Âu Nhã Phi xuất ngôn tỏ ý ghẹo Thái Di: "Cậu nên học cách nhìn nhận sự việc theo hướng tích cực hơn đi! Càng tức giận thì bản thân càng thiệt thòi, hơn nữa...sẽ xuất hiện nếp nhăn đấy! "

Thái Di hoảng hốt sờ vào khuôn mặt trắng muốt của mình nói: "Hả...? Chung Thái Di này sao có thể có nếp nhăn được chứ? Cậu toàn trêu mình! "

"Này! Cẩn thận tay lái kia! ". Nhã Phi nhắc nhở khi chiếc xe có biểu hiện chao đảo.

"Hờ! Biết rồi! ". Thái Di thờ dãi điều chỉnh vô lăng.

Đỗ xe tại bãi xong xuôi, hai cô gái mỗi người mỗi nét tiến thẳng vào Câu Lạc Bộ.

"Ôi...ôi...các cậu xem kia! Mỹ nữ người ơi! ". Gã thanh niên cao cao gương mặt hiện rõ mùi háo sắc khều thẳng bạn kể bên cấp báo.

Thằng bạn gã đó cười gian cảnh báo: "Nước dãi ướt hết bàn bi rồi kia! "

Gã ta vội lấy tay lau khô mép chèm nhẹp nước này ra ý tưởng xem chẳng tốt đẹp gì thì thắm với tên còn lại:

"Ây, hay...là tán thử hai nhỏ đó xem sao? "

"Ô kê, tùy cậu, có hậu quả gì tự mà gánh đấy! ". Cậu bạn của gã có vẻ bảo thủ nói.

Gã đó cười khinh nói: "Cậu là thằng chết nhất! Gái thôi mà.. sợ cái gì không biết? "

Âu Nhã Phi với dáng đi ngang nhiên nhấc bước vào đầu tiên, cô diện quần jean trơn độc màu đen kèm sợi dây nịch gọn, áo thun trắng bên trong bỏ vạc sau ra ngoài phía trước đóng thùng khoác ngoài chiếc áo màu xanh của lính cô trụ thủ dài không kéo rít trong cô thật hảo soái. Đằng sau cô, Chung Thái Di thân hình bốc lửa bước tới.

"Chủ Câu Lạc Bộ đâu? ". Nhã Phi tay chống hông lạnh nhạt hỏi.

"Ai đó? Tôi liền! ". Anh chàng đáng người hơi gầy tóc cạo một bên cắt undercut xuất hiện.

"Oh...! Chào bạn cũ! Ngon gió nào thổi cậu ghé thăm thế? ". Anh chàng có biệt danh Báo Đốm không giấu được vẻ ngạc nhiên.

"Sao? Không hoan nghênh tớ à? ". Nhã Phi và cậu ta cùng tay nhau chào hỏi.

"Ha Ha Ha! Nhiệt liệt hoan nghênh luôn! Hiếm khi Phi Tỷ viếng thăm tất nhiên phải tiếp đón nồng hậu rồi! ". Báo Đốm tỏ ra tôn kính nói.

"Hừ Hừ! Hào! Còn nhớ ai đây chứ? ". Âu Nhã Phi nhếch môi cười liếc phía sau mình hỏi.

"Ơ...! Cô là...? ". Báo Đốm ngập ngừng.

Chung Thái Di kiêu hãnh giới thiệu: "Báo Đốm cậu thật mau quên tó! Tớ là Di Di công chúa đây! "

Báo Đốm tự đánh đầu mình: "À Ha! Nhớ rồi, chỉ có mình cậu mới tự xưng thế này thôi! "

" Sao? Cậu còn bàn trống không cho tụi này một bàn! ". Nhã Phi vơ lấy hai cây cơ thủy cho Thái Di cây còn lại mở miệng.

" Chu...chuyên... này hai cậu thông cảm! Thực ra là còn... nhưng... có người đặt trước rồi, giờ này có lẽ họ sắp tới nhận bàn hai cậu vào trong ngồi uống nước đợi chút nhé! ". Báo Đốm toát mồ hôi ấp ửng.

" Hừ! Ai mà nhanh tay thế nhỉ? ". Thái Di phẫn nộ tò mò.

Bên ngoài lập tức mọc ra hai vị hắc y nhân, một trong hai đeo kính râm trông như xã hội đen đi vào.

" Chủ câu lạc bộ đâu? Ra báo coi! ". Một trong hai gã hắc hồ lớn tiếng gọi.

" Dạ dạ có tôi! Bàn hai anh đã chuẩn bị sẵn sàng! Xin mời dùng ạ! ". Báo Đốm kính cẩn mời.

Hai gã thanh niên tiến tới, gã áo trắng thò tay lấy hai cây cơ đưa cho tên kia miệng kêu: " Đây, bắt lấy! "

Trận chiến Bida khởi động! Hai gã lạ mặt đấu hăng say. Cái tên hắc hồ lớn giọng ra oai lúc nãy thụt từng mũi cơ rất điêu luyện, tuy vậy hắc vẫn không đầu lại tay cơ cự phách kia. Hết bi này vào lại đưa tiễn tiếp những trái còn lại thì nhau lọt lỗ quả là danh thủ chứ không còn mức cao thủ nữa, màn giao đấu kết thúc khiến mọi tay cơ chứng kiến phải tâm phục khẩu phục trong đó có hai cô gái Âu Nhã Phi và Chung Thái Di.

" Wow! ". Chung Thái Di như được mở rộng tầm mắt.

Vừa đúng lúc, bàn bên tay phải rút quân thế là Âu Nhã Phi nhanh chóng lên tiếng: " Thái Di qua đây! Bàn trống rồi này! "

" Ủ! ". Cô nàng lon ton chạy theo.

Không chần chừ thêm nữa, Âu Nhã Phi tiến hành vào trận. Cô đứng thẳng lưng chân rộng bằng vai tay cầm thanh cơ đúng chuẩn của một người chơi chuyên nghiệp phát lệnh: " Thái Di cậu phá bi trước đi! "

" Yes Sir! ". Thái Di giờ tay tuân lệnh.

Cô nàng lạnh lẽo thụt mạnh một phát duy nhất " Kịch ", tức thì những quả bi lăn long lóc thẳng vào những khung lỗ cần vào. Ba con số " Một, Hai, Ba " lọt tót vào hang, Thái Di tiếp tục phong độ lúc nãy bắn cú mạnh khiến cho con số bốn nhảy qua con số sáu xoay vòng vòng sắp chạm đích, thật không may nó chỉ xoay vòng rồi đột ngột dừng lại cạnh cái lỗ. Đến lượt mình, Âu Nhã Phi đã chờ đợi khoảnh khắc này từ nãy đến giờ, cô tập trung cao độ mắt ánh lên tia sáng chết người nhắm đường đi nước bước kỹ càng và kê một phát " Cạch " quả số bốn đồng loạt đẩy những con số nối nhau thuận lợi chui tọt xuống hố tử thần.

" Xong! "

Nhã Phi búng tay " Bóc " báo hiệu ván đấu kết thúc chỉ với một cú chọc bi quý khốc thần sầu của mình.

Cả câu lạc bộ vỡ òa trong kinh ngạc khi được miễn nhãn với màn đầu bi của hai cô gái.

Ngay cả tên danh thủ kia cũng bất ngờ thâm thán phục: " Cô gái này cũng khá nhỉ? "

Hắn tay cầm thanh cơ dùng phần chuốt rồi ngao nghể tiến về phía hai cô nàng đôi mắt khá to, hai mí rõ rệt trông rất có thần nhưng đặc biệt sắc bén đến nỗi ai nhìn thấy cũng có cảm giác như đang ở Băng Cực, mây kiếm rậm đen vắt ngang, mũi thẳng thanh tao khuôn mặt hài hòa tạo nên vẻ anh tuấn hút hồn người.

Hắn tiến gần chỗ Âu Nhã Phi đang đứng khai khẩu: " Đây! Tôi có thể cùng cô đấu một ván không? "

Nhã Phi đang cao hứng cũng gật đầu chấp thuận: " Được! "

Trận đấu bắt đầu!

Cuộc chiến diễn ra đầy kịch tính. Âu Nhã Phi lên cơ phản đòn sau khi gã trai đó hạ hàng loạt bốn quả bi liên tiếp, hắn còn chọc cho những quả còn lại nằm ở những vị trí khó đi nhất, cô tung gậy cơ vào bi số năm cách xa lỗ khoảng mười gan tay nhắm hướng thật sát sau đó đẩy lực đủ mạnh về phía bi số năm. Đường bi lắc léo quanh co làm cho Nhã Phi âu lo sợ phải thua hắn, vì không muốn bản thân thua dễ dàng cô đã tập trung nhất có thể xử lý quả bi vào lỗ khéo léo. Chung Thái Di và mọi người căng mắt như đang xem cuộc thi đấu của Thế Vận Hội, cuối cùng hắn ta và Âu Nhã Phi đã có một trận hòa nhau.

Hắn nghe ngang phán một câu đậm chất kiếm hiệp: " Hẹn ngày tái ngộ! "

Nói xong hắn cùng tên kia có lẽ là đàn em hay thuộc hạ của hắn khoan thai rời khỏi Câu Lạc Bộ.

Đàn em hắn ngu si hỏi: " Tiêu ca à! Sao anh lại nhường con nhỏ đó? "

Hắn nhoe nhoe khóe môi tạo thành đường cong quý quý: " Hừm...Bí mật! "

Hắn cất hai tay vào túi quần thong thả leo lên chiếc mô tô thể thao hạng sang vận tốc lực lớn nhất bay biến trong không khí.

Quay về Câu Lạc Bộ, cô nàng Chung Thái Di đó bây giờ tâm hồn đang thả rong theo mây gió vì bị vẻ đẹp hiem họa của gã vừa rồi thu hút hồn phách.

Âu Nhã Phi gọi mãi mới tỉnh, cô hỏi: " Thái Di cậu làm sao thế? Làm gì đứng như trời trồng thế? "

" Ồ..ơ..! Này, sao lúc nãy cậu không hỏi danh tính của anh ta? ". Thái Di tiếc hùi hụi vì quên mất chuyện đấy.

Nhã Phi nghi ngờ: " Oay! Không lẽ...cậu bị gã đó...mê hoặc rồi à? "

" Ờ...làm gì có! Mình chỉ muốn biết hắn xuất xứ thế nào thôi mà! ". Thái Di chối bầy bầy.

Âu Nhã Phi điệu bộ châm chọc: " Ồ hô! Hiếm lắm tiểu thư cậu mới bộc phát tính tò mò nha! Hầy! Chơi đủ rồi, chúng ta về thôi! "

Thái Di ầm ức nhớ lại hình ảnh xe mình bị thương: " Được, tớ về còn phải sửa xe nữa! Hừ ừ! Xui xẻo thật! "

*****

Vào thời điểm ấy, tại trường đua mô tô diễn ra cuộc đua giữa các Biker với nhau. Và dĩ nhiên có mặt gã danh thủ Bida lúc này, hắn cũng là một tay Biker chuyên nghiệp.

Hàng loạt xe xếp hàng ngang nhau ngay vạch xuất phát, tiếng reo hò các cô gái cổ động vang lên: " Tiêu Ca Ca chiến thắng! Tiêu Ca Ca vô địch! "

Đáp ứng lại tiếng cổ vũ là những âm thanh nẹt bô sấm rền, những con sất mã cực ngầu phóng như bay xông pha trên xa lộ lượn qua những khúc cua ngoạn mục. Theo sau đuôi con hắc mã của tên được hô hào Tiêu Ca Ca kia, một con bạch mã phi nước đại ào ào vút qua. Không chấp nhận bị vượt mặt hắn ta tăng tốc khiến cho kẻ bám đuôi đó nóng lòng tăng tốc độ tối đa, thật thảm cho hắn chỉ vì không kiểm soát được tốc độ nên hắn bị ôm cua cây đường một đoạn dài ba mươi kilomet. Bỏ mặt cho sự sống chết của kẻ bám đuôi mình, tên Tiêu Ca Ca bật chế độ vận tốc tối đa nhất bay vun vút qua những đoạn cua gắt một cách tài tình bỏ xa đối thủ và dành chiến thắng hoàn hảo.

" HúHúHú! Tiêu Ca lợi hại quá! Đẹp trai quá đi! ". Đám nữ cổ động hét lên sung sướng.

Tay hắn nâng cao chiếc Cúp Vàng với thái độ tự mãn quơ quơ lên trời chia vui với bạn bè, một anh chàng trong đám bạn vịn vai hắn nói: " Mừng cậu thắng trận nhé Tiêu Dịch Kỳ! "

" Hey! Hay tới nay tới Bar quây một bữa đi! ". Anh bạn hắn đề nghị.

" Thôi! Các cậu đi đi tớ có việc rồi! ". Tiêu Dịch Kỳ từ chối.

" Haizzz... anh em lâu ngày mới có dịp hội ngộ sao cậu nỡ khước từ thế? ". Anh bạn đó cằn nhằn.

Tiêu Dịch Kỳ giải thích: " Thứ lỗi! Tớ nay tớ có việc quan trọng, ông già giao phó sao dám bỏ dờ chứ! "

" Haizzz...Ông già nhà cậu bộ hết người nhờ cậy rồi sao? Cứ bắt cậu làm nhiệm vụ hoài! ". Anh bạn đó thờ dài ngán ngẩm.

Tiêu Dịch Kỳ vẻ mặt nghiêm túc: " Hết cách rồi! Ông ấy toàn giao mấy nhiệm vụ quan trọng cho tớ, đành phải tuân theo thôi! À...này Nhất Hạo! Tớ có chuyện cần cậu giúp đỡ đây! "

" Hừ! Chuyện gì? ". Người bạn tên Nhất Hạo thắc mắc.

" Chuyện là thế này! ". Tiêu Dịch Kỳ kê sát tai nói khẽ.

" Ô kê! ". Nhất Hạo bản mặt gian manh đáp.

Không biết hai người nam nhân này đang mưu tính chuyện kinh thiên động địa gì mà thần bí quá?

*****

Tại hạ Bút Danh Thiết Từ Vân kính chúc đọc giả " Mơ ngon mộng đẹp! "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phi vụ đầu tiên !

Hôm nay ngày nắng đêm không mưa, Âu Nhã Phi chuẩn bị tinh thần cho ngày làm việc đầu tiên. Cô tự tay thưởng mình một tô mì gói nóng hổi khói bốc lan tỏa, trong tô mì chỉ vón vện vài cọng giá đỗ, hai mảnh cải xắt lát và đôi ba con tôm.

Haizz...thế mới đúng nghĩa "Mì Tôm", Nhã Phi dùng đũa xoắn một nạm sợi mì lua vào mồm khí thế, cô nhai nhóp nhép nói: "Hảo mì tôm! Ăn là phải quốc sách như vậy mới gọi là ăn chứ! Kaka! "

Mẹ cô trong phòng ủi đồ cho cô, bà móc bộ quần áo lên xào nói vọng ra: "Nhã Phi à! Mẹ ủi đồ cho con xong hết rồi đó, chốc nữa ăn no rồi con mặc vào mẹ xem xem! "

"Dạ! Đội ơn nẫu hậu! ". Âu Nhã Phi ngừng đũa đáp lễ.

"Haizz...con nha đầu này...! ". Mẹ cô lắc đầu cười.

Ba cô hiện nay đã nghỉ hưu chỉ ở nhà viết tiểu thuyết trinh thám kiếm tiền, ông ấy từ phòng sách bước ra ngồi đối diện con gái mình nghiêm nghị dặn dò truyền đạt kinh nghiệm cho cô: "Nhã Phi, hôm nay ngày đầu đi làm ba muốn nhắc nhở con vài điều cần thiết. Đã dấn thân vào nghề này rồi, con phải vô cùng thận trọng, càng ít người biết lai lịch của con càng tốt, ba biết tính con rất cẩn thận nhưng không vì thế mà lơ là mất cảnh giác. Thôi ba nói bấy nhiêu đủ rồi, con mau vào chuẩn bị xuất phát đi! "

Âu Nhã Phi vỗ ngực tự tin: "Những lời ba căn dặn con đã hiểu rồi ạ! Ba yên tâm, con gái của ba là ai chứ? Chính là Âu Nhã Phi vô nghệ cao cường, sẽ không có ai ăn hiếp được con đâu! "

Cô vào phòng thay đồ và bước ra với bộ cánh mới tinh. Sơ mi cổ trụ màu trắng tay dài xoắn gọn phồng cùng quần jean dáng âu, đi đôi giày ba ta đen khoác thêm Vest from dài, tóc búi cao gọn gàng mang trước ngực chiếc máy ảnh cực ra dáng một ký giả chuyên nghiệp.

Mẹ cô ngấm ngấm tấm tắc khen: "Con gái mình quả là có tố chất của một nhà báo chân chính anh nhĩ? "

"Phải! Bởi nó thừa hưởng từ ba nó mà! ". Ông Âu cười tự hào nói.

"Ba, mẹ thấy con bánh trai không nào! ". Âu Nhã Phi lém lỉnh đưa ngón trỏ và ngón cái lên cầm tạo dáng.

"Con nhỏ này nói năng sai bét hà! Gái lừa mà bánh trai cái gì hở? ". Mẹ cô chình đồn.

"HeHe! Con đùa thôi, ý chết gần tới giờ rồi con đi làm nha ba mẹ! ". Nhã Phi vội vã xò giày lái chiếc xe máy cũ của ba băng băng trên đại lộ.

*****

Đến sở làm việc, cô tắt máy dẫn bộ vào hầm gửi xe như lần trước. Bên trong tòa soạn hôm nay nhộn nhịp hẳn, Âu Nhã Phi từ tốn bước chậm vào.

Chào anh, chào chị.. v.v..Chào hết cái tòa soạn này chắc chết.

Cô rẽ vào bàn làm việc được ban trị sự sắp xếp sẵn. Cô tháo chiếc máy ảnh trên cổ đặt xuống bàn thư thả vươn vai khởi động các khớp cổ.

"Chào em! Em là nhân viên mới hả? Chị tên Hạ Kiều, chúng ta làm quen nhé! ". Cô gái bàn kế chuyên biên tập về mảng tin Hình Sự bên vẩy tay làm quen.

Nhã Phi cũng mỉm cười chào: "Chào chị! Em là Âu Nhã Phi rất vui được làm việc chung với chị. Mong chị chiều cố em nhiều ạ! "

"Đương nhiên, chúng ta cùng một tổ mà! HiHi! ". Chị tên Hạ Kiều vui vẻ đáp.

"Mọi người chú ý! ". Trưởng phòng biên tập bước vào vỗ tay nói.

Cả phòng ngoái đầu nhìn về phía anh thủ chức trưởng phòng đẹp trai.

Anh ta tướng mạo trông đậm nét thư sinh, da trắng tuy gương mặt còn trẻ nhưng đã làm trưởng phòng.

Anh ta mở miệng truyền ngôn: "Mọi người, tôi nhận chỉ thị của tổng biên tập và muốn thông báo là phòng chúng ta có nhiệm vụ quan trọng mới. Sau đây, tôi cần hai người đi tác nghiệp về đề tài "Tàng trữ chất cấm". Hai người sẽ đóng giả làm dân chơi thâm nhập vào những thành phần cần tiêu thụ hàng. Vậy ai sẽ đi? Tiểu Khải cậu và một người nữ nữa nhận nhiệm vụ này. "

Anh chàng Tiểu Khải ngồi ở góc trái ngẩng đầu nghe lệnh, anh ta nhìn quanh rồi dừng lại hướng Âu Nhã Phi đề nghị: "Cô ấy sẽ đi cùng tôi có được không? "

Trưởng phòng tia mắt kiểm duyệt: "Cô gái này mới vào nghề còn non kinh nghiệm lắm, đi liệu có ổn không? "

"Tôi nghĩ là ổn mà trưởng phòng, tiện thể cho cô ấy học hỏi thêm kinh nghiệm. ". Tiểu Khải cố gắng thuyết phục.

"Ok, nếu cậu đã nói vậy, cô...tên gì nhĩ? ". Trưởng phòng nhìn cô suy nghĩ.

" Thưa, em là Âu Nhã Phi ạ! ". Nhã Phi nhanh nhẩu thưa.

Anh trưởng phòng bảo: " Ồ! Nhã...Nhã Phi, cô và Tiểu Khải chút nữa tan sở mau lo sắm sửa chuẩn bị đồ nghề rồi lên đường vào tối nay. "

" Vâng, tui em rõ thưa sếp! ". Cả hai cúi đầu tuân mệnh.

*****

Vào buổi chiều, Âu Nhã Phi hẹn Tiểu Khải tại trung tâm mua sắm.

Anh chàng đến địa điểm rất đúng giờ, lát sau Nhã Phi chạy tới, cô hỏi: " Chào tiền bối! Anh đến lâu chưa? "

" À...Chào em! Anh cũng vừa đến, chúng ta vào trong xem đi! ". Tiểu Khải nói.

Anh chàng Tiểu Khải này tên thật là Vương Chính Khải, năm nay hai mươi lăm tuổi, ngoại hình tươi sáng mang nét hơi công tử bột. Xuất thân là con trai của chủ tòa soạn Nhật Báo này, nhưng anh chàng không muốn đi lên con đường sự nghiệp bằng gia thế mình, anh ta muốn tự phấn đấu bằng chính năng lực của bản thân vì vậy anh luôn che giấu hoàn cảnh thật của gia đình mặc lấy thân phận bình dân mà xin vào tòa soạn làm việc từ chức vụ thấp nhất đi lên.

Đi dạo một vòng, Âu Nhã Phi chẳng biết phải mua sắm thứ gì cho đêm tác nghiệp. Cô loay hoay mãi cho đến khi Tiểu Khải chọn xong trang phục. Anh ta chọn cho mình bộ sành điệu dành cho hạng công tử ăn chơi bậc nhất giới thượng lưu. Còn Âu Nhã Phi, cô dị ứng với mấy bộ cánh mất vẻ hờ da hờ thịt nên lựa ba bộ đặc chất nam tính.

" Ôi Nhã Phi...! Sao em lại lấy mấy thứ này? ". Tiểu Khải ngó người nhìn cô hỏi.

Cô thờ dài nãy nê: " Haizz... Tiền bối à! Em thật sự không thể mặc mấy thứ đầm kia. Em chỉ có thể chọn được như vậy thôi! "

Tiểu Khải nhún mày hỏi: " Vậy...vậy... tối nay em định...mặc như thế đến quán Bar hả? "

" Vâng! Anh đừng lo, tối nay em sẽ hóa thân thành tomboy. Cách này là tốt nhất rồi! ". Nhã Phi trấn an.

" Hahaha! Anh...chịu thua em thật rồi! ". Tiểu Khải ôm bụng cười.

Màn mua sắm chấm dứt, cả hai người đồng nghiệp về nhà chuẩn bị cho cuộc cải trang vì hành tối nay.

*****

Đêm nay, trời trong không gợn mây ánh trăng, sao thì nhau soi lối toàn thành phố.

Có bóng dáng nam tính phóng ra từ căn nhà nhỏ nằm trong con hẻm chật hẹp, người đó không ai khác ngoài Âu Nhã Phi. Cô đội tóc nam giả, mặc áo thun xám bên trong, ngoài là áo sơ mi xanh màu denim với bộ dạng tomboy lướt xe trên đường đến Bar " Dã Hoành ". Tại đây, có người con trai tóc tai cạo hai đường bên trái nhuộm màu vàng tây diện áo thun in hình đầu lâu khoác bên ngoài áo da bóng lộn. Ôi đẹp trai muốn xui, chắc chắn một điều Âu Nhã Phi mà nhìn thấy phải té ngựa ra cho xem.

Anh chàng đậm chất dân chơi ấy đích thực là Tiểu Khải thư sinh hiền hậu nhất tòa soạn đây!

Âu Nhã Phi thắng xe ngay điểm hẹn, cô ngó mênh mông tìm người mà chẳng thấy đâu. Anh chàng kia từ xa đã nhận ra cô trong bộ dạng tomboy, anh vẫy tay gọi: " Hey! Đây này! "

Nhã Phi nghe tiếng quen quen cô phản xạ nhìn theo âm giọng ấy và suýt va đầu vào cột điện khi nhận ra cái giọng quen thuộc này nhưng ẩn dưới hình dạng một trời một vực.

Xin đính chính, không phải vì anh ta quá đẹp trai mà lý do duy nhất là anh ta thay đổi một trăm tám chục độ khiến cô ngỡ.

" Anh...là Tiểu Khải thật á? ". Cô hoài nghi soi từng góc trên người anh ta.

" Đúng! Tiểu Khải là anh đây! Em không nhận ra sao? ". Anh ta trả lời.

" Oi! Có cần chơi trội đến thế không hở tiền bối? ". Nhã Phi méo mặt hỏi.

" Vô cùng cần thiết! Em cũng ló thể còn gì? ". Tiểu Khải hỏi ngược lại.

Tiểu Khải nhin cười bảo: " Kakaka! Thôi vào trong hành động nào! "

.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhiệm vụ gian nguy !

Hoành Dã là tên quán Bar có tiếng trên đất Bắc Kinh này, nơi dành cho giới thượng lưu và các thành phần thích vui vẻ náo nhiệt.

Âu Nhã Phi trong hình dạng tomboy thoát nhìn cũng rất có tướng nam thần đấy chứ! Cô rào mắt liếc quanh, các cô nàng trông thấy rần rần bao vây cô .

Nhã Phi hát cảm tạ phụ: " Kaka! Đẹp trai cũng khổ nhĩ? "

Tiểu Khải đứng nhìn, anh ta bật cười: " Haha! Nhã Phi này thật là... làm mình đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác! Một cô nàng kì lạ! "

Chung quanh anh ấy cũng trong tình thế khốn đốn bởi những cô nàng chân dài ăn diện mát mẻ gọi cảm mọc lên như nấm. Một trong số đó có cô xinh nhất vuốt lên mặt anh thẹn thùng phàn: " Anh đứng là hảo soái ca đó nhe! Đi chơi với em một đêm đi nhòa! "

" Haizz...Này cô em à! Anh không có hứng thú cảm phiền em tránh sang nơi khác!". Tiểu Khải bắt lực thờ dài từ chối.

" Hớ! Đẹp trai mà kiêu ngạo ớn! ". Cô ta nguyệt dài bỏ đi.

Quay lại Âu Nhã Phi, anh thấy cô đang ôm eo một cô nàng đồng đánh nào đó tình tứ vô bờ bến.

" Haizz....Nhã Phi này... diễn sâu quá đấy! ". Tiểu Khải tay chống hông thán phục.

Âu Nhã Phi buông cô ta ra tiến gần Tiểu Khải dụng ý hỏi: " Sao rồi, phía anh có tóm được cô gái nào chưa? "

" Có mà toàn hàng lỗi thời! ". Tiểu Khải hiểu ý Nhã Phi muốn nói đến nhiệm vụ nên đáp trả theo cách lố lăng nhất.

Nhã Phi giương điệu bộ nam tính nói: "Ồ hơ! Nản thế ông anh? "

Chợt bên ngoài xuất hiện vài con người bất hảo bước vào, trong nhóm này có một gã cột tóc râu chóp cằm, xăm trổ khắp người.

Gã ta hùng hổ miệng ngậm điếu xì gà phì phèo nhả khói, bọn đàn em khúm núm theo sau nịnh nọt hầu hạ. Tên tóc quăn queo thưa: " Đại ca à! Có cần vào báo một tiếng với chủ quán không ạ? "

" Không! ". Gã râu ria trông đáng sợ về khoảng bốn mươi sắp si vuốt râu nói chỉ một chữ.

Tên đó lui về đám bóp vai cho gã. Từ bên quản lý Bar lộ diện, tên này cẩn trọng trong cách ứng xử. Tên quản lý lên tiếng chào: " Oh! Hồ Ca anh đến khi nào sao không báo trước để em kịp ra nghênh đón? "

" Hừ! Anh chỉ lo chú mày bận rộn công việc thôi! ". Lão Hồ hừ nhẹ nói.

Tên quản lý buông lời xu nịnh: " Ôi anh thật biết nghĩ cho em! Thế hôm nay anh đại giá quang lâm đến chỗ em có điều chi chỉ giáo ạ? "

" Thấy chú mày có lòng như vậy, anh đây cũng thương...nhân tiện anh có lô hàng mới nhập về, giao chú mày lo liệu hết đấy! ". Lão Hồ trợn đôi mắt ngầu đục nói nhỏ vào tai tên quản lý.

" Vâng ạ! Em biết phải làm gì rồi, anh cứ yên tâm! ". Tên quản lý nhỏ tiếng đáp.

Biểu hiện nghi vấn của hai nhân vật đó đã lọt vào tầm ngắm của hai tay nhà báo Tiểu Khải và Âu Nhã Phi.

Tiểu Khải khe khẽ ra ám hiệu, Âu Nhã Phi ngầm hiểu ý anh ta. Hai người quan sát tìm cách trà trộn vào những dân chơi đá cổ tình tiếp cận lão ta cách sát sao nhất.

Phân chia nghiệp vụ xong, Tiểu Khải giả làm dân chơi hàng bất chúc hành vi thiếu ngủ gã thanh thiếu niên kia vờ nói với quản lý: " Anh gì ơi em...em...oáp...em muốn uống rượu! "

Gã quản lý quan sát cử chỉ hành động của Tiểu Khải thật kỹ rồi nói: " Được! Cậu theo tôi! "

Đến phiên Âu Nhã Phi, cô giả vờ đi đụng vào Lão Hồ gây sự chú ý. Lão ta quay phắt lại trừng mắt liếc cô: " Mày muốn chết hả thằng oắt con? "

" Ôi! Xin lỗi chú! Chú làm rơi ví kia! ". Cô tự móc ví lão rơi xuống đất rồi tự chỉ điểm luôn.

Lão ta lệnh: " Nhặt ví cho tao! "

" Dạ! ". Thăng đàn em sợ sệt cúi người nhặt lấy chiếc ví.

Thật ra cô làm như vậy với mục đích gắn thiết bị ghi âm vào người lão, hoàn thành phi vụ Nhã Phi nhanh chóng rời khỏi chỗ nguy hiểm. Trong khi đó, Tiểu Khải cũng đúng lúc thoát khỏi căn phòng chứa đầy hàng trắng mà tên quản lý dẫn vào.

Ra ngoài, cô tìm một nơi tạm an toàn kiểm tra lại máy ảnh của mình.

Những đoạn phim cô quay được hầu hết là những thanh niên, đôi trai gái thả mình hút hít mấy thứ bột trắng rồi lên cơn phê thuốc, không chỉ có thế cô còn vô tình quay trúng cảnh lão ta định rút khẩu súng trong túi quần ra nhưng đột nhiên thu lại.

" Wow! May quá! Suýt nữa thì ăn đạn! Haizz...Không biết tiền bồi bây giờ thế nào rồi? ". Âu Nhã Phi thở phào.

Nơi mà cô gọi là an toàn chẳng qua chỉ là công viên nhỏ, cô ngồi trên ghế đá cất chiếc máy ảnh mini vào túi nhỏ cỡ chiếc ví bản to.

*****

Mãi lúc lâu sau, Tiểu Khải đuổi kịp cô. Đây là điểm hẹn sau khi kết thúc nhiệm vụ mà hai người đã giao kèo trước đó.

" Em ok chứ? ". Anh ta thờ không ra hơi ngừng lại hỏi.

" Good job! ". Nhã Phi giờ ngón tay cái lên nở nụ cười bán nguyệt nói.

Tiểu Khải phì cười: " Khi..khi! Em làm tốt đấy! "

" Tốt, chút nữa là em hi sinh vì tổ nghiệp rồi đấy! ". Nhã Phi trề môi phì cười mồ hôi trên trán mình.

" Hà? Um...xong nhiệm vụ rồi, chúng ta trở về kiểm tra thành quả xem sao! ". Tiểu Khải nhún vai.

Âu Nhã Phi: " Ok! "

Cô leo lên chiếc xe cà tàng phóng vút theo xe Tiểu Khải.

Phía sau họ, Lão Hồ trầm mặt sai: " Tụi bây theo dõi nhất cử nhất động của hai đứa nó cho tao! Phát hiện bất cứ thứ gì dù nhỏ nhất phải lập tức báo cáo! "

Dứt lời, bọn đàn em của lão thi hành mệnh lệnh ngay tức khắc. Thì ra Lão Hồ đó đã phát hiện ra điều mờ ám khi cô cố tình đụng chạm lão nhưng đối với một gã lão hồ ly, hắc lão ta sẽ âm thầm theo dõi cho đến lúc câu trả lời xuất hiện lão sẽ thẳng tay khừ người đó.

Xem ra, hai tay phóng viên này đang gặp nguy hiểm nhưng không hề hay biết.

Đúng là mối hiểm họa khôn lường đối với nghề báo, kẻ thù luôn ẩn sau bóng tối đợi thời cơ phục thù bất cứ lúc nào.

*****

Hai người đương phi trên đoạn đường bỗng nhiên Âu Nhã Phi cảm giác bất an, cô nhìn vào kính chiếu hậu và phát giác kịp thời có hai tên bật mặt chạy chậm chậm theo đuôi mình.

Nhã Phi giảm tốc độ khẩn báo Tiểu Khải: " Này tiền bồi! Hình như chúng ta có đuôi ấy! Hay chúng ta chia nhau cắt đuôi họ? "

" Không được! Làm vậy rất nguy hiểm, anh là người chủ động đề nghị sắp cho em đi cùng dĩ nhiên phải đảm bảo an toàn cho em! Vì thế không có lý nào lại tách riêng như vậy! ". Tiểu Khải bác bỏ ý kiến của cô.

" Nhưng...cứ thế này chúng ta sẽ bị tóm cả hai cùng lúc luôn đấy! Anh đừng lo cho em, em biết cách ứng phó mà! ". Âu Nhã Phi phân tích.

Chưa đợi Tiểu Khải đồng ý Âu Nhã Phi nhanh tay lách qua hướng khác khiến anh tức mình nhưng không làm gì được nữa đành phải mỗi người mỗi hướng đi.

Bấy giờ, Tiểu Khải đang đua tốc độ với tên bám đuôi. Anh càng chạy nhanh tên đó càng phóng nhanh hơn.

" Cứ thế này, có thể hần ta theo mình về tận nhà, không được, phải cắt đuôi bằng mọi giá! ". Tiểu Khải vừa phi như bay vừa nhẩm tính.

Anh chợt nghĩ ra một kế sách có vẻ hữu dụng, Tiểu Khải vận hết tốc lực nhanh chóng bỏ xa hắc đoạn khá dài qua khúc cua. Anh thực thi kế hoạch bỏ xe bên cạnh con sông gần bờ kè bỏ luôn đôi giày ở đó, còn bản thân anh núp ở góc khuất gần đó sau khi xác nhận tên kia hoàn toàn bỏ đi anh mới mò lên chạy về nhà mình.

Kể đến Âu Nhã Phi bây giờ tung tích không rõ chẳng biết cô lưu lạc nơi nào? Không biết còn bị mọc đuôi hay cắt hay chưa?

Nhã Phi và gã đó đang trong tình trạng mèo Tom vờn chuột Mickey! Xe cô nhích đi đâu là xe gã đó băng băng dí sát. Cô tuy là tay lái vững như kiềng

ba chân nhưng khi đối mặt với những khúc cua khúc ngoặt cũng phải đổ mồ hôi căng thẳng vượt qua.

.....

Vì đã quá khuya mình không đủ thời gian viết tiếp nên chap này hơi ngắn.

□□□□ Tác giả Tôi: " Thiết Từ Văn "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đúng lúc gặp gỡ em !

" Đường tình tấp nập người đi!

Cớ sao trời định ta chung lối về!

Nữ nhi thiên hạ thiếu gì,

Vì sao anh thấy mỗi hình bóng em? "

Bài thơ do chính ta " Thiết Từ Văn " ngẫu hứng sáng tác thay cho tâm trạng nam chính, và cũng là bài thơ mở màn chương 5 _

.....

Rộn....rộn....rộn....rộn...!

Tiếng bộ xe mô tô rượt đuổi nhau trên đại lộ.

Kẻ bị truy đuổi vẫn quyết không khuất phục mà cố cắm đầu chạy bán mạng là Âu Nhã Phi.

Cô tăng hết vận tốc của chiếc xe mình nhưng khả năng có hạn, lỗi do con ngựa sắt này quá tuổi về hưu.

Xe cô bỗng dừng phát ra âm thanh " Tạch...tạch... tạch " rồi tắt ngúm giữa đường.

Âu Nhã Phi đậu lại bên vệ đường tức tưởi: " Hầy...tức chết đi được! Sao lại hỏng vào lúc này chứ? "

" Kha kha! Sao? Hết đường chạy rồi à? ". Gã thuộc hạ của Lão Hồ cùng đồng bọn hần bừa vẩy cô bốn phương tám hướng.

" Các người muốn gì? ". Bản chất thật của cô nàng bắt đầu bộc lộ, ánh mắt như mũi kiếm sắc nhọn giương về bọn người Lão Hồ hỏi đúng bốn chữ.

" Mày là phóng viên đúng không? Mau giao chiếc máy ảnh ra! ". Một thằng đàn em đáng người lùn xùn lớn tiếng hách dịch.

Âu Nhã Phi quăng cho bọn họ ánh mắt khinh bỉ nói: " Mày không có tư cách thốt ra câu đó! "

" Thế còn tao? Một mình mày mà dám láo xược thế? Gan cũng to lắm! ". Lão Hồ đích thân bước tới nhếch bộ râu nói.

" Hừ! Ông chỉ là lão già lẩm mư mô, chẳng đáng để thằng này sợ hãi! ". Nhã Phi đáp trả một cách phách lối.

" Giỏi! Hay cho một thằng nhóc miệng còn hôi sữa! Tụi bây...giải quyết nó cho tao! Lấy cái máy ảnh nó về cho tao! ". Lão ta hầm hừ phẩy tay ra lệnh.

Dứt khẩu lệnh, chừng mười gã đàn ông đồ xô xông lên tấn công Âu Nhã Phi.

Cha....! Bụp...bụp...Ấu...! A....!.....!

Một thân cô hạ hết bốn người đàn ông lực lưỡng trước mặt, tiếp... cô bẻ chân ra sau đạp tên kia văng ra xa nằm bẹp dí dưới mặt đường khiến hắn không thể ngóc đầu dậy, sau đó cô cúi xuống né đòn rồi thuận thế bật nhảy đạp vào đầu những tên còn lại làm bọn chúng đau điếng như vừa bị quả cầu sắt nặng ngàn cân đập vỡ hộp sọ.

Nhã Phi tung cước vào mặt gã định đánh lên cô từ phía sau đồng lực xoay cú đá ba trăm sáu mươi độ đánh ngã rạp một lượt mười tên đàn em.

Cú dứt điểm, cô dùng nắm đấm kê thẳng vào mặt thằng đàn em thân tín nhất của Lão Hồ, hấn sắc máu mũi choáng váng nằm bất động.

Cô kiều ngạo nhếch môi cười khẩy: " Khừ! Lâu rồi mới được vận động xương cốt! Thoải mái thật! "

Thời điểm hiện tại, Lão Hồ chỉ còn bơ vơ một mình vì đám đàn em giỏi nhất mà Lão chọn đi theo mình đã bất tỉnh nhân sự hàng loạt.

Nhận thấy thời cuộc không khả quan, Lão móc ra khẩu súng AK hướng đến Âu Nhã Phi chuẩn bị khai nòng.

Trong tình thế nguy hiểm nhưng phong thái Nhã Phi vẫn tỏ ra bình thản, cô tập trung quan sát và tính toán cự ly viên đạn nếu được bắn ra trong nháy mắt.

Nắm được điểm mấu chốt, thân thủ cô lướt nhanh như ngọn gió nhẹ nhàng bẻ khóa tay Lão Hồ cướp lấy khẩu súng trên tay lão.

Lão ta đơ người vì bị cướp súng, Lão giật đến run người phàn: " Mày...mày...giỏi lắm! Lần sau đừng hòng thoát khỏi tay ông! Hừm! "

Lão Hồ quay đầu bỏ đi trong con nóng giận sùng sục.

Âu Nhã Phi nhìn chiếc xe thờ dài: " Haizz...! Giờ làm sao đây? "

Giữa bầu trời đêm mịt tối thế này, ánh trăng sáng soi rọi rực cả đường đi, những đốm tinh tú cũng đã ngủ hết rồi còn mình cô nàng giả tomboy cô độc lê bước dẫn xe máy cà tàng thong thả trên con đường vắng hoe không có bóng người hay bóng xe nào bên mặng.

Trong bóng tối tĩnh mịch, có một đấng nam nhi ẩn náo bên chiếc mô tô, kể từ lúc cô xuất hiện cùng Tiểu Khải hấn ta đã chú ý đến cô và theo dõi cho đến tận bây giờ.

Sau màn chứng kiến những pha đấu võ kiệt xuất giữa cô và bọn giang hồ lão luyện, hấn đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi màn kung fu mãn nhãn.

" Wow! Nhóc này khá đấy! ". Hấn ngất ngây khen ngợi.

Thật tình hấn chính là gã thanh niên từng giao đấu Bida với cô, hấn là một Biker và cũng là tay cơ ở hàng danh thủ. Thân thể của hấn cũng không phải hạng tầm thường, cậu chủ của Tập đoàn xe mô tô phân khối lớn tiếng tăm lừng lẫy, phụ thân của hấn càng đáng nể hơn. Ông là cục trưởng cục cảnh sát quốc gia vì thế hấn cũng rất có máu trình thám hay nhận nhiệm vụ làm mật thám, hấn đồng thời là thành viên đội điều tra đặc nhiệm Quốc gia.

Tiêu Dịch Kỳ chính hấn, một con người có dung mạo phi phàm tựa như tuyệt tác của tạo hóa. Đôi mắt to hai mí rõ, hàng mi rậm đều tựa hồ sâu từ thần cùng đôi mày kiếm uy nghiêm, mũi cao thẳng thanh thoát thêm bờ môi mềm mại hồng hào nhưng nam tính đầy sức quyến rũ chết chóc, làn da không quá trắng pha chút rần rờ sương gió bụi trần.

Dùng từ ngữ miêu tả hấn cũng không đủ lột tả hết được con người khí chất bên trong hấn. Tiêu Dịch Kỳ xa xa dõi mắt theo từng hành động của Âu Nhã Phi, điều làm hấn ngỡ ngàng nhất là lúc này cô cảm thấy nóng nực nên tiện tay gỡ bộ tóc giả và lười trùm đầu thả nguyên suối tóc đen nhánh óng mượt suôn dài ngang lưng.

Hấn không tin vào mắt mình nữa, hấn hoàn toàn quên đi tất cả xung quanh nội tâm hiện giờ chỉ có hình ảnh cô gái tomboy xỏa tóc dài đẹp đến nao lòng.

" Đúng! Quả thật là cô ta! Tại sao mình không nhận ra ngay từ đầu chứ? ". Tiêu Dịch Kỳ chính mắt khẳng định.

Tiêu Dịch Kỳ nở nụ cười sát thủ: " Khừ! Ai mà ngờ cô ta lại hành nghề phóng viên, đã thế võ nghệ còn tinh thông. Thú vị thật! "

Kết thúc màn tự tỷ, hấn ta tiếp tục phóng con Ducati màu đen huyền bí, tay đeo găng tay bằng da đen vận tay lái vạt lên chặn đầu xe cô.

" Hey! Cho cô quá giang này! Nhanh! ". Tiêu Dịch Kỳ đầu đội mũ bảo hiểm dành cho tay đua khoe miệng cong lên bảo.

Đột nhiên xuất hiện kẻ lạ mặt cho mình đi nhờ xe cô không khỏi nghi hoặc hỏi hấn: " Anh là ai? Cho tôi quá giang rồi cuộc có mục đích gì? "

Hấn đưa cô cái nón bảo hiểm trả lời dứt khoát: " Lên rồi biết! "

Âu Nhã Phi tuy còn nghi vấn nhưng " Thân bất do kỷ " xe hư đường vắng cô chẳng còn cách nào đành bụng tới đâu hay tới đó leo lên xe hấn ngồi.

Đoạn đường từ đây về nhà cô chẳng gần mấy, trên đường về cô thắc mắc: " Này anh là ai thế? "

Tiêu Dịch Kỳ đáp: " Sau này tôi sẽ cho cô biết, còn bây giờ... tôi...là người " Đi Đường! "

" Hừm...anh không muốn lộ diện chứ gì? ". Nhã Phi cười khẩy hỏi.

Cô...cũng ra dáng đàn ông lắm đấy! Nhưng... nữ vẫn là nữ! ". Hấn ta phát ngôn bóng gió.

" Ý anh là sao? À, tôi cho tôi biết tên anh được không? ". Âu Nhã Phi hỏi.

" Cứ gọi tôi là K! ". Hấn đáp gọn.

" Hờ! Anh vẫn không muốn nói tên thật à? K ư? Tên kỳ lạ! ". Âu Nhã Phi cười cợt.

Hai người mới gặp mà như quen nhau từ kiếp trước, Âu Nhã Phi ngồi xe hán cô cảm giác rất lạ. Cảm giác tên này hình như gặp ở đâu đó rồi, còn một loại cảm giác mà cô không thể lý giải thành lời.

Tim cô bỗng đập nhanh hơn bình thường, mùi hương nhẹ nhàng nam tính cùng hơi từ tấm lưng hán tỏa nhiệt ấm áp lạ thường khiến cô thoáng đỏ mặt.

Nhã Phi ngồi im như tượng mặc cho hán có phi bao nhiêu ky lô mét trên giờ đi nữa cô vẫn cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Còn riêng Tiêu Dịch Kỳ, anh chỉ yên lặng điều khiển mô tô trên khắp nẻo đường cây số. Thú thật anh cũng không hơn gì cô ấy, chờ cô anh thấy mình như chờ cả thiên đường, cảm giác có người con gái đặc biệt này ngồi sau khiến tim anh khê xao động loạn nhịp, nét mặt giãn nở hạnh phúc khó tả.

Con đường dường như biến thành một đại lộ trải đầy hoa hồng rực sáng kỳ diệu chỉ dành riêng cho hai người mà thôi.

Mới đó mà gần đến khu phố nơi mái nhà nhỏ của gia đình Âu Nhã Phi trú ngụ. Anh giảm tốc độ lách qua mọi ngõ ngách hẻm nhỏ đúng theo chỉ dẫn của cô. Đến nhà mình, cô tháo mũ bước xuống trả anh ta. Cô phân vân: " Ô...còn xe máy của tôi...? "

" Yên tâm! Tôi sẽ bảo dưỡng nó trước khi giao trả cô! ". Anh nói chắc như đinh đóng cột.

" Được! Tôi tạm tin anh vậy! ". Âu Nhã Phi bấm bụng nói.

Anh ta quàng đầu xe lại nhất quyết không tháo mũ bảo hiểm vì chưa muốn cô nhìn thấy diện mạo anh, Tiêu Dịch Kỳ phát tay: " Chúc ngon giấc! Bye! "

Bỏ lại câu chúc anh phóng xe mất hút men theo con hẻm.

Âu Nhã Phi đóng cửa cài then chặt chẽ xong rồi cô vào phòng thay đồ đi tắm rửa sạch sẽ, phòng tắm nhỏ vừa đủ, tiếng vòi sen xả ào ào làm cô chợt nhớ cảnh lúc nãy gặp anh ta với bộ dáng cao to mặc áo khoác da với ánh mắt sáng như hồ nước thu đọng lại trong chiếc mũ bảo hiểm che đi nửa khuôn mặt, giọng nói trầm ấm đặc thù cứ vang vọng bên tai cô.

" Không! Mình là nữ tử hán không thể bị lung lay được! Chính xác là vậy! ". Âu Nhã Phi tự trấn an mình bằng dòng nước ấm xả xuống dưới vòi sen.

Chuyển sang Tiêu Dịch Kỳ, anh xoay xoay xâu chìa khóa trên tay đậu xe trước cổng tòa lâu đài xa hoa bật nhất thành thị, cổng rào làm bằng đồng nguyên chất màu vàng nâu sáng bóng, kiến trúc căn biệt thự theo nét cổ kính Tây Âu. Bên trong khuôn viên rộng lớn gạch đá được lát xen kẽ với cỏ xanh tạo nên vẻ tươi mát, bên phải nhìn vào còn có hồ bơi.

Anh ta lòn tay mở khóa cổng đẩy sang hai phía rồi đề máy chạy vào nhà xe riêng sau đó trở ra đóng cổng.

Tiêu Dịch Kỳ nghiêm nhiên đi vào, vẻ mặt hôm nay trông vui vui hơn mọi khi làm mẫu thân anh đang nâng cốc sữa cũng sực ánh mắt lạ lùng soi xét.

" Dịch Kỳ! Sao hôm nay về trễ thế? Trông con có chuyện gì vui thì phải? ". Tiêu phu nhân ôn tồn hỏi.

Bà ấy mặc chiếc váy ngủ màu tím thạch anh tóc xoắn ánh nâu buộc thấp, nhan sắc tuy ở tuổi tứ tuần nhưng vẫn rất mặn mòi sắc sảo.

" Chào buổi tối mẫu hậu của con! Sao mẹ còn chưa ngủ? ". Anh không trả lời mà hỏi lại.

" Con chưa trả lời mẹ đó! ". Tiêu phu nhân tra hỏi.

" Con đi làm nhiệm vụ như thường lệ mà mẹ? Tại vì hôm nay có việc ngoài ý muốn nên con mới về khuya như vậy! ". Anh nhàn nhả giải thích.

Bà mỉm cười suy luận: " Việc gì có thể khiến cho con trai của mẹ hưng phấn như thế? Chắc là phải có liên quan đến chuyện tình ái rồi! "

" Hầy...! Không có chuyện đó đâu, mẹ uống sữa rồi cũng nên đi ngủ đi! Chúc mẹ ngủ ngon! ". Tiêu Dịch Kỳ thờ dãi nói.

" Được rồi! Mẹ uống xong mẹ ngủ liền, con xem có đói bụng thì tự kiếm gì ăn đi rồi ngủ! ". Bà ấy bảo.

Đàm phán với mẹ xong, anh ta thư thả ngâm mình trong bồn tắm nhắm mắt thư giãn ít phút mới đứng dậy lau khô người. Anh thay bộ ngủ Pijama màu xanh dương thấy mình lên chiếc giường êm ái rộng thênh thang màu nâu chocolate nằm tơ tưởng đến một người con gái.

" Thật kỳ quái! Tại sao hình ảnh cô ta cứ lần lượt trong đầu mình mãi thế? Hầy chà Tiêu Dịch Kỳ mày bị điên rồi! ". Anh tự đấm vào đầu mình mấy cái rõ mạnh.

Trần trờ cả đêm anh không tài nào chợp mắt, hình bóng cô nàng thấp thoáng làm anh như phát điên lên mất: " Hừ! Đáng chết! Sao cô cứ ám tôi hoài vậy? "

Âu Nhã Phi đang nghiêng người ngủ bỗng dưng hắt xì hơi tù ti liền ba cái tỉnh luôn giấc mộng quý giá, cô mơ màng ngồi dậy rồi lại nằm ịch xuống nường tiếp giấc mơ dang dở.

Bởi vậy ta nói cổ nhân có câu: " Người đầu gặp gỡ làm chi? Trăm năm biết có duyên gì hay chăng? "

.....

Hết chap 5 _

Thiết Tử Vân chúc cả nhà mình ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một ngày phẳng lặng Tiểu thư trở về !

Sớm tinh mơ, Âu Nhã Phi lồm cồm bò dậy bởi âm thanh báo thức đang tàn phá giấc ngủ quý hóa của cô.

" Nhã Phi....! ". Chất giọng ngọt lịm phát ra từ người mẹ kính yêu đang gào thét tên cô dưới bếp.

" Haizz...Dạ....! ". Cô nàng gãi đầu vuốt mặt rồi lê la cái thây vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt sạch sẽ thơm tho mới chậm rãi bước ra ngoài.

" Ting ting....! ". Chuông điện thoại Nhã Phi vang lên.

" Wầy! ". Cô bắt máy bằng giọng ngái ngủ miệng ngáp dài.

Âu....Nhã....Phi...!

Âm vực vắng xa ngàn kí lô mét đập thẳng vào màng nhĩ khiến Âu Nhã Phi né xa chiếc điện thoại trên tay mình ba gan .

" Ấy...ya Thái Di! Cậu muốn hại chết tớ hay sao? ". Nhã Phi áp điện thoại vào tai dùng thái độ hết sức nhàn hạ đáp.

Chung Thái Di giọng nói có vẻ hờn mát nói: " Hừ! Cậu còn không nhanh là tớ bỏ đi luôn đấy! "

" Ok....Ok...Tiểu thư yêu dấu của tôi! ". Âu Nhã Phi thờ dãi.

Tắt điện thoại Thái Di, cô nhanh chóng nhét hết ổ bánh mì sandwich vào họng nhai ngốn ngốn chân chạy như bay ra xe phóng vọt lên con Lamborghini màu đỏ của cô nàng Thái Di.

" Đây! Sao cậu lúc nào cũng lên xe tở kiểu đó hết vậy? ". Thái Di cần nhẫn.

" Chạy đi! Cậu có hoài! ". Âu Nhã Phi lên tiếng giục.

Đường phố hôm nay sao đông đúc hơn mọi khi.

" Ó! Sao kẹt xe giờ này chứ? ". Chung Thái Di bức xúc vì phải nhích từng chút.

" Ấy! Cứ đà này tớ sẽ trễ mất! ". Âu Nhã Phi nhú mày lo ngại.

" Tớ cũng chả khác gì cậu! ". Thái Di vịn tay lên vô lăng rầu rĩ.

.....

Yo....Yo....Yo....Bíp....Bíp....!

Một anh chàng tóc đỏ undercut hào hoa phong nhã miệng không ngừng kêu to luồn lách con siêu xe màu trắng vượt qua hàng chục chiếc xe lớn nhỏ băng qua hai người con gái ấy.

" Ê...Ê...Nhã Phi! Tên sếu đầu đỏ hôm bữa đụng độ với tụi mình kia! ". Chung Thái Di kêu vai Nhã Phi gọi.

" Hô! Đúng là hấn ta! ". Nhã Phi ngó mênh mông nhìn về phía chiếc Lamborghini chạy đằng trước nói.

" Hực! Đáng ghét, lần nào gặp hấn cũng vượt mặt tụi mình! ". Chung Thái Di bức tức.

Nhã Phi thúc giục: " Mặc kệ hấn ta! Chúng ta nhanh lên, sắp trễ giờ làm việc của tớ rồi! "

Mười lăm phút sau, xe Chung Thái Di cập bến tòa soạn báo tại sở làm của Âu Nhã Phi.

Cô lại dùng cú nhảy quen thuộc lúc này phóng xuống đất không quen giờ tay chào tạm biệt rồi chạy nhanh vào trong văn phòng.

" Chào các anh chị! ". Âu Nhã Phi lễ phép vẫy tay cúi chào.

" Hi Nhã Phi! Chuyến công tác hôm qua thế nào? ". Chị đồng nghiệp Hạ Kiều xoay ghế hỏi thăm.

Cô bấm báo: " Đại công cáo thành chị ạ! "

" Xin chào mọi người! ". Tiểu Khải bên ngoài bước vào.

" Oh! Chào cậu! Hôm nay đi muộn thế? ". Hạ Kiều thắc mắc.

" À...! Tớ bận chỉnh sửa một số tư liệu ở nhà! ". Tiểu Khải phân trần.

Do Tiểu Khải và Hạ Kiều là bạn thời đại học, duyên đưa đẩy sao hai người làm cùng sở luôn nên họ xưng hô theo kiểu bạn bè.

" Nhã Phi! Hôm qua em quay được tới đâu rồi? ". Tiểu Khải tiến gần bàn Nhã Phi chống tay xuống bàn hỏi cô.

Âu Nhã Phi lật đặt lấy máy ảnh ra rút thẻ nhớ nhét vào máy vi tính bật lên cho mọi người cùng xem.

" Wow! Nhã Phi....người con trai đó là em cái trang à? ". Cả phòng rộn ràng tiếng bàn tán.

" Vâng! Em còn đỡ đấy! Tiểu Khải tiền bối đây còn nổi bật hơn em! ". Cô chỉ tay về Tiểu Khải nói.

Hạ Kiều tròn mắt nhìn chết trân vào cậu trai tóc vàng thót lên: " Oh! Tiểu Khải...cậu...hóa trang trông bảnh thật nha! "

" Cậu thôi cái mặt mê trai đó được không? ". Tiểu Khải thờ dãi mắng cô bạn.

" Tưởng mình đẹp trai thì hay lắm à! Xì! ". Hạ Kiều đáp trả cay cú.

" Đây là phòng làm việc chứ không phải cái chợ! Các người ồn quá đấy! ". Một cô gái môi tô son đỏ mắt kẻ eyeliner đồng đánh bước vào âm điệu chua ngoa.

" Nè Kiều Tỳ à! Người này là ai vậy? ". Nhã Phi nép mình hỏi khẽ vào tai Hạ Kiều.

Hạ Kiều bĩu môi thủ thi với cô: " Cháu gái của tổng biên tập, phó phòng chúng ta đó! Em chớ nên đắc tội cô à đó, phiền phức lắm! "

Tiểu Khải và cả phòng tổ biên chẳng ai ưa nổi con ả lẳng lơ kênh kiệu này, anh chú tâm làm việc chả mán để tâm tới cô ta.

Ả này là con gái của bạn thân tổng biên tập được đưa vào nhờ quan hệ mật thiết giữa hai người lớn. Họ tên Phương Tú Linh, trạc tuổi Tiểu Khải, đối với người khác cô ta luôn kiêu căng phách lối nhưng với Tiểu Khải ả ta nhẹ nhàng hiền dịu gấp đôi.

Lý do hết sức thực tế là cô ta thích anh từ ngày đầu gặp nhau tại phòng tổng biên tập.

" Tiểu Khải! Em nghe nói tới qua anh đi tác nghiệp, mọi việc tốt chứ? ". Cô ta ân cần thăm hỏi.

" Cảm ơn phó phòng đã quan tâm! Mọi việc rất thuận lợi! Nếu không có gì nữa xin phép tôi phải làm việc! ". Anh cách trả lời một cách lịch sự xen lẫn sự xa cách.

Cảm thấy mình bị hắt hủi cô ta lặng đi về phòng làm việc riêng.

" Hê! Tiểu Khải có về cô ta để mắt cậu rồi đấy! ". Anh đồng nghiệp có biệt danh Hùng Ca trêu ghẹo.

Anh ta lớn tuổi nhất phòng được mọi người tôn vinh lên hàng ngũ trưởng lão, mặt vuông góc cạnh tóc ngắn ngang vai buộc nửa, có thêm bộ râu mọc dài hai bên mép. Tính cách công minh thẳng thắn là tay săn ảnh số một tòa soạn.

" Haizz! Em chả ham hồ gì chuyện này anh à! ". Tiểu Khải chán nản đáp.

Hạ Kiều vui đùa nhái giọng ả: " Làm việc đi kéo thành siêu thị luôn chứ không phải cái chợ đó! Hahaha! "

Mọi người cười rộ lên khắp phòng không khí bớt căng thẳng hơn hẳn. Sau giờ tan sở, Âu Nhã Phi đứng chờ cô bạn Chung Thái Di đến rước. Thái Di sinh hoạt ở Câu Lạc Bộ đội tuyển quốc gia bộ môn múa đương đại.

" Mau lên xe! Tớ đói quá! ". Thái Di hối thúc.

" Hời! Hay cậu về nhà tớ ăn cơm một bữa đi! Mẹ tớ làm thức ăn ngon lắm! ". Âu Nhã Phi quảng cáo.

" Thật à? Được thôi! ". Cô đồng ý.

" Giá như tớ biết lái ô tô nhỉ? ". Nhã Phi làm nhảm.

" Xe máy còn sợ cậu hướng chi ô tô! Tớ không đời nào dám cho cậu lái thử ô tô! ". Thái Di châm biếm.

" Ghét cậu thật! Có cần xô xiên vậy không? ". Nhã Phi tức xì khói.

" Đến nhà rồi, xuống đi đại tý! ". Chung Thái Di ngừng xe lên tiếng.

" Chào bác trai bác gái con mới tới! ". Thái Di lễ độ thưa.

" Vào đây ăn cơm với hai bác nè! ". Mẹ Âu Nhã Phi tươi cười mời.

" Cậu tự nhiên như mọi lần đi! Khách sáo là đỏi ráng chịu! ". Nhã Phi đùa cợt.

" Biết rồi, tớ hông thêm khách sáo với cậu đâu! ". Thái Di đá đểu.

" Ăn nhiều vào nhe con gái! ". Mẹ cô gấp miếng thịt gà cho Thái Di bảo.

" Coi đó! Con gái người ta nét na ngoan hiền thấy thương, có ai lạ đời như Phi Phi nhà mình! Gái lứa gì tính khí như con trai. ". Ba cô phát biểu.

" Ba...kì thị con hả? Như con mới gọi là nữ trung hào kiệt chứ! ". Nhã Phi tự biện minh.

" Plè! ". Thái Di le lưỡi chọc quê cô.

" Cậu giỏi lắm! Muốn tạo phản à? Coi chừng tớ cắt lỗ mũi cậu làm món nhắm rượu giò! ". Nhã Phi phản pháo.

Khà...Khà! Hahaha!

Ba Âu Nhã Phi ngồi cười khà khà, cả nhà chìm đắm trong bữa ăn vui vẻ.

*****

Quay ngược phía nam chính Tiêu Dịch Kỳ. Anh vừa đón thêm thành viên mới, nhân vật này sở hữu nhan sắc cực kỳ khả ái xinh đẹp tựa cô công chúa nhỏ bước ra từ truyện cổ tích.

Cô gái này đích thực là em gái của anh du học từ Pháp về nước, cô năm nay tròn hai mươi xuân xanh.

Tiêu Nhược Băng chính là tên khai sinh mà ba mẹ cô đặt.

Tính cách năng động đáng yêu, thân thiện và đặc biệt trẻ con, lúc còn bé hay trèo lên lưng anh trai cưỡi ngựa nhong nhong.

" Này tiểu nha đầu! Về đây phải học hành cho tử tế à! Quậy phá là biết tay anh nghe chưa? ". Anh búng mũi cô cảnh cáo.

Xe chạy vào căn biệt thự nguy nga tráng lệ, hai bên có hai hàng gia nhân đứng xếp hàng dọc chào đón cô chủ nhỏ.

" Woa! Có hồ bơi nữa kìa! Hồi đó lúc em còn ở nhà chưa có sao giờ lại có? ". Nhược Băng lảng xảng huyền não.

" Là ba mẹ xây thêm tạo không khí tươi mát cho ngôi nhà, nếu thích thì hôm nào xuống bơi đi! Hai mét khối nước lặn đó! ". Anh nói.

Thật tình, anh là người khá kiem lời trừ ba mẹ và cô em gái bé bỏng ra anh hiếm khi nhiều lời với bất kỳ ai trừ phi có việc quan trọng anh mới bắt đầu dĩ phải mở miệng.

Ngôi nhà tràn ngập tiếng cười đùa hơn khi có sự xuất hiện của nhị tiểu thư.

" Ca à! Em muốn....mua xe riêng! Anh dẫn em đi nha nha! ". Nhược Băng chu mỏ nắm cánh tay anh lắc lư năn nỉ.

" Haizzz..Ok! Muốn mua xe gì? ". Anh chịu thua cô em gái này đành gật đầu.

" Em...muốn chạy mô tô! ". Nhược Băng mắt long lanh.

Dịch Kỳ bác bỏ: " Hề? Không được! Em mới về nước, con gái không nên đi mô tô! "

" Hà...? Why? ". Cô xụ mặt ủ rũ.

" Anh đã bảo không là không! Nguy hiểm lắm! Bây giờ muốn mua thì anh đưa em đi mua ô tô! Chỉ có thể là ô tô thôi! Chịu thì đi không thì miễn! ". Dịch Kỳ mặt lạnh cương quyết.

"Ồ! Ô thì ô! Có ông anh đẹp trai mà khó tính ghê!". Chân mày cô lúc ảo não xệ xuống trông hài hước vô cùng khiến anh không thể không bật cười.

"Khừ! ". Anh cười xoa đầu cô rồi tung cả tóc.

.....

Hết chap 6 _ Thiết Từ Vân chúc các bạn đêm ngon giấc!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cô em gái bá đạo và kẻ thù không đội trời chung !

Bắc Kinh...Ngày hai, tháng mười hai, năm hai ngàn không trăm mười sáu!

Vào buổi sáng nắng đẹp, những tán lá xanh thơm cùng nhau đung đưa theo ngọn gió mùa đông bắc thổi luồng khí lạnh lạnh báo hiệu cho ngày lập đông.

Tại ngôi biệt thự nhà họ Tiêu!

"A....! Ngủ ngon quá đi! ". Giọng nói thánh thót kèm cái vron vai của nhị tiểu thư Tiêu gia làm lũ chim sẻ còn say ngủ cũng phải tỉnh giấc.

Bên ngoài anh trai cô gõ cửa: " Dậy chưa? Anh chờ đi mua xe nè! "

Nhược Băng nghe thấy mừng như mở cờ trong bụng, cô hăng hái đáp: " Dậy rồi đợi em một lát! "

" Ừm! Nhanh ra ăn sáng rồi đi! ". Tiêu Dịch Kỳ mắt nhìn đồng hồ trên tay bảo.

Xuất hiện trước mặt ba mẹ và anh trai với hình dạng tóc buộc cao, áo thun croptop ôm ngắn không tay lộ phần eo thon màu đen dây đan chéo trước ngực, quần da ngắn trên đùi sành điệu khoác áo da đen cá tính bên ngoài.

"Này! Hình tượng búp bê Pháp đâu rồi sao lại ăn diện thế này? ". Anh trai cô chống hông tay gãi cằm thắc mắc.

Nhược Băng hất mặt kéo ghế ngồi cầm con dao cắt miến xúc xích trên đĩa vừa ăn vừa nói: " Người ta muốn thay đổi phong cách không được sao? "

" Thật hết nói nổi! ". Tiêu Dịch Kỳ lắc đầu ngao ngán.

Anh hôm nay vẫn là dáng vẻ nam thần mặt lạnh cùng bộ style riêng, anh mặc đơn giản hơn. Áo thun trắng có cổ chữ V hiện ba hàng cúc áo tay ngắn, quần iean dây nịch bản to nhét nửa phần vạt trước vào khóa chiếc áo jean đen cổ trụ để hở, phần ngực săn chắc độn lên rõ rệt. Nữ nhi trông thấy không phụng mầu mũi cũng lên cơn đau tim ngắt lịm.

" Chúng ta đi thôi! ". Anh ra lệnh.

" Yeah! ". Cô nàng nhảy nhót tung tăng.

.....

" Đến rồi! ". Tiêu Dịch Kỳ đá chân chống xuống tắt động cơ xe mô tô.

Xin chào quý khách!

Cô nhân viên bán xe lịch sự gặp người chào.

Nhược Băng rào một vòng tham quan, cô đột nhiên dừng lại ở con Lamborghini màu cam tươi mới cao.

" Em chọn chiếc này! Bao nhiêu vậy chị? ". Cô thích thú nhìn không rời mắt hỏi giá.

Cô nhân viên tỏ ra ngạc nhiên báo giá: "Ồ! Quý khách quả là có cặp mắt tinh tường! Đây là chiếc Lamborghini Huracan Performante mới nhập khẩu, giá của nó là 275.000 USD. "

" Anh...Mua nó nha! ". Cô kéo tay anh ánh mắt tha thiết.

Tiêu Dịch Kỳ nét mặt sắt lạnh nói với cô nhân viên: " Thanh toán chiếc này cho tôi! "

Cô nhân viên bán xe tìm mạch nhảy loạn nhịp vì gương mặt đẹp trai lạnh lùng của anh cố kìm nén cảm xúc nói: " Vâng! Mời anh qua quầy thanh toán làm thủ tục nhận xe ạ! "

" Ôi ôi! Anh đó soái quá à! Tim tôi sắp nổ tung rồi nè! ". Một cô nhân viên khá xinh xắn khác ôm ngực thờ dốc.

" Đủ rồi! Không thấy hoa đã có chủ sao? Bớt mơ mộng đi cô nương! ". Anh nhân viên kia thoát nhìn cũng khá điển trai buông lời chân thực kéo cô ta về thực tế.

" Anh không nói được câu nào hay hơn sao? Mà...Cô gái đi cùng anh ấy xinh thật! Họ đúng là " Tiên đồng ngọc nữ ", haizzz...! Đến khi nào mình mới hết forever alone đây? ". Cô ta than thở trách phận.

" Yên tâm, ngày đó còn xa lắm! Chừng nào ông trời còn tồn tại thì ngày đó cô vẫn chưa hết Ế! ". Anh ta lại phán câu gây sự tuyệt vọng.

Thủ tục giao nhận đã hoàn tất, Nhượng Băng liền chui vào xe khởi động máy.

" Woa...cảm giác này thật sướng khoái...! ". Cô hứng khởi điều khiển ra mặt lộ.

Anh lượn con Ducati theo sau hộ tống vị công chúa nhỏ trên đường.

Giữa chừng điện thoại anh bỗng rung đồ chuông, anh chạy chậm lại rồi tấp xe vào lề nghe máy: " Ba! Có chuyện gì vậy? "

" Về tới đâu rồi? Ba có chuyện nhờ con vụ này! Về nhanh đi rồi bàn sau! ". Tiêu lão gia giọng nói nghiêm nghị.

" Vâng! ". Anh tắt điện thoại tiếp tục cưỡi xe tăng tốc độ.

Bỏ mặc em gái mình, anh vọt nhanh về nhà trước cô.

" Chuyện gì quan trọng mà ba gọi con về gấp thế? ". Tiêu Dịch Kỳ đã đến nhà anh liền đặt câu hỏi.

" Vào đây ngồi rồi nói tiếp! ". Ông Tiêu đẩy lưng con trai vào phòng làm việc.

Ông Tiêu ngồi xuống từ từ giảng giải: " Đợt này tổ của ba có chiến lược mới, nhưng thiếu nhân lực. Vụ án này đặc biệt nghiêm trọng, đội ba cần người làm mật vụ cài vào tổ chức của bọn tội phạm. Suy đi tính lại, ba biết nhiệm vụ này rất gian nguy nhưng không còn cách nào khác, chỉ có con mới đủ tài năng đủ trí lực ứng phó. Vì thế ba mong con nhận vụ này! "

" Nghe ba nói con đã hiểu được nhiệm vụ phải làm như thế nào rồi! Ba yên trí, con sẽ cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ! ". Tiêu Dịch Kỳ vỗ vai ba mình.

Ông Tiêu tự hào nói: " Tốt! Đúng là con trai của ta! Không uổng công ba đặt hết kỳ vọng vào con! "

.....

Lại nói đến Tiêu Nhượng Băng, em gái Tiêu Dịch Kỳ. Tật được em xe mới cô vô cùng hưng phấn cười khắp nơi ngao du toàn thành phố.

Trên xa lộ thành thị ngoài chiếc Lamborghini của cô ra còn sự có mặt của một chiếc xe đua thể thao bốn bánh khác đang tỏ ý muốn độ sức với cô. Tay đua ấy điều khiển với mã lực cực hạn vút qua đầu xe cô như ngọn gió vô hình, cảm nhận sự thách thức từ tay lái lụa kia cô liếc lỉnh tăng tốc lực phóng theo.

Kì thực, Nhượng Băng cô là một tay lái cừ không thua gì anh trai cô, chỉ có điểm khác biệt anh cô là tay đua mô tô số một thì cô thuộc hạng tay đua F1 dòng xe ô tô đua.

Hai tay đua cứ thế mà luân phiên vượt mặt nhau để lại phía sau bánh xe những làn trắng quanh co uốn khúc vô cùng điêu luyện đẹp mắt, sau những giây phút thách thức ngạt thở hai chiếc chiến mã dừng lại bên lề.

Ấn tượng đầu tiên về anh chàng đối thủ là một tên trẻ tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, mũi cao thẳng tắp, ánh mắt sáng êm dịu như vàng trăng đêm rằm tháng giêng. Dáng vẻ cao ngạo mang khí chất công tử con nhà tài phiệt nào đó. Hắn ta ra khỏi xe dựa mông vào cạnh chiếc siêu xe màu bạc đứng khoanh tay ngênh ngang liếc nhìn cô.

Nhượng Băng bước tới chống nạnh hỏi cung hắn: " Vì cớ gì anh muốn đua với tôi thế? "

Tức thì hắn cúi sát mặt nhìn cô nở nụ cười đều cang hỏi ngược lại: " Cô...Là ai? "

Nhận thấy mặt hắn cận mình quá cô nóng mũi dùng bàn tay đẩy khuôn mặt đẹp trai nhưng cực đều giả ra cảnh cáo: " Tôi nói cho anh biết! Anh chẳng cần biết tôi là ai tôi cũng cóc quan tâm anh là mèo hay chó, bò tốt hay sư tử! Có điều tôi cảnh cáo, nếu đầu óc anh tồn tại ý đồ đen tối gì với bản cô nương thì anh chết chắc! Hừ! "

" Ủ...Há....Há...Há....! Ôi thánh thần ơi! Hahaha! ". Hắn đột nhiên ôm bụng cười ra nước mắt bởi câu thần chú vừa phát ra từ đôi môi hồng mòng mướt

của cô nàng.

" Anh...Anh...Cười cái gì hở? Hừ! Đáng ghét, tôi không muốn nhìn thấy bản mặt khó ưa anh nữa! Tôi còn có việc phải về nhà! Xi! ". Tiêu Nhựt Băng tức đến trào máu họng bỏ đi một nước.

" Á...Khắc khặc! Cô gái này... hài thật! Mình nhất định phải điều tra lai lịch cô ta! ". Cười một tràng xong hắn tự nhủ.

Về đến nhà, nhị tiểu thư Tiêu gia có vẻ bức tức nhợn mỗ hắn học đi vào rót ly nước lọc uống ực ực nhằm hạ con ức chế.

Mẫu thân cô nàng trông thấy con gái mình có điều chi kì lạ nên hỏi mấy câu: " Chuyện gì mà con vừa về đến nhà đã vùng vằng thế hả? "

" Hừ! Hôm nay con gặp phải một con khi bạch kim đó mẹ! Hừ hừ hắn chọc tức con! ". Tiêu Nhựt Băng không nhịn được nên mách mẹ.

Mẹ cô bật cười: " Hả? □ Khi Bạch Kim? "

" Oi... Sao cả mama cũng cười con? Híc híc! ". Cô ầm ức thút thít.

Ba cô cùng anh trai trong phòng bước ra đã nghe phong phanh có ai đang khóc, ông Tiêu tiến tới xoa đầu con gái hỏi thăm sự tình: " Sao vậy con gái rệu của ba? "

" Ba....! Ba phân xử giúp con! Hồi nãy con bị ức hiếp con kể cho mẹ mà mẹ cười con á! ". Cô sụt sùi kể lể.

" Hừ? Có chuyện gì? Con bị ai ả hiếp? ". Ông Tiêu thắc mắc.

" Mới vừa nãy, con...con...hắn..hắn...cái tên " Khi Bạch Kim " thách con đua xe với hắn! Hắn dám cười nhạo con á ba! ". Cô vừa nấc vừa nói y hệt đứa trẻ hai tuổi bị giật mất kẹo.

Ông Tiêu cùng cậu quý tử phá lên cười thành tiếng.

Kakakaka....!

" Ú! Ba...! Ca....! Thấy chưa? Giờ đến lượt hai người cũng cười vào mặt con! Hồng chơi với hai người nữa! ". Nhựt Băng giận dữ dậm chân bỏ vào phòng.

" Thôi chết! Con bé giận thật rồi! Ừm mà....! Khi Bạch Kim là tên nào vậy ta? ". Ba cô giật mình suy nghĩ.

" Kệ nó đi ba mẹ! Chắc là dạo chơi bị mấy thằng ranh con chọc ghẹo thôi! ". Tiêu Dịch Kỳ điềm nhiên phán.

.....

Mạn phép giới thiệu vị chân nhân được Nhựt Băng tiểu thư trình trọng đặt cho cái danh hiệu duyên kỳ ngộ " Khi Bạch Kim ".

Sở dĩ hắn ta bị chết danh Khi Bạch Kim là do tóc hắn có màu bạch kim, gã này là tay đua ô tô thể thao danh tiếng. Chàng trai này gây biết bao sóng gió cho các cặp đôi đang yêu nhau, khiến bạn gái của những anh bạn trai liên tục nói lời chia tay để theo đuổi hắn.

Đi không đòi họ ngồi không đòi tên " Tôn Hàng Dực " đích thực là hắn. Kề ả gan trời dám chọc giận nhị tiểu thư nhà họ Tiêu.

Công tử nhà họ Tôn, phụ thân hắn hiện nay giữ chức chủ tịch tập đoàn Tôn Thị. Phụ mẫu hắn là phó chủ tịch, riêng chức tổng giám đốc họ đang chờ hắn thừa kế.

Gia đình này kinh doanh đá quý kim cương cao cấp có truyền thống lâu đời.

" Dực Nhi con đi đâu về đấy? ". Phụ thân hắn gọi.

" Con thử xe mới xem máy móc vận hành có tốt không ấy mà! ". Hắn thờ ơ đáp.

" Này, không mau nhuộm lại tóc đi! Coi đó, tóc tai gì không ra trò trông, đen không chịu nhuộm trắng bạc như ông già mới chịu! " Ông ấy căn nhắc hết lời.

Hàng Dực khó chịu giải thích: " Haizz...Đây là một thời trang hiện nay mà ba! Ba thiệt cổ hủ quá! "

" Mày dám cãi à! Sắp tới ngày gặp mặt thông gia rồi còn để đầu bạc trắng đó là tao cạo trọc đầu nghe chưa? ". Ông Tôn nổi cáu.

Hắn ta lâm nhâm trong bụng: " Thật là hết chịu nổi người lớn! Ngày xưa mình mới chưa đầy tám tháng tuổi vậy mà nỡ chơi trò hôn ước! Hầy..ya...Bực quá đi mất! "

" Haizz...Rõ thừa Chủ Tịch! ". Hắn ta đáp cọt nhả.

" Còn dám giỡn mặt với ba mày nữa à? ". Ông Tôn nổi xung thiên giờ gây rượt hấn chạy mất dạng.

Ông Tôn ngồi thở hổn hển nhీc móc: " Cái thằng tiểu tử này! Thật tức chết vì nó mù! "

*****

Thời gian trôi qua, đã hơn bảy giờ tối. Nhà nhà thấp đèn sáng rực cả góc trời thành phố Bắc Kinh.

" Ca à...! ". Âm điệu lạnh lạnh vang lên từ gian bếp.

" Gì hử con nha đầu kia? ". Dịch Kỳ đang lau chùi xe mô tô chọt lên tiếng.

" Anh đang làm gì lâu vậy? Nhanh lên! Em làm bánh xong rồi anh vào thử xem sao? ". Tiêu Nhượng Băng kêu réo anh trai om sòm.

" Ok! Sắp xong rồi! ". Anh từ tốn đáp.

" Ê! Ghê nha...! Bánh gì thế? ". Dịch Kỳ dấu hiệu nghi vấn hỏi.

Cô ra sức quảng bá sản phẩm mới: " Bánh GATO! Thử xem tài nghệ của đứa em gái này đi! "

" Chẹp! Trông cũng đẹp đấy! ". Anh chẹp miệng.

Tay anh cắt một miếng vừa ra đĩa dùng nĩa rút một mảnh nhỏ cho vào miệng...Rạo!

Âm thanh không mấy thân thiện xuất phát từ mồm anh, nhìn mặt đứa em mình nó gây thơ hạo hức anh càng không nỡ cho nó biết sự thật. Gắng gượng nhai miếng bánh cuối cùng, anh khổ sở nuốt vào " Ực ".

" Sao? Sao? Ngon hông Ca? ". Nhượng Băng hí hửng hỏi tới tấp.

" Ừm...Ngon! ". Tiêu Dịch Kỳ thốt ra chữ " Ngon " trông khó coi vô cùng.

" Baba! Mama! Ăn thử bánh con mới làm nè! Ca ca khen ngon á! ". Cô bé hớn hờ khoe thành tích với ba mẹ mình.

Anh lưỡng lự định ngăn cản nhưng cuối cùng lại nói ra câu này: " Ồ....Khoan! Ba mẹ... ăn từ từ thôi! "

" Thằng này... lạ nhĩ? Định một mình giành hết hay sao? ". Ba anh biểu hiện ngờ vực.

Và....Ông ấy cho vào hàm miếng bánh hơi to nhai vừa đủ lần đầu tiên ông cảm nhận được nguyên liệu rõ ràng, vị mặn chát của muối, tiếng rột rột của vỏ trứng còn nguyên trong vòm họng ông.

Tiêu lão gia lập tức chạy vào toilet phun ra tác phẩm nghệ thuật của cô con gái, ông giữ vẻ bình thường bước ra ngoài.

" Sao ba? Ngon lắm hôn? ". Cô nóng lòng chờ đợi.

" Ngon! Con tự mình thưởng thức xem! ". Ông cười đến méo mó.

" Hí Hí! Để xem tác phẩm hoàn hảo của mình mùi vị thế nào! ". Cô nhanh tay cho nguyên khúc bánh vào mồm.

.....Ợe.....!

" Sao thế này? Không phải ba và Ca bảo ngon sao? Ồi mặn quá! ". Cô nhăn nhó nhả ngay ra tay.

" Hơ! Ba, Kỳ Ca...! Hai người gạt con! ". Cô xụ mặt buồn thiu.

" Mẹ... nói câu công bằng i! ". Cô chuyển sang mè neho với mẹ.

" Được rồi! Hai cha con anh kì cục quá hà! Tiểu Băng à! Ba với anh con không cố tình gạt con đâu chỉ muốn con vui thôi mà! ". Mẹ cô phân giải.

" Khuya rồi! Ba mẹ ngủ đi! Còn em nữa! Mau dọn bãi chiến trường nhanh! ". Anh nhẹ giọng với ba mẹ mình sau đó ra lệnh cho cô em gái.

" À...Hẹ...! Một mình em á? Ca.....Help me! ". Nhượng Băng chu môi năn nỉ i ời.

" Haizz....Được rồi! Nhõng nhẽo quá! ". Anh bó tay gạt đầu.

" Hí Hí Hí! Vậy mới chuẩn soái ca chứ! ". Cô cười toe toét.

Đêm hôm ấy, cả nhà chỉ có mình Tiêu Dịch Kỳ và ba anh ta là đau bụng âm ỉ suốt đêm.

" Haizzz....Nhà có con bé này thật khổ thân quá! ".

Tác giả ta còn phải đầu hàng trước con bé này.

Hết chương 7 _

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mật Vụ Khởi Đầu Tình Yêu !

Sáng nay, thời tiết có phần se lạnh đổ bộ toàn thành phố. Đồng hồ đã hơn năm giờ sáng, ấy thế mà có người còn say mộng chưa chịu tỉnh, cô nằm lì trên giường êm mặc kệ bác đồng hồ có reo đến hết pin đi chẳng nữa cô ấy vẫn trằm mền ngủ bất kể giờ giấc.

Có lẽ lý do thuyết phục nhất là thời tiết, hay là do cô ngủ quá say?

" Âu...Nhã...Phi! ". Mẹ cô đã dậy từ sớm, bà lên tận phòng con gái hét to.

Âm vực tựa cái loa phát thanh khiến cô giật nảy người tỉnh mộng ngồi bật dậy như lò xo, cô dụi mắt ngáp dài bỏ hai chân xuống giường bước vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng. Âu Nhã Phi khoác nước lên mặt tay nặn kem đánh răng ra bàn chải chà soàn soạt mọi góc ngách trong hàm tiền đạo của mình, công cuộc đánh răng hoàn tất cô hà hơi vào tay miệng tự tán dương: " Hà....! Thơm thật! "

Xong, cô ngồi xỏ chiếc quần jean chật vật mãi mới vào được.

Cô mệt nhọc nói: " Quần này, sao nay chật chội thế nhỉ? Hay mình béo lên? ".

Mặc áo sơ mi màu xanh lam đóng thùng, cô xắn móng lộn tay áo mình sau đó khoác lên chiếc áo măng tô nâu sẫm dáng dài, chân đi tất len nâu cùng đôi boot cổ cao cùng tông màu, tóc búi nửa sau đầu gọn ghẽ.

Âu Nhã Phi ngồi vào bàn ăn sáng, hôm nay mẹ cô nấu món sốt bò hầm ăn kèm cơm trắng quả là tuyệt vời nhất đỉnh!

" Sốt sốt! Ưc...! Khà....! Ngon tuyệt! Mẹ con nấu ăn là ngon nhất hành tinh! ". Cô húp cạn nước sốt ăn sạch không còn hạt cơm nào còn sót liếm mép ca ngợi.

Ba cô vừa ăn vừa đọc báo, ông đọc phải thông tin do con gái mình đích thân điều tra nét mặt biểu lộ sự lo lắng: " Phi Phi à! Lần sau có đi tác nghiệp phải đề cao cảnh giác nhé! Theo kinh nghiệm của ba, sau bản tin này bọn người bị con theo dõi lúc trước chắc chắn không buông tha cho con đâu! "

" Vâng ạ! Con biết ba lo lắng cho con, ba yên tâm đi con là người rất cẩn trọng, sẽ không có nguy hiểm gì mà con không ứng phó được! ". Cô trấn an ba mình.

" Đến giờ đi làm rồi! Con đi đây! Tạm biệt ba mẹ! ". Nhã Phi vẫy tay cô chạy nhanh ra trước cửa chờ Chung Thái Di đến đón vì xe cô già hôm trước giữ đến nay chưa thấy tăm hơi.

Mười phút trôi qua cô bạn vẫn chưa thấy bóng dáng, cô bắt đầu nóng ruột: " Hầy! Thái Di này sao giờ chưa chịu tới nhỉ? Hay ngủ quên rồi ta? "

Tình cò, hai chiếc mô tô đằng xa xa dần dần hiện rõ mỗi lúc một gần tiến thẳng về phía nhà Âu Nhã Phi.

" Ô! Trông giống xế yêu của mình thế? ". Cô cố gắng tăng cường thị lực nhìn kỹ.

" Hey! Tôi đến giao trả xe cho cô đây! ". Gã trai đó bước xuống xe âm giọng trầm nói.

" Anh...là người đem đồ à? Sao bây giờ mới trả? Hại tôi quá giang cực khổ mấy ngày nay đấy! ". Cô chống tay lên cột nhà chân bắt chéo đứng dựa cột phất ngôn.

" Hừ! Thì hôm nay tôi đem trả này! Và lại xe cô còn được bảo dưỡng đáng hoàng cô còn đáp trả ân nhân kiểu đấy sao? ". Hắn ta nghiêng đầu than phiền.

" Vậy anh muốn tôi phải báo đáp anh thế nào với diện mạo bí hiểm của anh hử? ". Cô lãnh đạm hỏi.

" Việc đó cô không cần gấp gáp, khi nào tôi muốn ắt tự tôi đến tìm cô đòi ân đức! ". Hắn lạnh giọng nói.

" Khừ! Anh quả là xảo quyệt! Được thôi! Bây giờ tôi phải đi làm, phiền anh và bạn mình về cho! ". Âu Nhã Phi cười khẩy nói.

" Hừ! Cô...thật không giống những cô gái khác nhĩ? Lấy lại xe không biết ơn thì thôi còn đui ân công của mình đi tàn nhẫn như vậy! Hiếm có thật! ".
Hắn nói giọng ngạo mạn.

" Ok! Chúng ta về thôi huynh đệ! ". Hắn phát lệnh chở người bạn kia lướt sóng qua những con hẻm nhỏ trong tâm trạng cực kỳ hứng khởi lạ lùng.

.....

Sau khi nhận xe, cô gọi báo cho Thái Di khỏi đến rước mình. Nhã Phi trong lòng có một chút không cam tâm cho lắm, bởi tên nam nhân giả thần bí đó nhất quyết không chịu lộ diện bộ mặt thật của hắn, lần nào gặp nhau hắn cũng trong bộ dạng nón bảo hiểm che kín chỉ hở mỗi đôi mắt vô cùng đẹp, đẹp đến độ có thể diễn tả như ánh sáng của lưỡi kiếm sắc bén có thể giết chết vạn vật chỉ bằng một ánh mắt.

Thoáng chốc cô đã hạ cánh tại tòa soạn. Âu Nhã Phi thông thả đi vào phòng biên tập, nơi làm việc của cô.

" Chào buổi sáng! ". Cô lịch sự mở lời chào mọi người.

" Hi! Nhã Phi nghe nói bài báo của em và Tiểu Khải được cấp trên hết lời khen ngợi đấy! Cố lên nha! ". Chị Hạ Kiều nháy mắt tinh nghịch nói.

Nhã Phi ngạc nhiên: " Woa! Thật hả chị? Thế thì mừng quá! Tay nghề em còn non chỉ sợ không hoàn thành không tốt nghiệp vụ. "

Anh đồng nghiệp già nhất phòng nhận xét: " Không sao! Anh theo con mắt nhà nghề bao năm của anh, em rất có tố chất của một phóng viên chuyên nghiệp! "

Một chị có thâm niên tên Thu Quân cũng góp phần: " Đó thấy chưa? Ngay cả trưởng lão phòng này còn ban tặng em lời khen có cánh nữa là! "

Cô ngại ngùng biện minh: " Hải..ya...! Anh chị tặng bốc em quá lỡ em ngã từ trên cao xuống mọi người đỡ nổi không? "

Tiểu Khải ngoài cửa bước vào lên tiếng: " Chà! Mọi người bàn luận chuyện gì rôm rả thế? "

Hùng Ca trưởng lão hắng giọng: " Chào! Lúc nào cậu cũng mò vào giờ này nhĩ? "

Tiểu Khải kéo ghế ngồi bật máy vi tính lên trả lời: " Hùng ca! Anh còn chưa rảnh em sao còn hỏi? "

" Ồ! Đồng đủ hết rồi làm việc thôi! ". Hùng trưởng lão nói.

Trưởng phòng đột nhiên xuất hiện ban thánh chỉ: " Thông báo! Mọi người chú ý lắng nghe! Tôi vừa có cuộc họp với ban chỉ đạo, chúng ta sẽ có một chuyến tác nghiệp dài ngày. Đợt này tổ ta sẽ hợp tác cùng phía cục cảnh sát điều tra tội phạm hình sự. Vì thế, họ yêu cầu cần một nữ phóng viên có ngoại hình ưa nhìn, can đảm, đủ sức khỏe và có khả năng tùy cơ ứng biến tốt cùng với họ tham gia đợt điều tra truy quét bọn tội phạm về khủng bố. "

" Hả...? Khủng bố! ". Cả phòng sốc nặng.

" Sao thế? Có ai xung phong không? ". Sếp hỏi.

Ông sếp chậm rãi trình bày: " Thôi được rồi! Vấn đề này tôi sẽ xem xét lại, chúng ta sẽ có bài kiểm tra thử sức từng người để chọn ra người hội tụ đầy đủ khả năng! "

Tiểu Khải thối nắc vài điều: " Oh vậy...Trách nhiệm tuyển chọn thuộc về bên ta hay bên họ thưa sếp? "

Trưởng phòng giải đáp: " Việc này do họ, tổng biên tập đã đưa danh sách cho họ rồi, chỉ cần test xong bài kiểm tra là có kết quả. "

" Vâng, rõ rồi thưa sếp! ". Tất cả đồng thanh.

Trải qua hai bài kiểm tra, một lý thuyết hai thể lực cuối cùng đã sàng lọc được đúng một người. Thật trùng hợp, Âu Nhã Phi lại được trúng tuyển.

Trưởng phòng tay cầm bản kết quả lấy hơi đọc: " Sau đây tôi xin công bố kết quả! Người xuất sắc vượt qua hai bài kiểm tra chính là.... Âu Nhã Phi! "

" Oh! Nhã Phi giỏi thật nha! ". Hạ Kiều vỗ tay tán thưởng.

" Haha! Chúc mừng em! ". Tiểu Khải đập vai cô nói.

Cô có vẻ đáng đo hỏi: " Chúc mừng gì chứ? Em đang lo chết đi được! Mà... đi có một mình em sao? "

Trưởng phòng lên tiếng trấn an: " Đúng! Nhưng em yên tâm, còn có người của cục gửi vào yểm trợ em! "

" Vâng! Em sẽ cố gắng phối hợp! ". Cô nghiêm túc đáp.

.....

Bên cục phòng chống tội phạm đang diễn ra cuộc họp hệ trọng.

Cục trưởng nghiêm giọng: " Các đồng chí! Đây là cuộc chiến gian nguy vô cùng, tôi hi vọng tuyệt đối cuộc truy quét này phải một thành công không thất bại! Danh sách tuyển chọn ứng viên đã hoàn tất, đây là lý lịch, tư liệu người được chọn. "

Họ tên: _ Âu Nhã Phi.

Sinh ngày mười sáu tháng năm, năm một chín chín tư.

Tốt nghiệp đại học Truyền thông Bắc Kinh.

Nhân thân: _ Cha là Âu Phúc Luân, từng là nhà báo cộng tác tại tòa soạn Nhật Báo.

Mẹ: Biên tập viên tại Nhật Báo.

Cô gái này tuy mới tốt nghiệp và cộng tác chưa lâu nhưng đã gây ấn tượng mạnh với tổng biên tập khi hoàn thành tác nghiệp một cách xuất sắc.

Hình ảnh thẻ nhân viên của cô được phát bằng máy chiếu trực tiếp cho toàn thể anh em được rõ.

Trong đội ngũ đặc nhiệm còn có sự hiện diện của Tiêu Dịch Kỳ, trưởng tôn ngài cục trưởng cục cảnh sát quốc gia. Anh nắm chức vụ đội trưởng kiêm chỉ huy trưởng.

Anh ngỡ ngàng khi nhìn hình ảnh cô gái anh có ấn tượng sâu sắc hiện trên máy chiếu.

Anh cười thầm: " Hóa ra...quý danh cô ta là Âu Nhã Phi ư? Hừm...Nhã Phi à? Bắt đầu thú vị rồi đây! "

Lập tức, đội đặc nhiệm xếp hàng ngay ngắn chờ khẩu lệnh tiến hành nhiệm vụ.

" Chuẩn bị! Xuất phát! ". Giọng hát uy lực từ Tiêu đội trưởng vang lên.

Đội binh hùng mạnh tiến lên xe quân sự từng hàng một nghiêm trang ra quân thi hành công vụ. Duy nhất anh không theo sau mà âm thầm tìm đường thâm nhập vào hang ổ bọn tội phạm bằng cách khác.

Riêng Âu Nhã Phi, cô được giao nhiệm vụ hóa thân thành một cô con gái quậy quàng tính cách bạo lực trong gia đình toàn dân xã hội đen. Dĩ nhiên người hóa thân thành ông ba gang hồ phải là một ông chú cảnh sát ngầm. Việc tạo dựng nên thân phận giả này tất cả là cao kiến của cục trưởng Tiêu. Bởi tổ chức bọn tội phạm có quan hệ mật thiết với ông trùm xã hội đen đã bị cảnh sát quốc tế tiêu diệt cách đây hai tháng nhưng bọn chúng chưa hay biết gì. Nắm được thóp này cục trưởng ta mới nghĩ ra mưu kế cho người đóng giả ông ta và cả gia đình ông ta.

Âu Nhã Phi vì nhiệm vụ cô buộc phải thay đổi ngoại hình, cô lặn lội tìm nơi xăm hình uy tín.

" Cho hỏi ở đây có xăm hình không ạ? ". Cô lịch sự chào hỏi.

" Có! Em muốn xăm à? ". Anh chàng đầu trọc đội mảnh khăn buộc sau ót thấy có khách liền ra tiếp đón.

Cô lên tiếng yêu cầu: " Vâng ạ! Anh có hình quỷ satan không ạ? Em muốn xăm hình này ở bắp tay phải. "

Anh thợ xăm kinh ngạc hỏi: " Ô! Trông em xinh thế sao lại thích xăm hình dữ tợn đó? "

Nhã Phi lạnh lùng bảo: " Anh cứ xăm đi! Không cần hỏi nhiều! "

" Oh! ". Anh ta lạnh toát mồ hôi không dám hé nửa lời.

Âu Nhã Phi ngồi yên cho anh chàng thợ xăm thỏa sức vẽ vờ bằng máy xăm, Khi xăm khó tránh khỏi cảm giác đau tuy nhiên cô lại chẳng có bất kỳ biểu cảm gì tỏ ra đau đớn hay sợ hãi.

Trải qua nửa tiếng xăm trở, bắp tay cô đã in hình thù ghê rợn của quỷ satan. Trả tiền công, cô bước đi hiên ngang lái chiếc mô tô phân khối lớn do cấp trên cung cấp đến cục cảnh sát nhận trang phục hóa trang.

.....

Tại cục cảnh sát!

" Con chuẩn bị đầy đủ hết chưa? Nhớ cẩn thận! ". Cục trưởng Tiêu dặn dò con trai mình.

" Ba à đừng quá lo con! Con tự biết bảo trọng! ". Tiêu Dịch Kỳ trò chuyện cùng ba trong phòng họp.

" Thừa cục trưởng! Có người cần gặp ạ! ". Anh thiếu úy vào trong bẩm báo.

"Được thôi ra ngay! Đi với ba! Có lẽ cô gái đó đến rồi! ". Ông kéo theo cậu quý tử nhanh chân ra sảnh.

Hai cha con ra đến đại sảnh nơi tiếp khách, Âu Nhã Phi cung kính cúi đầu: " Kính chào cục trưởng! "

" Ngồi đi cháu! À...để chú giới thiệu. Đây là đội trưởng đội đặc nhiệm đồng thời là con trai chú! Nó nhận trách nhiệm ngầm hỗ trợ cho cháu! ". Ông đẩy cậu con trai phía sau lên trước mặt giới thiệu.

Nhìn thấy đối phương, hai người trẻ tuổi ngạc nhiên cùng lúc.

" Chào anh, đội trưởng! Hợp tác vui vẻ! ". Âu Nhã Phi chìa tay chào hỏi.

" Chào! ". Anh đáp lãnh đạm chào bằng cách bắt tay cô.

" Hô! Anh ta...không phải từng đấu Bida với mình sao? Sao giờ thành cảnh sát rồi? ". Cô bất ngờ nghĩ thầm.

" Hi vọng cô ta không nhận ra mình! ". Anh bồn chồn lo nghĩ.

Ông Tiêu nói: " Quên mất! Con trai bác là tên Tiêu Dịch Kỳ! Cháu là Âu Nhã Phi? Chà...có khí chất lắm! "

Cô lễ phép: " Cảm ơn lời khen của chú! Cháu xin phép nhận trang phục ạ! "

" Hai cậu mau vào trong mang hành lý ra! ". Ông ra lệnh.

Hai anh nhân viên mang ngay một vali chứa đầy đủ vật dụng cần thiết giao cho cô.

" Cháu cảm ơn! Cháu có việc phải đi ngay! ". Cô nhận vali xong lập tức rời đi không quen liếc nhìn anh bằng nửa con người.

Tiêu Dịch Kỳ từ sau phút gặp gỡ Âu Nhã Phi lần nữa, trông anh ta rất lạ, hai mắt dường như có biến động, hành vi cử chỉ bỗng nhiên lúng túng lạ thường.

" Con làm sao thế? ". Ông Tiêu nhận thấy biểu hiện lạ bèn hỏi.

" Dạ...không có gì! ". Anh lảng tránh ánh mắt dò xét của ba mình đáp.

" Thằng bé này...không phải rung động với con bé đó rồi chứ? Đừng hòng qua mắt lão già này! Trước kia đến giờ chưa từng thấy nó có biểu hiện lạ như vậy với một đứa con gái. ". Ông Tiêu nhủ thầm.

*****

Hết chương 8.

Thiết Từ Vân tái bút!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiên duyên đưa đẩy !

Màn đêm bao phủ thành đô, tối đêm nay cô không tài nào ngủ được, sáng mai cô phải thi hành một chuyến tác nghiệp đặc biệt gian lao đầy rẫy cạm bẫy. Nằm gác tay lên trán, Âu Nhã Phi chợt nghĩ đến tên đội trưởng, lòng xôn xao khó tả.

Âu Nhã Phi trần trọc nhủ mảy: " Kì lạ! Sao mình lại nghĩ tới hắn? Tiêu Dịch Kỳ anh ta là người thế nào nhỉ? "

Đối phương Tiêu Dịch Kỳ nằm trên giường ngủ nhưng hai mắt vẫn tỉnh như bung, anh đột nhiên ngửa mũi liên hắc hơi ba cái.

Những dòng suy nghĩ mông lung cứ lẩn quẩn trong đầu anh: " Lạ thật! Mình không bị cảm sao tự nhiên ngửa mũi thế? Chả lẽ có người nhắc?....Nghĩ cũng lạ! Tại sao Âu Nhã Phi đó, một đứa con gái chân yếu tay mềm sao có khả năng làm công việc nguy hiểm này chứ? "

" Haizz...! Không được nghĩ linh tinh nữa! Ngủ nào! ". Anh tự trấn tĩnh bản thân.

Nói dứt lời, Tiêu Dịch Kỳ kéo mền trùm kín đầu đánh một giấc thiên thu bất tận.

.....

Trời sáng, thay vì tiếng gà gáy thì Âu Nhã Phi bị đánh thức bởi âm thanh báo cháy đã cài sẵn.

Cô hoảng hồn ngồi dậy, đầu tóc rối bù. Cô vỗ mặt mình chán chát nhắm tình ngủ, xô đôi dép lê bước xằng xạc vào phòng vệ sinh.

Bên ngoài mẹ cô gọi đến cháy cả họng, cô ngồi trong toilet thờ dài: "Haizz...Dạ! "

Cô lê la bước ra thay bộ y phục đậm chất Mafia. Tóc buộc cao, áo thun ba lỗ nâu bụi bặm, khoác áo da sát nách ngắn màu đen lộ bắp tay nổi cơ do tập võ kèm hình xăm quỷ dữ, quần da tông xuyt tông cùng chiếc áo khoác. Trông cô đậm khí chất của một nữ giang hồ lão luyện con gái ông trùm Mafia chuyên buôn lậu vũ khí tối tân như súng, đạn, chất nổ văng vẳng.

"Phi Phi ăn sáng rồi hân đi! ". Mẹ cô ân cần bảo.

Cô ngồi ăn bữa sáng xum vầy bên người thân. Ba cô dặn dò: "Đi cẩn thận nhe con! Nhớ liên lạc thường xuyên nghe hông? "

Cô trấn an: "Dạ! Con biết ba mẹ lo lắng cho an nguy của con! Ba mẹ yên tâm, còn có cảnh sát hỗ trợ con mà! "

"Ừ! Tự giữ gìn sức khỏe đẩy con gái! ". Ba và mẹ cô về mặt âu lo.

Chia tay hai đấng sinh thành, cô điều khiển con xe mô tô chạy đến căn cứ, nơi cô phải cư trú cùng đàn cảnh sát đặc vụ.

Trước mắt cô hình ảnh tòa lâu đài sừng sững đồ sộ hiện đại không kém gì cung điện vua chúa, cô nhìn đến lóa mắt miệng lưỡi không ngớt lời khen: "Wow....! Không ngờ Âu Nhã Phi ta lại được ở nơi tráng lệ thế này! "

Cô thôi ngắm cảnh mà chạy thẳng vào khuôn viên tòa nhà lộng lẫy rẽ sang khu nhà xe. Đạo bước tham quan, xung quanh toàn là sĩ quan, quân đội cải trang thành gia nhân và gác cổng.

Mãi chú tâm ngắm cảnh cô vô tình đụng phải một nam nhân ăn mặc không khác gì xã hội đen chính hiệu, tóc tai dựng đứng đeo cả một bên khuyên tai, áo sơ mi đen hở ba hàng nút khoe cơ ngực rắn chắc phập phồng. Lướt từ trên xuống cô thầm công nhận tên này mà không phải loại sát gái thượng đỉnh thì quả là phí một đời người. Đến khi định thần lại cô tá hỏa tâm tinh vì cái tên đây không sai vào đâu được chính xác là đội trưởng uy nghi dũng mãnh Tiêu Dịch Kỳ.

Anh ta cao cách cô hơn một cái đầu dùng ngón trỏ chỉ xuống mũi cô dạy đời: "Này! Cho cô đến đây là để làm việc không phải để cô ngắm cảnh! "

Âu Nhã Phi cố ngậm đắng nuốt cay vì câu xuyên xia của anh đáp: "Anh...Anh...sao lại ăn mặc như thế? Suýt nữa nhận không ra rồi đây "Đội Trưởng "à! "

"Thì sao? Cô cũng thế mà! ". Anh ta khoanh tay nghiền đầu nhếch mép.

"Hừ! Thế đội trưởng sao lại ở đây thế? ". Cô nhướn chân mày hỏi.

Tiêu Dịch Kỳ đáp: "Đó là việc của tôi! Cấp dưới như cô chỉ có bốn phận phụng sự theo thôi, không cần nhiều lời. "

Âu Nhã Phi cười khẩy: "Tôi biết bốn phận của mình rồi! Không làm phiền đội trưởng nữa, tôi có việc khác cần làm đây! Cáo từ! "

Anh nở nụ cười ác ma bỏ lửng câu nói: "Khừ! Con nhỏ thổ phỉ này...! "

Một anh nhân viên báo cáo: "Đội trưởng! Cục trưởng mời anh vào phòng họp khẩn ạ! "

"Được, tôi đến ngay! ". Anh vừa nói vừa nhanh chân bước đi.

Phòng họp kín đáo bao gồm tất cả mọi thành viên trong đội.

Chủ trì cuộc họp là cục trưởng Tiêu, ông đưa ra các phương thức hoạt động sau đó phân phát bộ đàm cho từng thành viên có nhiệm vụ trà trộn vào tổ chức của bọn tội phạm.

Âu Nhã Phi!

_ Có!

"Ngày mai cháu có nhiệm vụ cùng với trung úy Lưu là người đóng giả lão Dương đến gặp tại khu chế xuất bỏ hoang.

Cháu sẽ có tên là Jennifer Dương, tính cách của cô gái này vô cùng đáng đá, hay đua xe, đặc biệt điểm này không được sai. Cô ta chửi rất hay và độc mồm nên cháu phải diễn cho giống. ". Cục trưởng phân tích.

"Dịch Kỳ! Con đã thành công nắm được lòng tin của hân và hiện nay đang giữ chức trợ lý thân cận của hân, vậy lúc gặp nhau nếu Nhã Phi nó có sơ xuất gì cần cứu vãn tình thế ta giao trọng trách này cho con. ". Ông dặn dò kỹ lưỡng.

"Vâng con rõ rồi thưa ba! ". Anh đáp.

" Cuộc họp đến đây tạm dừng! Mọi người ai làm việc nấy đi! ". Cục trưởng Tiêu kết câu chấm hết.

*****

Sau khi mọi người giải tán, Tiêu Dịch Kỳ thư thái bước ra hành lang gặp ngay cô đứng tựa cột suy tư liền tay đưa cho Nhã Phi một sấp tài liệu về thân thế cô gái Jennifer ấy rồi cao giọng: " Lo học thuộc lòng đi! Cô mà làm hỏng đại cuộc thì tôi mất mặt lắm đấy! "

Cô ôm lấy một đồng tài liệu phát ngôn cách bốn cột: " Vâng thưa đội trưởng! Tôi đây cam đoan sẽ làm tốt phận sự của mình! "

Tiêu Dịch Kỳ định đi nhưng đột nhiên khựng lại căn dặn: " Tốt! À mà còn nữa, sau này không được mở miệng ra là " Đội trưởng " cứ gọi tôi là Kan. Tên giả đấy! "

" Ok! Kannn....! ". Cô cố tình kéo dài tên Kan ra treu tức anh.

Bị Âu Nhã Phi đem mình ra nhạo báng, lần đầu tiên anh có cảm giác toàn thân bốc khói, đầu nóng đỉnh điểm. Gắng gượng kiềm nén anh hừ một tiếng rợn người rồi quay người bỏ ra xe lái chiếc Ducati quen thuộc phóng bay bay trên lộ giới trên đường đến điểm hẹn với ông chủ cầm đầu băng nhóm tội phạm công nghệ cao kiêm luôn đầu tàu của bọn khủng bố.

Sau đây là thân thế giả của Tiêu Dịch Kỳ. Hồ sơ giả mạo của anh rất phức tạp.

Con lai giữa Thái Lan và Trung Hoa, bị mẹ bỏ rơi vào cô nhi viện, cha từng dính nghi án tàng trữ ma túy bị bắt khi đang di chuyển từ Thái sang Trung trên sân bay.

Mười lăm tuổi từng đứng đầu danh sách học sinh cá biệt, hai mươi tuổi bỏ học lang thang bên ngoài rồi bắt đầu nắm trong tay những thành tích vượt trội như thủ lĩnh băng cướp giật đường phố, đâm thuê chém mướn môn nào cũng có nhưng tuyệt đối không đụng tới gái. Nhờ hồ sơ huy hoàng ấy mà được lão ta chú ý thu nhận kể từ ngày anh xâm nhập vào tổ chức, lão ta rất trọng dụng khiến những tên giang hồ có tiếng khác phải nể sợ tôn anh lên danh hiệu Lão Đại, bao cô gái khác ước mơ tình nguyện dâng cho anh vậy mà anh khước từ tất cả.

.....

Chiều tối, người bạn thân nhất của Âu Nhã Phi hay tin cô bạn của mình tham gia chuyến tác nghiệp nguy hiểm thế là cô nàng buồn bã tâm sự: " Cậu đi rồi tớ biết chơi với ai? Buồn chết mất! "

Bên kia đầu dây: " Thái Di ơi là Thái Di! Tớ đi công tác chứ có đi lấy chồng ngoại đâu mà cậu kia! Than thấy ghê! "

Chung Thái Di cười khè khè: " Ú! Đi không báo trước gì hết! Mà Nhã Phi nè! Cậu phải tự bảo trọng nhe! Chùng nào về nhớ mua quà cho tớ! Hehe! "

Nhã Phi thờ dãi: " Lạy bảo bối của tôi! Đi tác nghiệp chớ có đi du lịch nước ngoài âu mờ quà với chả cáp. Cậu ảm nào à? "

Thái Di cười toe toét: " Hi! Ok tớ đùa tí thôi! Chúc cậu đại sự thành công! "

.....

Ngắt điện thoại Nhã Phi, Chung Thái Di chán nản định bụng đi bar quẩy một hôm. Tối tối khoảng tầm chín giờ đêm, Chung Thái Di góp mặt trong quán bar Big Nights, cô diện váy body ôm sát cơ thể màu đỏ rực lửa lướt qua dòng người đang say nhảy bằng thân hình nóng bỏng khiêu gợi. Thái Di tiến đến quầy bar gọi một ly rượu vang đỏ nhắm nháp, cạnh cô xuất hiện gã tóc đỏ trông... mũi cao, da trắng, cũng đẹp trai...! Hắn ta bước tới giờ trò ghẹo: " Hey cô em! Sao uống rượu một mình vậy? "

Cô nổi đóa quay sang mắng hắn: " Cút ngay! "

Hắn sựng nhận ra khò khò tay vào trán: " Oh! Cô...cô...là...người lần trước tông vào xe tôi đây mà! "

Thái Di chế nhạo: " Ô! Hóa ra anh là tên " Sếu đầu đỏ " sồn sác hôm bữa? "

Hắn ta nổi sùng: " Hớ! Cái gì mà sếu đầu đỏ hử? Cô...con gái ả nói cho đảng hoàng tí chứ! Rõ là hôm đó mắt mũi cô mọc sau lưng không chú ý lái xe đụng tôi mà còn xảo biện được à? "

Thái Di ngóng nghênh đáp: " Vậy rồi sao? Anh làm gì được tôi nào? "

Tên đó khoe môi giật giật cười gian: " Khừ khừ...Thách cô đấu rượu với tôi! Nếu cô thắng tôi sẽ buông tha, còn thua thì...làm hầu gái cho Dương Nhất Hạo tôi một tháng. Sao...Có dám không? "

" Được đấu thì đấu! Tôi sợ anh chắc! ". Thái Di bị khiêu khích nên hùng hổ đồng ý.

Cuộc chiến tử lượng khai hỏa!

Hai bên nam nữ thi nhau nốc hết ly này đến ly kia khiến cho anh bartender rót mãi tay, một lúc sau Chung Thái Di có dấu hiệu ngà ngà say. Cô gục gật

hồi lâu rồi ụp đầu xuống bàn ngủ mê.

"Hừm! Từ lượng kém thế cũng bày đặt thi thố! Haizz...không xong rồi! Cứ để cô ở đây một mình tôi không yên tâm cho lắm! Hết cách rồi, đưa cô về nhà tôi nghỉ tạm nhé! ". Hấn ghé vào tai cô hỏi, thấy không có phản ứng bèn kè cô ra xe chờ thẳng tới nhà hấn.

Ừm...Qt...Qt...!

Chung Thái Di bắt đầu có triệu chứng nôn mửa, hấn ta sợ quá kè cô vào nhà nhanh chóng lấy thau hứng.

.....Ào.....!

Trong cổ họng cô nàng tuôn ra xối xả chất dịch vừa vàng vừa đỏ vừa hôi kinh khủng.

Ày....!

Hấn lấy tay tự bịt mũi mình bụng thau thối ấy đi đổ.

Hấn đặt cô nằm trên sô pha nhà hấn, lau sạch miệng cô. Lúc Thái Di ngủ hết như cún con, đôi mi dày cong vút khép chặt, môi nhỏ nhấp nháy thờ pho pho khiến hấn xao động tâm can.

" Ngắm kỹ... cũng dễ thương nhỉ? Haizz...Thế mà ở ngoài đanh đá thật! ". Hấn chiêm ngắm cô trong khoảnh khắc vài giây.

Đẹp bỏ mớ suy nghĩ vớ vẩn, hấn vào phòng ngủ ôm ra chiếc chăn màu xanh nhạt đắp cẩn thận cho cô.

" Chúc ngủ ngon! Tôi lên phòng ngủ đây! ". Hấn đi lên cầu thang đường dẫn đến phòng ngủ của mình.

Tên tóc đỏ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Hấn là Dương Nhất Hạo, con trai độc nhất nhà họ Dương, ông chủ hãng máy bay China Airlines.

Bản tính tuy hay phong lưu nhưng được mỗi cái lương thiện, vui tính, đôi khi nổi máu anh hùng. Trùng hợp ngẫu nhiên sao lại là bạn thân chí cốt của nam chính Tiêu Dịch Kỳ.

Xem từ vi cho thấy, vận mệnh đã an bày một vòng lẩn quẩn mấy người họ với nhau.

.....

Hết chương 9 _

Thiết Từ Vân ta gác bút đi ngủ! □□□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nội tâm bất ổn !

Mới sáng sớm mà cô, Âu Nhã Phi đã dậy từ lâu. Cô tiến đến nhà bếp tự pha cho mình cốc cà phê nóng hổi, đang nâng cốc hớp một ngụm thì hơi ôi cô bị sặc đến bắn cả nước ra ngoài vì phía sau lưng cô đột nhiên phát ra giọng nói âm trầm lạnh lẽo: " Cà phê thơm nhỉ? "

Âu Nhã Phi giật mình ngoái đầu lại, gãi phía sau hù cô té ra là Tiêu Dịch Kỳ. Anh chống tay lên cánh cửa chân đứng dáng chéo đăm đăm nhìn cô, bắt gặp ánh mắt sáng quắc như tia từ ngoại ấy. Âu Nhã Phi thoáng tụt mắt vài nhịp tim, cô định tâm lại ngó ý trách cứ: " Là anh sao? Xuất hiện không một chút tiếng động, anh định dọa chết người à? "

Anh nhún vai cười: " Hừ! Hóa ra cô cũng có tật giật mình à? Thế mà tôi tưởng cô là loại lòng thép dạ sắt chứ? "

Nhã Phi cười nhạt: " Khừ! À phải, hôm nay anh không đi làm nhiệm vụ sao còn ở đây hù dọa tôi thế? "

Tiêu Dịch Kỳ thờ ơ ngẩn ngơ lấy cốc cà phê còn sót lại của cô thả nhiên ực một hơi rồi phán: " Chưa đến lúc phải đi! Còn cô, đã thuộc hết tư liệu tôi đưa chưa? "

" Ồ...Sao anh cướp đồ uống của tôi? ". Bị cướp cà phê, cô bất bình hỏi.

" Khát! Cô còn chưa trả lời tôi đấy! ". Anh thờ ơ đáp tiện đà tra khảo thêm.

" Anh...Anh...Đúng là... là... Bàn cùng sinh đạo tặc! Hừ! Tài liệu của anh như núi vậy làm thế nào một sớm một chiều mà bảo tôi thuộc hết được hử? ".
Cô rống cổ lên cái lý.

Anh ta bật cười ha hả nói: " Ha ha ha...! Coi kìa làm gì phải gân guốc nổi trùng trùng thế kia? "

Âu Nhã Phi soi bọt mép phản pháo: " Grừ...đó gọi là mạch máu! "

Tiêu Dịch Kỳ như bị kích hoạt dây cười lần nữa, anh vừa đắm vào cửa vừa cố kìm nén bảo: " Ahaha...Aha...! Cô vui tính thật! "

" Mặt tôi bây giờ mà anh bảo vui à? ". Nhã Phi mặt cứng nhắc đáp.

Anh che miệng cười bảo: " Được rồi! Không trêu cô nữa, đến giờ tôi phải đi rồi, cô nhớ diễn cho đạt đấy! "

Nói xong, anh ta xách móng đi thẳng. Âu Nhã Phi đằng sau nguyên rủa: " Tên Tiêu Dịch Kỳ thói tha...! Mới sáng dám giỡn mặt với mình! "

.....

Lúc bấy giờ, anh ta đương họp mặt cùng đám người tay chân của lão trùm tội phạm tại ngôi dinh thự to đùng nhà lão.

Tại đây, biết bao nhiêu đàn em thuộc hạ canh gác phục vụ lão ta bao gồm cả mấy cô nàng ông ọ ăn mặc thiếu vải vuốt ve hầu hạ.

Lão ta hứng chí rủ rê: " Kan cậu đến rồi mau ngồi hưởng thụ chung với tôi nào! Mấy em...hầu hạ cậu ấy chu đáo vào nhé! "

Anh tỏ thái độ khiêm tốn nói: " Cảm ơn ông chủ đã ưu ái! Công việc giao phó tôi đã hoành hành xong xuôi tất cả, nhân tiện...về việc gặp mặt Lão Dương ông chủ có chủ ý gì chưa ạ? "

Lão ta căn dặn: " Tốt lắm! Chuyện đó, một lát nữa ông ta đến cậu dặn dò tụi nó chuẩn bị bàn tiệc tiếp đãi họ. À còn nữa, chúc nữa con gái tôi về cậu phải quản nó thật chặt kẻo nó làm loạn hỏng hết đại sự. "

Anh gật đầu nghiêm túc: " Vâng! Tôi rõ thưa ông chủ! "

Ba tiếng sau trước cổng dinh thự có hai chiếc xe, một chiếc xe hơi màu đen vào trước, theo sau là chiếc mô tô ngựa trời màu đen.

Bước xuống chiếc ô tô sang trọng là ông chủ chừng năm mươi tuổi, tóc muối tiêu cùng bộ râu nhéo vào mép tướng mạo uy nghiêm. Theo ông có hai anh vệ sĩ hầu cận mặc vest đen lịch thiệp. Bên phải, cô gái vận áo khoác da đen quần jean da đen chân đi boot da nghênh ngang bước đến cạnh ông chủ ấy gọi một tiếng " Ba ".

Một tên canh cửa bậm trợn mở lời lịch sự: " Xin mời các vị vào trong,ông chủ của chúng tôi đang đợi! "

Bọn họ vào đến sảnh điện, bên trong bày trí vô cùng bắt mắt nguy nga. Bàn tiệc được dắc vàng óng ánh nhìn hoa cả mắt. Âu Nhã Phi bụng bảo dạ: " Ôi dào! Biệt thự mình đang ở còn không rộng rãi bằng...lão hồ ly này giàu kiếp! "

Lão chủ lên tiếng: " Mời...mời các vị ngồi! Cứ ăn uống thoải mái! Chào anh Dương! Đã lâu không gặp anh khỏe chứ? "

Chú Dương nói: " Chào anh! Tôi vẫn sức lực dồi dào! Còn anh thế nào công việc làm ăn thuận lợi chứ? "

Lão ta cất câu: " Trước kia chỉ nghe danh tiếng anh nhưng chưa được gặp, nay mới có dịp diện kiến trực tiếp với anh! "

Ông chủ họ Dương cười khách khí: " Haha anh khách sáo quá! Danh tiếng tôi làm sao nổi bật như anh! Hân hạnh hân hạnh! "

Lão ta láy sang cô hỏi: " Ồm...đây là...có phải Dương tiểu thư danh bất hư truyền Jennifer không? "

Cô cao ngạo chào: " Hello ông bác! "

Chú Dương ngai ngừng phát ngôn: " Con bé này! Chào lễ phép một chút đi! Haha thứ lỗi, con gái tôi tính khí ương bướng đôi chút! "

Lão ta cười nói: " Không sao! Rất có khí chất mà! "

Lão ta hỏi: " À...lo nói chuyện này giờ quên mất chuyện chính sự! Chuyến hàng lần này anh định vận chuyển thế nào? "

Ông Dương chắc nịch: " Lần nào cũng trót lọt, chắc chắn lần này cũng thuận buồm xuôi gió thôi! "

Mọi việc diễn ra đúng kế hoạch, tiệc kết thúc. Lão hồ ly đó đề nghị: " Tôi thấy Dương tiểu thư tư chất rất tốt! Chẳng hay...anh có bằng lòng gởi cô ấy ở đây theo chúng tôi làm việc? "

Ông Dương xoay qua hỏi cô: " Việc này tôi phải hỏi lại ý kiến của nó xem sao? Con gái à...có chịu theo bác trai học hỏi kinh nghiệm không? "

Âu Nhã Phi đáp: " Nếu là việc thú vị con sẽ làm, còn không thì miễn bàn! "

Lão ta thuyết phục: " Yên tâm đi cháu! Công việc này hoàn toàn thích hợp với cháu! "

Cô đáp cụt ngủn: " Thế tôi Ok! "

Đảm phán thành công, ông Dương cùng hai anh vệ sĩ ra về để Âu Nhã Phi ở lại như lời lão nói. Cô liền hỏi: " Bây giờ công việc của tôi là gì? "

Lão ta bảo: " Ta quên mất! Cháu hãy theo cậu Kan học hỏi những điều cần thiết, có gì cứ hỏi cậu ta! "

Cô liếc anh khinh khỉnh nói: " Được thôi, để xem anh ta có gì đáng học hỏi! "

" Thưa ông chủ, tôi sẽ chỉ dạy cô ta hết sức có thể! ". Anh gian xảo đáp lại.

Lão nhìn đồng hồ nói: " Phải rồi, đến giờ đón con gái ta! Hai người nhanh lên! "

Dịch Kỳ ra hiệu: " Vâng tôi đi ngay! Cô, theo tôi! "

Âu Nhã Phi ung dung bước theo anh ra chiếc limousine dài đen bóng bẩy, anh ngồi ở vị trí lái còn cô ngồi ghế phụ xe.

Xe băng băng đến sân bay, trên xe hai người không nói lời nào nhằm đề phòng trong xe có gắn máy nghe lén chạy thẳng tiến vào nhà ga quốc tế ngay cổng số sáu.

Một cô nàng tóc xoăn dài vàng óng ả đang đứng cùng mớ hành lý linh tinh, cô ta thoạt trông sành điệu quần đùi bó sát ngấn cùn cồn, áo phông lệch vai sexy đeo kính râm màu nâu đứng ở đó cũng được hơn mười phút đợi xe. Xe nhà vừa cập bến, Tiêu Dịch Kỳ mở cửa bước xuống. Anh diện áo thun đơn giản khoác áo sơ mi jean màu xanh cổ có đeo sợi dây chuyền nanh cọp quần jean gầy thể thao hàng hiệu đeo kính đen. Tiếp đó Âu Nhã Phi cùng lúc bước xuống bên cạnh, anh lãnh đạm hỏi cô ả tóc vàng: " Cô có phải Vanessa? "

Cô ta lần đầu thấy anh tâm hồn đã chao đảo mấy phần nói: " Chính tôi đây! Anh là người ba tôi bảo đến đón à? "

Anh lên tiếng: " Vâng, mời cô chủ lên xe! "

Trên xe, cô ta liên tục tra hỏi anh thậm chí không thèm đếm xỉa đến người im lặng Âu Nhã Phi.

Vanessa ngồi phía sau chồm lên hỏi: " Anh tên gì thế? Bao nhiêu tuổi? Anh làm gì cho ba tôi? "

Anh từ tốn trả lời ngắn gọn: " Tôi là Kan, hai mươi lăm tuổi, trợ lý! "

Cô ta lại tò mò: " Wow....! Vậy... anh...có bạn gái chưa? "

Dịch Kỳ đáp gọn: " Vẫn chưa! "

Cô ta thể sướng rơn không hỏi thêm nữa nghĩ bụng: " Hiếm có người nào hảo soái lạnh lùng như anh ta, kỳ này mình trúng mảnh rồi hí hí! "

Đến nhà, anh mở cửa giúp cô ta. Riêng Âu Nhã Phi cô lặng lẽ xách hành lý xuống gọi người mang vào.

Cô ta chạy ào ôm cổ lão ta: " Hello Daddy! "

" Ôi chao bảo bối của ta! ". Lão vui mừng khôn siết.

Cô ta thuận miệng hỏi: " Ba à! Anh gì tên Kan ấy lai lịch thế nào vậy? Còn con nhỏ đi chung là ai? "

Ông ta giảng giải: " À...cậu đó ba tuyển vào làm trợ lý kiêm luôn quản lý bọn tay chân cấp dưới, kẻ ra dài dòng lắm. Còn cô gái kia là con của Lão Dương ba định đào tạo cô ta đi chuyên hàng. "

Ông ta căn dặn: " Giờ ba có việc quan trọng, con ở nhà tự chơi nha, ba phải đích thân đi nhân tiện dẫn theo Jennifer hỗ trợ một tay. "

Sau khi lão ta mang theo Âu Nhã Phi mà không báo anh đi cùng, Tiêu Dịch Kỳ tuy xác ở nhà chăm nom cô chủ nhưng hồn anh thấp thòm lo âu cho sự an toàn của Âu Nhã Phi.

Trong khi anh đang lo lắng thì Vanessa lại tinh ranh lấy súng ra nghịch, Dịch Kỳ nghiêm khắc nhắc nhở mấy lần cô vẫn bướng bỉnh không nghe.

Anh nghiêm túc nhắc lần thứ năm: " Xin cô chủ đừng nghịch nữa! Vật này không chơi được đâu! "

Cô ta lè lưỡi: " Plè....Tôi thích nghịch đó thì sao nào? "

Bất đắc dĩ anh vụt nhanh hơn gió phi thẳng ra sau dụng tay mình chặt mạnh dứt khoát vào nơi cổ tay cô ta: " Xin thất lễ! "

Bị tước khẩu súng trên tay bất ngờ, cô ta kinh ngạc: " Anh...sao...thân thù anh nhanh thế? "

Anh lạnh nhạt nói: " Vì tôi luyện võ từ nhỏ rồi thưa cô chủ! Tôi có việc phải làm, cô chủ hãy ngoan ngoãn ở nhà theo lời ông chủ! "

Vanessa xị mặt năn nỉ: " Ở nhà chán chết! Cho tôi theo với! "

Mặc cho cô có làm điệu bộ dễ thương hay rung rung nước mắt anh vẫn nhất quyết lạnh lùng nói một chữ: " Không! "

Cảm thấy khổ nhục kể không hữu dụng, cô ta bị đôi mắt sát khí làm rét run người không dám nói thêm câu nào đành an phận không đòi theo nữa. Tuy nhiên, cô ta chẳng những không tức giận mà còn hứng thú nhân đôi.

" Ba hay thật! Đào đâu ra một tên nghiêm túc lạnh lùng như vậy nhỉ? Hihi...Trời ơi mình toi rồi! Lẽ nào Vanessa này lại trùng tiếng sét ái tình với loại người như anh ta chứ? ". Cô ta tự và mặt mình.

.....

Về phần Tiêu Dịch Kỳ, anh đã lái xe đến căn cứ tranh thủ gọi điện cho Âu Nhã Phi hỏi han tình hình: " Wấy! Cô đang ở đâu đấy? "

Nhã Phi đang theo lão ta đàm đạo chuyện làm ăn tại một khách sạn năm sao. Cô xin phép ra ngoài nghe điện thoại.

Âu Nhã Phi: " Tôi đang ở khách sạn Tân Linh, ông chủ đang bàn công việc với đối tác. Không có gì thì tôi dập máy đây! "

Anh giả vờ nhân rồi nói: " Cũng chả có gì, tôi chỉ thăm dò chút chuyện khảo sát xem cô có làm tốt chức năng của mình không thôi! Cô nên cẩn thận, có chuyện gì phải báo cáo ngay! "

Cô chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi bấm tắt: " Ủ! "

Anh ta tắt điện thoại xong một mình đứng dựa lưng cạnh con xe Ducati giật khỏe môi cần nhằn: " Ô hay con nhỏ thô phi này! Đối đáp với cấp trên như vậy mà coi được đó hở?Thật.....chà có ra dáng con gái tạo nào! Haizz...! "

Đang rảnh mồm khiển trách thái độ của cô thì ba anh, cục trưởng Tiêu bước tới cười: " Haha! Đội trưởng Tiêu à! Hiếm thấy anh hào phóng hơi sức chỉ để trách móc người khác nhỉ? "

Anh có hơi giật mình hỏi: " Ba hả? Sao ba lại cười nhạo con thế? "

Cục Trưởng bá vai anh tọc mạch: " Ba nào có ý đó! Giữa nam tử hán chúng ta ba hỏi thật con nhe! Con bé Âu Nhã Phi đó.... con thấy thế nào? "

Tiêu Dịch Kỳ nêu một sơ tội trạng cô chột khựng lại: " Thế nào là sao? Cô ta á...chẳng ra làm sao cả, chỉ giỏi đánh nhau với trà treo lệnh cấp trên thôi, đã vậy còn....! "

Ông Tiêu nói giọng đùa giỡn: " Oh! Con bé này kỳ khôi quá ha con trai? Đúng là đáng bị đòn thật! "

Anh đánh trống lảng bỏ đi: " Thái độ này của ba là gì thế? Con không thích đùa với ba nữa! "

Ông Tiêu lắc đầu chắc lưỡi: " Chắc chắn! Cái thằng...Lần đầu tiên bị đũa con gái làm nó phải cực tâm hoạt ngôn như thế này, quả là thú vị! "

Phải kể đến Chung Thái Di, cô bạn chí cốt. Tối hôm qua đầu rượu đến quên mất đường về, sáng dậy thấy mình nằm ở căn hộ lạ hoặc cô nàng hoảng hốt nhìn xuống thân mình kiểm tra, Thái Di mới yên tâm phần nào vì quần áo vẫn còn nguyên. Cô đi loang quanh tìm nhà vệ sinh liền đụng phải Dương Nhất Hạo anh ta trên lầu đi xuống.

Thái Di chỉ vào mặt anh trừng mắt hỏi: " Anh là.... Sếu đầu đỏ? "

Anh ta thờ dài phất: " Haizz....Tôi có tên có họ hoàng nhà! Không phải là Sếu đầu đỏ gì như cô tùy tiện gọi đâu! "

Thái Di nghinh mặt tra xét: " Hừ! Vậy anh mau khai báo danh tính đi! Còn nữa, tại sao tôi ở đây mà đây là đâu? "

Dương Nhất Hạo thao thao bất tuyệt: " Thưa cô hai! Mảnh đất cô đang đứng là của nhà tôi! Tôi, Dương Nhất Hạo chủ nhân ngôi nhà này! Hôm qua cô thua trận xin quất cần câu nên bồn đại gia tốt bụng đưa cô về nghỉ tạm qua đêm, còn không cảm tạ thì thôi...! "

Chung Thái Di hăm mặt: " Hừm! Tôi mặc kệ anh là Nhất Hạo hay Nhị Tam Tứ Hạo gì đó, vấn đề là đêm qua anh có động vào tôi không? "

Anh ta thần nhiên nói: " Không động sao đem cô về được? "

Thái Di ánh mắt hùng hù: " Cái...gì....anh dám động vào...tôi? "

Dương Nhất Hạo thở hơi giảng giải: " Khổ quá! Ý tôi là khiên cô đặt lên sofa còn nhân từ hứng nước ối giúp cô, chứ có ý gì đâu nà? Cô suy diễn quá đà rồi đấy! "

Thái Di hăm he: " Hừ! Vậy còn được! Anh mà dám có ý đồ đen tối gì là chết với tôi! "

Anh ta chỉ chờ tay thốt một tràn: " Cô tưởng ai cũng đen tối xấu xa hết à? Tôi đây đàn ông chuẩn mực đạo đức nhất nhì xã hội, mấy chuyện mắt mặt đó thề không đụng tới, còn cô nữa, đàn bà con gái đi Bar ăn mặc khiêu gợi kiểu này khác gì chiêu dụ sai lang hổ báo chứ? May là gặp tôi chứ tôi mù không tốt bụng bỏ mặt cô ở đây là cô bị thịt rồi chứ chẳng chơi! "

Thái Di trề môi: " Tự luyện vừa phải thôi! Tôi phải về nhà, không cần tiền! "

Dương Nhất Hạo mở lời đề nghị đầy thiện chí: " Để tôi đưa cô về, một mình cô đi đường ăn mặc như vậy không gặp bọn sờ khanh cũng gặp bọn cướp sắc dọc đường! "

" Ok! Tùy anh! ". Cô chấp thuận.

Sau khi đi nhờ nhà vệ sinh xong, Chung Thái Di leo lên xe phần ghế trước ngồi. Dương Nhất Hạo mở cửa chui vào ngồi ghế lái. Ngắm kỹ anh ta cũng có nét đẹp của riêng mình, mặt thon mũi cao da trắng, mất bỏ câu cộng mái tóc đỏ rực nữa, tuy khung miệng hơi đều nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến nữ nhi thiên hạ đổ rập.

Chung Thái Di ngồi lặng trộm nhìn anh ta hồi lâu, cô suyt nữa hồn không nhập được xác. Bàn tay cô nắm chặt các ngón nhìn băng quơ trốn tránh cảm giác lạ lẫm này.

Dương Nhất Hạo khẽ liếc sang bắt gặp cặp mắt trộm láo lia của cô, anh ta cười đều: " Hey, này giờ chăm chú nhìn lên trai đẹp à? Sao bỗng nhiên im lặng thế? "

Thái Di chột dạ chối: " Ai ai thèm nhìn tên Sếu đầu đỏ anh! Lát nữa đến đoạn kia rẽ trái đường A1 là tới! "

Dương Nhất Hạo đáp xong cười tự kỷ: " Ủm biết rồi! Khi khi! "

Cô lẩm bẩm rủa: " Tên bệnh hoạn! Tự nhiên cười mình! "

.....

Hết chương 10.

TTV tái bút! _

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Viên đạn định mệnh !

Xe đậu đến nhà Chung Thái Di, cô tự tay mở cửa bước xuống. Nào ngờ vấp phải hòn đá lật đôi giày cao gót mất thăng bằng ngã ra phía sau, bất ngờ thay Dương Nhất Hạo từ cửa bên kia nhanh chân phi qua tóm gọn vòng eo cô nằm trong tình cảnh anh ta và cô mặt đối mặt thật gần sát bên nhau.

Tìm cô dường như mất kiểm soát đập thình thịch mặt đỏ như quả đào tiên, Dương Nhất Hạo cũng không tệ hơn. Anh ta ngượng ngùng buông tay ra....Thế là cô nàng đáp thân xuống nền đất nhăn nhó: " Anh muốn chết hả...? Tự nhiên thả tay ra làm gì thế? "

Nhất Hạo do cảm xúc rối loạn miệng lắp bắp: " T..tôi...tôi...Tại cô đấy! Mang giày cao gót làm chi để bị té thấy chưa? "

Thái Di cáu gắt: " Hừ! Khi nào anh làm con gái đi rồi biết, bôn tiểu thư vào nhà đây, anh biến ngay đi! "

" Aizz...! Con gái gì mà kì lạ hết sức, điệu đã đành, người ta tốt bụng đỡ lấy còn trách. Hừm!!! ". Nhất Hạo vừa leo lên xe vừa nghiêng răng lẩm bẩm một mình.

Thái Di bước vào căn hộ cao cấp không ngừng chửi rủa Dương Nhất Hạo: " Sếu đầu đỏ thói tha!!! Chỉ được mỗi cái đẹp trai, ngoài ra...đáng ghét nhất thiên hạ! "

.....

Nói đến Âu Nhã Phi, lúc này cô đang túc trực bên cạnh lão hồ ly già hầu cuộc họp kín. Đối tác của ông ta đến từ Philippines, tên này là trùm lớn có tiếng tăm bên ấy. Hần ta là tên có gương mặt dài thô kệch với bộ râu quai nón rậm rạp.

Hai ông trùm bàn việc chuyển hàng sang Philippines theo đường hàng hải tránh tay mắt phía cảnh sát. Số hàng đợt này cực lớn lên đến cả trăm tấn, tính ra đồng tiền quốc tế cũng khoảng trên ba mươi tỷ đô la Mỹ nên chuyến đi này bọn họ đem theo mười mấy tên trợ thủ đắc lực đến từ nhiều quốc gia khác.

E rằng lần hành động này có những hiểm họa khó lường đòi hỏi tổng bộ cảnh sát phải quy động toàn bộ lực lượng xuất kích.

Sau khi kết thúc cuộc họp, lão già trở về dinh thự chuẩn bị lo việc chuyển hàng.

Vào lúc sáu giờ chiều nay, lão lệnh cho Tiêu Dịch Kỳ kiểm tra hàng hóa xác thực địa điểm, riêng lão dẫn Âu Nhã Phi cùng ra cảng với mình.

Cô tranh thủ giờ lão bận rộn liên lạc với Tiêu Dịch Kỳ báo cáo tình hình.

Anh nhú mày gương mặt trở nên biến sắc cùng giọng nói trầm lạnh toát: " Tôi biết rồi, bây giờ tôi lấy thân phận là cấp trên chỉ thị cô! Nghe cho rõ!!! "

Âu Nhã Phi nét mặt nghiêm trọng đáp: " Vâng, thưa đội trưởng! "

Tiêu Dịch Kỳ vạch ra kế hoạch dự phòng: " Đứng thời điểm hân giao hàng, quân chi viện sẽ xuất kích và tập trung tấn công bao vây. Vì vậy, tôi muốn cô rời khỏi nơi đó càng nhanh càng tốt, tôi sẽ âm thầm hỗ trợ cho cô.

Những chứng cứ cô đang giữ nhất định phải được bảo vệ tuyệt đối trước khi bàn giao phía tình báo chúng tôi. Còn nữa... Không được quên tự bảo vệ bản thân cô, chỗ cô có súng chứ? Tuyệt đối không rút súng ra nếu tình thế chưa thật sự cấp bách, bằng không cô cũng sẽ vướng vòng lao lý là rắc rối to. Hãy nhớ kỹ những gì tôi nói, tôi chỉ nói một lần duy nhất! "

Cô trầm mặt đáp gọn: " Đã rõ thưa đội trưởng! "

Sáu giờ! Thời điểm quan trọng đã đến!

Cảnh sát gấp rút điều đội đặc nhiệm và các đồng chí đội cơ động ra quân, họ mang theo cả đội gỡ bom chuyên nghiệp. Từ phía Tiêu Dịch Kỳ, lão ta bảo anh lái xe vận chuyển đến cảng trước mười lăm phút.

Lão dẫn theo tay chân đi sau có cả Âu Nhã Phi, cô trong lòng có chút bất an tự trấn an tinh thần: " Không sao đâu, mình nhất định làm được mà! Cố lên! "

Xe chờ hàng đã đến đúng giờ, tàu cũng đã cập bến đợi sẵn. Bảy giờ xe hộ tống lão trùm ngừng đúng địa điểm. Lão bước xuống nhìn quanh kiểm tra xem mọi thành phần lão gọi đến đủ chưa, lão gật đầu hai cái biểu hiện sự hài lòng. Đám người ngoại quốc xuất hiện đầy rẫy trên bến cảng, ông trùm Philippines có mặt trên một chiếc ca nô đậu bên bờ biển. Ông ta bước lên bờ tiến tới chỗ lão nói bằng tiếng Trung: " Chào ông anh, đến đúng hẹn nhỉ? Có vẻ như mọi sự ông anh đều sắp xếp rất ổn thỏa ha! "

Lão tự đắc vỗ ngực: " Anh cứ yên tâm, chuyến này tôi đảm bảo trót lọt không một chút sai sót ! "

Tên trùm Philippines nói: " Đến giờ rồi, mau giao hàng ra đây! "

Lão vẫy tay ra hiệu, tức thì Tiêu Dịch Kỳ cùng bọn thuộc hạ khấn trương đồ từng bao xuống con tàu lớn đang neo đậu gần đó.

Tên trùm ranh mãnh xuống xe bao kiểm hàng. Hắn nhếch mép cười nhúc nhích cả bộ râu: " Khà Khà Khà! Hàng tốt đấy! "

Lão già cười: " Haha! Thế thì tốt! Sau này chúng ta hợp tác vui vẻ! "

Lão hồ ly quay sang ông chú họ Dương: " À...Ông Dương! Cảm ơn ông đã hợp tác với tôi về số hàng này! Số tiền này chia ông một nửa, hi vọng sẽ hợp tác lâu dài! "

Ông Dương mỉm cười đáp: " Không cần khách sáo như vậy, tôi rất vinh hạnh được hợp tác cùng người tài giỏi như ông anh đây! Số tiền này xem như ông biếu quà cho tôi vậy! "

Hàng hóa đã được chuyển hết xuống khoang tàu kịp thời tổng quân chi viện từ cảnh sát tủa ra bao vây tập kích bất ngờ khiến hai phe trùm lập tức ra lệnh cho bọn tay sai chĩa súng phòng vệ.

Âu Nhã Phi thừa cơ ông ta đang mất tập trung nhanh chân bỏ chạy tìm nơi ẩn náu, cô chạy rất nhanh mang theo hình ảnh chứng cứ phi như bay, bước chân cô nhảy vùn vút qua những vật cản. Tuy nhiên, phía sau cô có ba tên sát thủ trượt đuôi mình. Ba tên này đều là nam, thân thủ nhanh nhẹn chuyên nghiệp được lão thuê về làm sát thủ diệt người nào lão nghi là nội gián. Bọn chúng tay lăm lăm khẩu súng ngắn bắn tới tấp về hướng cô, chân chạy, tay bắn cứ thế cho đến khi dồn cô vào thế bí.

Bốn người đồng thời dừng lại, Âu Nhã Phi tay trái ôm bằng chứng, tay phải cô rút súng khỏi thắt lưng thờ hờn hển.

Ánh mắt cô hùng hực sát khí nhìn bọn chúng, trong ba tên có tên ốm chạy nhanh nhất hắn thay mặt đồng bọn chĩa mũi súng vào mở miệng uy hiếp: " Mày hết đường chạy rồi...kaka! Con ranh, mày gan lắm dám phản bội ông chủ à? "

Tên kia tiếp lời: " Phản bội cái con khi mẹ, cô ta là đặc vụ tụi cảnh sát cài vào đây thẳng ngu! "

" Hừ...! Khai mau! Ngoài mày ra còn ai nữa? Khai thì tao cho mày con đường sống, không thì bỏ xác ở đây nhé! ". Tên cuối cùng lên tiếng.

Âu Nhã Phi bị dồn vào đường cùng, cô mở nòng tay gắn hờ ngón trỏ vào cò chỉ nói đúng một câu: " Đừng nhiều lời! "

Cô bóp cò bắn " Bằng...bằng..." Bọn hấn né đạn cực kỳ tài tình, ba tên thay nhau nổ súng. Cô cũng không phải dễ chơi, Âu Nhã Phi linh hoạt né đạn thần tốc liên tục bắn trả bọn chúng...

Cùng thời điểm, đám người cảnh sát vẫn đang đấu súng với bọn tội phạm hết sức ác liệt, tiếng đạn bắn ảnh hưởng vang lên rộ cả vòm trời. Đội trưởng Tiêu nấp đằng sau một chiếc thuyền nhỏ nhắm chính xác từng mục tiêu, anh nổi tiếng là tay thiện xạ của đội. Lần lượt từng tay súng chủ chốt giỏi nhất bên lão bị hạ bởi tay anh. Anh di chuyển nhanh như con sóc thoát ẩn thoát hiện hạ liên tiếp phe địch, bọn chúng tên thì nằm bất động, tên ôm trọng thương tìm đường tẩu thoát. Bỗng dưng anh chợt nhớ ra điều gì đó rồi ra tin hiệu cho các đồng đội chia nhau hành động còn anh vội vàng chạy đi.

Tình hình bên Âu Nhã Phi vô cùng " Ngán cân treo sợi tóc " khi cô bị ba tên tấn công không ngừng nghỉ, Nhã Phi dường như đuối sức nhưng vẫn cố gắng trụ đến lúc này, cô thầm trách: " Tiêu Dịch Kỳ chết tiệt, anh ta từng nói là hỗ trợ mình mà đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng! Hừ.. mình sắp trụ không nổi nữa rồi...! "

Suy nghĩ trong đầu cô thoáng vụt qua thì bất giác anh ta xuất hiện mở màn bằng ba phát súng đầu tiên, anh tiến đến bên cạnh cô cười lạnh: " Khừ....Xem ra tôi đã vội đánh giá cao về khả năng ứng biến của cô nhỉ? "

Âu Nhã Phi tối mặt cười khinh: " Tên bội ước này! Không phải anh nói sẽ hỗ trợ tôi sao? "

" Tôi còn định một lúc nữa mới đến xem hiện trường, không ngờ...cô chỉ làm được thế này! ". Đội trưởng Tiêu nhếch môi nói.

Âu Nhã Phi nghiêng răng ken két: " Anh....! Đừng đẩy cho tôi việc này mà chả có cảnh cáo nào, anh làm đội trưởng như vậy à? "

Hai người bọn họ vừa bắn vừa mĩa mai nhau trong tình thế nguy cấp.

Chưa kịp đáp lời, viên đạn từ hướng khác lao như tên lửa về hướng Âu Nhã Phi. Cô bất ngờ nhìn thấy không kịp phản ứng với tốc độ tia chớp ấy và đứng nhìn Tiêu Dịch Kỳ nhảy bổ ra dùng tay làm lá chắn đạn xô cô ngã xuống đất.

Giây phút nguy hiểm song song ánh mắt hai người như chạm vào nhau, cô nhận ra đôi mắt to hai mí này sao lại sáng chói đến như vậy? Sáng tựa ánh nắng mặt trời nhưng bên trong lại dịu mát như mặt trăng, con tim cô dường như có chút thổn thức, lúc anh ta áp sát vào cô mùi hương nam tính ấm áp thoảng vào mũi cô làm cho tâm hồn cô bỗng lâng lâng, cảm giác an toàn tuyệt đối không cô gái nào cưỡng nổi. Riêng anh, lần đầu tiên nhìn trực diện đôi mắt đen láy to mang nét cương nghị, quật cường sáng lấp lánh cứ như đem cả dải ngân hà ẩn vào đôi mắt đặc biệt này anh chưa bao giờ gặp cô gái nào như vậy, tim anh đột nhiên lạc mất vài giây.

Cả hai nhanh chóng vùng dậy tựa lưng yểm trợ cho nhau. Tay súng lúc này là người của lão trùm, hấn cố giết nhưng không thành lại xui xẻo cho hấn. Tiêu Dịch Kỳ nhanh tay hạ thủ hấn chỉ bằng một phát đạn, tiếp theo đồng đội anh đã khống chế hết tất cả.

Mọi chuyện kết thúc khá suôn sẻ, lão già kẻ cầm đầu băng tội phạm có tổ chức đa quốc gia cùng gã trùm Philippines bị bắt sống, hai gã này đều bị cảnh sát bắt giữ trong tình trạng bị thương ở tay và chân, tên Philippines nghiêm trọng hơn, hấn trúng đạn ngay dưới bụng do cố tình chống cự phía cảnh sát. Sau hồi áp giải tất cả lên xe Police.

Âu Nhã Phi thờ phào nhẹ nhõm quay sang phát hiện đội trưởng Tiêu bị chảy máu từ cánh tay phải do lỗ đạn xuyên vào thùng tay áo.

Nhã Phi lo lắng xem vết thương nói: " Ôi anh bị thương rồi này! "

Anh không nói gì miệng chợt lóe lên nụ cười hiểm.

Nói xong cô gọi người đến đưa anh lên xe cứu thương băng bó cầm máu.

Ngồi trên xe cô liếc nhìn anh mĩa mai: " Bị thương rồi đấy! Đẹp mặt chưa? "

Tiêu Dịch Kỳ nằm trên băng ca thở dài phàn: " Còn không phải vì cứu cô à? "

Nếu tôi không làm vậy người nằm đây đổi lại là cô đấy " ÂU NHÃ PHI.....!!!"

Nghe anh ta cố tình nhấn mạnh tên mình, Nhã Phi không thèm đáp trả chỉ liếc anh một cái bằng ánh mắt quỷ diệt khiến anh phì cười đến ho hen vài tiếng mới hết.

Tại bệnh viện đa khoa quốc tế!

Nhanh lên! Mau đẩy bệnh nhân vào trong, mời người nhà làm thủ tục nhập viện....

Tiếng bác sĩ, y tá luân phiên vang lên.

Tiêu Dịch Kỳ được đưa vào phòng cấp cứu mổ lấy viên đạn ra ngoài.

20 phút sau, họ đưa anh vào phòng hồi sức tỉnh dưỡng.

Lúc này Âu Nhã Phi ngồi bên ngoài chờ đợi, cục trưởng Tiêu cũng ở đó.

Ông hỏi cô: "Cháu không bị thương ở đâu chứ?"

Cô ngại ngần thưa: "Cháu không sao, nhưng mà... đội trưởng... anh ta... đã chấn đạn giúp cháu! Thật ngại quá! Tại vì cháu nên đội trưởng mới trúng đạn...!"

"Haizz... cháu không cần lo lắng về chuyện này, nó không sao đâu!". Cục trưởng vỗ vai cô nói giọng hiền hậu.

Giọng cô y tá trong phòng bước ra: "Bệnh nhân đã tỉnh, mời người nhà có thể vào thăm!"

Cục trưởng đứng dậy lên tiếng: "Vào đi cháu!"

Cục trưởng đến bên giường bệnh hỏi thăm: "Vết thương thế nào rồi?"

Tiêu Dịch Kỳ nhẹ giọng đáp: "Hơi đau thôi ba ạ! Mọi chuyện bên phòng tình báo thế nào rồi ba?"

Cục trưởng từ tốn nói: "Con yên tâm, mọi chuyện đã thu xếp xong xuôi!"

Âu Nhã Phi đột ngột mở lời: "Nếu không có việc gì nữa, cháu xin phép về nhà ạ? Tôi về trước đây, anh ở lại bảo trọng!"

Tiêu Dịch Kỳ bỗng giọng dậy: "Khoan đã! Tôi có chuyện cần nói với cô! Ba có việc gì ba cứ đi đi!"

Ông Tiêu cười cười ra ngoại tiện tay đóng cửa: "Được thôi! Ba đi nha!"

Anh cố bật dậy: "Ây...! Ui...ya! Cô lại gần đây ngồi đi!"

Âu Nhã Phi ngờ vực xích lại gần hỏi: "Này, có vấn đề! Anh làm về thần bí để làm gì hả?"

Anh ta phì cười tay còn lại lòn ra sau lưng lấy ra sợi dây chuyền làm từ dây bạc, mặt dây là viên đạn mổ từ cánh tay anh đã xử lý sạch sẽ sáng bóng.

Anh lườm cô rồi bảo: "Cô, qua đây xoay người lại!"

Âu Nhã Phi tuy nghi ngờ cô cứ nghe theo xoay người, bàn tay anh lướt qua từng sợi tóc đen nhánh mềm mại phảng phất hương thơm riêng biệt từ cơ thể cô. Cả người anh rùng rợn chạm tay vào cổ áo cô luôn sợi dây vào gài chặt. Hơi thở anh phả nhẹ vào mang tai cô nóng hổi khiến thần trí cô khẽ run rẩy đầy anh ra.

Cô nói lấp lửng mặt thoáng đỏ: "Này..., anh...vừa làm trò gì thế?"

Tiêu Dịch Kỳ bình thần đáp: "Vây, cô, Không cần kích động như vậy chứ? Đây là quà dành tặng cô nhân dịp cô hoàn thành nhiệm vụ, xem như khuyến khích tinh thần làm việc."

Nói đoạn, anh trở nên lúng túng ấp úng: "À..Mà...đừng hiểu lầm! Tôi...chỉ...tra cô...viên đạn này thôi!"

Âu Nhã Phi cúi đầu, ánh mắt trốn tránh, miệng nói: "Ừm...Cảm ơn! À...không còn gì nữa tôi đi trước đây!"

Trên đường lái xe, cô tự lấy tay đập đầu mình: "Nhã Phi ơi mày làm sao thế này? Anh ta...hầy ya...thôi bỏ đi không được nghĩ tới nữa!"

.....

Con người Tiêu Dịch Kỳ này thật kỳ lạ, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hành động lần này rõ ràng là không phải anh ta của trước kia, trước kia anh không bao giờ để bản thân bị thương oan uổng giống tình thế ở cảng hàng hải lúc ấy.

Ông bác cục trưởng nhìn thấy con trai mình như vậy không biết ông ấy nghĩ sao?

Thân thể thương tích còn đi xin bác sĩ lấy viên đạn rửa sạch, khử trùng đem tặng người ta. Hải...ya...!!!!

Đến nhà mình, ba cô là ông Âu mừng mừng tủi tủi ôm con gái vào lòng nói trong nghẹn ngào: "Con gái của ba về nhà rồi!!! Mừng con hoàn thành chuyến đi này!"

Cô sà vào lòng ba mình hít hít mũi: "Ba ơi! Con nhớ ba và mẹ nữa, cứ tưởng đợt này con không còn được về nữa chớ ư huhu!"

Mẹ cô rướm nước mắt ôm chầm lấy cô con gái mà nói: "Bình an là mừng rồi! Nào, vào đây mẹ nấu canh gà hầm bồ đây, để mẹ múc cho hai cha con!"

Mắt cô sáng rực khi canh gà nóng hồi bốc lên mặt ngùn ngụt khói thơm, cô ngồi xé toạc đùi gà, cạo sạch sẽ cánh gà một cách ngon lành.

Buổi cơm đoàn viên kết thúc vào lúc sắp tối. Âu Nhã Phi rửa bát leng keng dưới bếp, hết đồng chén đĩa cô thành thạo lên phòng nằm trườn người hết con mèo lười.

Nhã Phi: " Vậy, Thái Di ới ới tớ về rồi đây! Huhu nhớ cậu phát điên! "

Chung Thái Di nháy nhót mừng rơn: " Ú..haha! cậu không có thương tật gì chứ? Hoàn toàn nguyên vẹn à? "

Nhã Phi cười lớn: " Hahaha! Tất nhiên, tớ là ai chứ? Âu Nhã Phi đỉnh đỉnh đại danh làm sao có chuyện gì hà hê hê! "

Thái Di hí hửng: " Hay là chúng ta đi đâu ăn mừng đi! Mà...xong việc cậu có được nghỉ không vậy? "

Nhã Phi gãi cằm đôi mắt long lanh liếc dọc liếc xuôi trả lời: " Ok, cậu tính đi nơi nào? "

Thái Di chu môi nói: " Ờ..., hay là đi biển, lâu lắm rồi tụi mình chưa có đi xa tắm biển giải khuây đó! Cậu chuẩn bị đồ bơi mai đúng bây giờ sáng tớ qua rước cậu. Nhá...Nhá! "

Nhã Phi búng tay tán thành: " Good! Hẹn mai gặp! Tớ ւề oải ghê, thôi tớ đánh giấc đây! "

.....

Tiếp theo sẽ diễn biến thế nào, chuyến đi biển ngày mai có gì đặc sắc? Xin mời bạn đọc đón tiếp chương sau!

__ Hết chương 11 _ tác giả: Thiết Từ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cuộc chạm trán bên bờ biển !

Hôm nay bầu trời thoáng đãng, gió lùa mây thành những mảng bông bênh bưng lùa trên không trung cao vút. Thời tiết bắt đầu chuyển sang mùa đông, khi trời se lạnh xuống còn mười sáu độ C.

Bắc Kinh đột ngột đổ mưa phùn vào sáng sớm, trong chăn có cô gái tên là Âu Nhã Phi, tay ôm chiếc gối ghiền, mắt nhắm nghiền đang quấn chặt chiếc chăn dày màu xanh dương cuộn mình ngủ say.

Bên ngoài tiếng chuông đồng hồ báo thức réo rắt cộng hưởng với tiếng mưa rả rích râm vang càng khiến người ta càng chìm sâu vào giấc ngủ. Bỗng dưng âm thanh báo cháy từ di động cô phát lên khủng khiếp, cô giật mình mở đôi mi đầy ghèn đang cay cay ra, tay dụi dụi rồi chậm rãi bước vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Nhìn vào gương, mắt mờ dần, cô mở tuýp sữa rửa mặt xoa đều sau đó khoác nước lên và lau sạch.

Ting tang....chuông điện thoại reo lên.

Nhã Phi nghe máy: " Thái Di, sao cậu dậy sớm thế? "

Giọng nói lạnh lót của cô gái bên kia vang vang: " Nè nè, cậu chuẩn bị đồ đạc tiền bạc xong hết chưa? Mười phút nữa tớ qua đón nhá! "

Âu Nhã Phi tiến tới cửa sổ đẩy nhẹ sang bên phải, ngược mặt nhìn ra ngoài, nước mưa tạt vào li ti ướt cả mặt, cô thờ dãi: " Cậu không thấy trời đang mưa sao? Thời tiết lạnh thế này cậu còn tâm trí đi du lịch à? "

Thái Di xì mặt mè nheo: " Cậu không thích đi với tớ hả? Hôm qua hứa rồi mà? "

Nhã Phi ngồi xuống ghế thông thả giải thích: " Làm gì có, tớ lo thời tiết này, sợ cậu bị cảm lạnh thôi! "

" Hehe! Tớ rất khỏe, sức đề kháng cực kỳ tốt! Và lại trời mưa, gió lạnh đi du lịch biển tớ càng phấn khích ấy chứ! " _ Chung Thái Di hớn hờ thuyết phục.

" Ok, tớ thua cái sở thích kì dị của cậu rồi đấy! Tớ thay đồ đây, lát nữa gặp! " _ Âu Nhã Phi lắc đầu bái phục.

Cô trông vào cổ mình chiếc áo phông độc màu xanh dương cổ chữ V, cô sọt tiếp chiếc quần bò ôm sát cơ thể màu xám bùn, đầu gối cào rách nhẹ chất liệu co giãn tốt rất thoải mái cho người mặc. Khoác ngoài áo sơ mi mỏng tay dài dáng rộng màu đen cổ bẻ. Giày sandals màu đen đơn giản, áo trong nhét một nửa phía trước quần, thả vạt sau kèm dây nịch bản nhỏ màu nâu nhạt.

Biết là đi xe ô tô nên cô tậu cho mình mũ lưỡi trai màu đen tóc buộc đuôi ngựa phía sau ót tạo độ phồng, trước mặt thừa vài sợi tóc mai dài phất phơ vai

mang ba lô bụi bặm. Thật đúng bản chất con người cô thường ngày.

Âu Nhã Phi vác ba lô xuống lầu ngồi ăn bánh mì trứng do mẫu thân cô làm. Ông Âu, ba cô nàng cũng ngồi đó.

Ông hóp ngum nhỏ cà phê rồi chép miệng nói: "Phi Phi à, con với con bé Thái Di chuẩn bị đi đâu thế?"

Nhã Phi nhai nhồm nhoàm nuốt "Ừc" trả lời: "Chúng con định đi biển cho khuây khỏa ba à, khi nào con về con mua quà cho ba mẹ nhé!"

Ông Âu từ tốn bảo: "Ừ, đi phải cẩn thận, dù gì sau công việc căng thẳng con cần thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tinh thần. Ừm...tiết trời xấu như vậy mà tụi con cũng đi sao?"

Âu Nhã Phi cười khì: "Không sao đâu ba, thời tiết cũng không quá xấu ngược lại rất mát mẻ."

Mẹ cô ngồi cạnh chen nhẹ nhàng khuyên: "Ba mẹ lo lắng cho tụi con thôi, mẹ biết tụi con lớn rồi có sự lựa chọn, tự do riêng. Có điều, mẹ nhắc này! Làm gì thì làm vẫn phải tự lo cho bản thân mình, không nên làm những việc không phải sức mình."

Âu Nhã Phi nhe răng cười trấn an: "Mẹ, con biết con nên làm gì mà, ba mẹ yên tâm đi!"

.....

Mưa gió cứ thổi phập phồng những bọt bong bóng nhô lên rồi hụp xuống, xa xa nghe tiếng còi xe ô tô bóp títt đèn xe pha sáng choang. Chung Thái Di mở cửa bật chiếc ô ra che mưa bước vào.

Ôh...Wow...có một vị tiểu thư mặc đầm ngắn trễ vai màu vàng tươi lộ ra hai hàng xương quai xanh quyến rũ, cô nàng hiên ngang tạo dáng xoay vòng điệu đà chớp chớp mắt hỏi: "Cả nhà thấy con có quyến rũ không nào????"

Xui xẻo thay, cú xoay vòng ba trăm sáu mươi góc độ dưới mưa kèm cây ô dù hại Chung Thái Di xinh đẹp trượt chân ngã nhào tư thế chụp éch văng luôn chiếc ô xuống đất.

Ông Âu và cả bà Âu phụt cười lắc đầu, còn cô Âu Nhã Phi cô sặc nguyên cốc cà phê ho sặc sụa đập bàn cười khằng khặc.

Âu Nhã Phi chạy vội đỡ cô nàng lên mà bụng run run cố nín cười: "Uhum... Không sao chứ? Đứng dậy nào!"

Thái Di bị pha vồ éch ê ẩm phui phui tay chân mặt méo máo: "Á hự...uổng công người ta mặc đồ đẹp ghê hông, giờ... thành như vậy ừ...!"

Nhã Phi cợt nhả: "Ừ, mặc đầm hen, xoay người hen, té...hen! Kakaka!"

Thái Di phùng man tròn mắt: "Cậu...còn cười tở? Hứ!"

Âu Nhã Phi vuốt ve: "Thôi mà hông giận nữa, đồ lấm lem hết rồi vào đây thay bộ khác thôi!"

Sau ít phút, cô nàng bước ra với áo sơ mi có chi chít hình bông hoa nhỏ tay dài dáng rộng, Thái Di bỏ nốt hai vạt phía trước vào quần short ngắn màu xanh lam nhạt, vạt sau tạo thành một thoi trang "Giấu Quần" siêu hot đang thịnh hành để lộ đôi chân trắng muốt thon dài sexy, giày sandals chéo dây. Tóc búi rối củ tỏi vô cùng đáng yêu sành điệu, hôm nay cô cắt tóc thành mái mỏng lưa thưa uốn phồng phồng hợp mốt. Kính râm màu cam băng vuông cài lên tóc. Âu Nhã Phi như chìm đắm vào vẻ đẹp không thể tả mắt trần trần nhìn Thái Di. Thái Di khẽ rùng mình: "Ê, nhìn cậu biến thái quá đấy Nhã Phi!!!

Âu Nhã Phi chợt bừng tỉnh, tò ý châm chọc: "Nói thật, tớ xem xị máu mũi vì cậu luôn này!"

Chung Thái Di kéo vali lên tiếng: "Đủ rồi đấy! Không đùa nữa chúng ta đi thôi! Trời tạnh mưa rồi kìa!"

Cô gơ tay chào rồi bị Thái Di lôi đi: "Ok, xuất phát thôi! Ba, mẹ tụi con đi đây!"

.....

Hai cô nàng tung tăng dắt tay nhau vào xe, Thái Di lùi xe bẻ lái chạy bon bon trên đường.

Thái Di chợt quay qua hỏi: "Ê, cậu không đem theo máy ảnh à?"

Nhã Phi ngồi thư thái khoanh tay đáp: "Có chứ, tớ để trong ba lô ấy! Cục vàng cục ngọc của tớ mà, sao rồi xa nó được hề hề!"

Chung Thái Di im lặng bật nhạc bài hát "Paris quang mây, Bắc Kinh mưa đỏ". Bản nhạc balat nhẹ nhàng đệm tiếng mưa lất rất đều đều hòa với giọng ca ảm áp Dương Thạc Thành làm lòng người thao thức buồn miên man, Âu Nhã Phi nghe nhịp chân theo điệu nhạc và rơi vào trạng thái ngủ phiêu phiêu lúc nào không hay.

Con đường mưa nước xối xả cảm giác như dài đằng đẵng. Chung Thái Di miệng nhép theo hát thong dong điều khiển xe.

Ba tiếng sau, bọn họ đến nơi. Thái Di vỗ vai đánh thức Nhã Phi, họ vào một resort năm sao do chính tay Chung Thái Di tiểu thư đặt trước.

Âu Nhã Phi ngó người: "Ủây Thái Di, chúng ta chỉ ở vài ngày thôi có cần cậu chơi sang vậy không? "

Thái Di chắc lưỡi: " Chắc chắc, đã nói là đi chơi thì tất nhiên là cần ở nơi thoải mái nhất. Cậu không biết tận hưởng gì hết à! "

Âu Nhã Phi phì cười: " Hờ! Sợ cậu thật! "

Nói dứt lời, Chung Thái Di kéo tay cô vào trong nhận phòng.

Tại quầy lễ tân!

Thái Di mỉm cười: " Chào chị! Em là người đặt phòng hôm trước ạ! "

Cô lễ tân nhoen miệng cười chào, cô ta nói: " Quý khách họ tên là gì? "

Cô: " Chung Thái Di ạ! "

Cô lễ tân sau hồi kiểm tra, cô ta ngừng lên nói: " Vâng, đây là chìa khóa phòng của quý khách, xin mời đi lối này ạ! "

Tiếp theo, họ cử anh nhân viên xách đồ, kéo vali hộ tổng hai cô đến phòng.

Căn phòng sang trọng này nằm hướng nhìn ra bờ biển, có cả bồn tắm hoa hồng, đầy đủ tiện nghi như một căn biệt thự thu nhỏ.

Thái Di nằm lên giường dang hai tay hay chân duỗi thẳng, Âu Nhã Phi thả mình nằm xuống. Hai cô con gái nhìn nhau....cười... và....

" Tớ đi toilet đã! " _ Âu Nhã Phi phán một câu cạ cảm xúc.

Sau nửa tiếng nghỉ ngơi lấy sức, bọn họ quyết định ra biển dạo mát.

Đi bộ ra các bãi biển hai cô gái nghịch nước đùa giỡn nhau, Âu Nhã Phi hắt nước vào mặt Thái Di. Cô trả đũa bằng cách xô Nhã Phi xuống nước, họ vật nhau ầm ĩ nước bắn tung tóe.

Các chàng trai nằm ghé bên cạnh những chiếc ô to thỏa mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp hút hồn người của hai cô gái lạ mặt.

Một anh chàng đáng cao cao, nhan sắc khá điển trai bụng sáu múi tám tắc khen: " Choa ơi! Mỹ nhân ngư đây ư? Đẹp chết người thật! "

Anh chàng kể cậu ta, đẹp trai cao to mũi cao lai tây có cái nhìn sắc bén hơn bình luận: " Xét cho cùng...Cô gái mặc quần bò kia có sức hút lạ lùng hẳn, còn cô gái kia chắc chắn là kiểu tiểu thư công chúa. "

Bỏ qua những câu bình phẩm về nữ giới, chúng ta quay lại vấn đề chính.

Rong chơi một buổi, hai cô tìm khu nhà hàng cạnh bờ biển nghỉ chân ăn uống.

Thái Di gọi hai phần " Hào sốt kem tươi " và một đĩa salad trộn. Bụng Âu Nhã Phi đánh trống ùn ùc, cô không nghĩ gì nữa lao vào ăn khi thế. Bàn đối diện xuất hiện hai thanh niên mặc quần đùi bông hoa lá hệ thân trên lơ lơ cơ thể cơ bắp cuồn cuộn, ngực săn chắc, bụng sáu bảy tám múi. Dung mạo xuất chúng đẹp trai như vị thần lù lù ngồi đó tán gẫu với nhau. Quả là bộ đôi hoàn hảo đến từng góc cạnh. Hai vị thánh ấy rất đối quen thuộc, tên mặc quần nền đen bông đỏ đích thị là Dương Nhất Hạo chết danh " Sếu đầu đỏ ". Tên quần nền trắng bông hướng dương lá xanh chính xác là Tiêu Dịch Kỳ vang danh thiên hạ.

Ma đưa đường, quỷ dẫn lối thế nào mà họ lại gặp phải đối phương tại khu resort này.

Dương Nhất Hạo ngó mênh ngó mông, anh ta dùng ánh mắt điều hâu ngay cô nàng tóc búi áo sơ mi in họa tiết hoa trước mặt. Anh ta treo con ngươi lướt từ dưới lên trên soi con gái người ta đến nỗi con mắt sắp lọt xuống đất.

Dương Nhất Hạo kiềm chế không đụng với bản thân, hai mắt thò lò: " Woa....Em đẳng trước ngon quá là ngon, không biết dung nhan như thế nào? Ước chi cô ấy quay mặt lại cho tớ ngắm nhĩ? "

Tiêu Dịch Kỳ ngồi tĩnh bơ ướng ly cocktail bự cho phát vào đầu Nhất Hạo phát ngôn: " Biến Thái! "

Nhất Hạo giật mình: " Ui ya sao đánh tớ? Chẳng lẽ cậu....không hứng thú với con gái và không biến thái giống gay? "

Bựp bựp....Bộp chát...Bựp...!

Câu hỏi hết sức có tâm ấy đã bị hạ gục bởi đôi bàn tay sắt thép giáng liên tiếp vào đầu hai anh chàng đáng thương kia nổi vài cục u nhỏ nhỏ.

Kết thúc giây phút hoa nở trên đầu, hai anh đây bay xuống biển trở tài lướt ván siêu đẹp siêu soái khiến bao cô gái máu mũi tuôn trào.

Vèo...vèo....Hai chiếc ván đang uốn lượn nhấp nhô theo từng con sóng.

Tiêu Dịch Kỳ đứng thẳng lưng nhún một cú lộn người lên không trung bốn năm vòng, nước biển bùng tung lên tạo thành cầu vòng nước trong tích tắc sau đó dập mặt nước cách êm ái tuyệt mỹ.

Nước trên người anh dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu nên những giọt tựa pha lê lấp lánh, bạn của anh cũng không chịu thua. Nhất Hạo thừa lúc đợt sóng cao nhất, anh lướt lên lộn mấy vòng tay giờ lên tạo dáng. Mọi người trai gái đều trầm trồ thán phục, nhất là những cô nàng trẻ trung miệng thốt lên: " Ôi....Hào soái quá! "

Mãi biểu diễn tài nghệ họ nào hay hai cô gái Âu Nhã Phi, Chung Thái Di đứng trong bờ thì thầm to nhỏ trò chuyện với nhau: " Xề...! Toàn trò mèo! "

Thái Di có vẻ hoài nghi: " Nhã Phi, cậu có thấy anh chàng quần hoa hương dương không? Hình như gặp ở đâu rồi á? Có cả tên " Sếu đầu đỏ "!. Họ đi chung thì phải? "

Nhã Phi gãi cằm: " Đúng! Tên quần hương dương không sai đâu được, hẳn chính là đội trưởng con trai ông cục trưởng phòng cảnh sát mà tớ từng hợp tác trong chuyến đi mới đây này! "

Thái Di vẫn thắc mắc: " Tớ nhớ rõ ràng là gặp anh ta ở đâu rồi nè? Ừm...! "

Âu Nhã Phi chợt nhớ: " A...Cậu có nhớ lần chúng ta đánh Bida không? Người thách đấu hôm nọ là anh ta còn gì "

Uyên thuyên hồi lâu, trời ngả bóng chiều tà, mặt trời dần dần xuống núi.

Chung Thái Di đứng lên nắm tay kéo Nhã Phi miệng vui vẻ nói: " Chúng ta về thôi, ăn uống tắm rửa tội tui mình đi dạo phố ăn đêm hé! "

Chuẩn bị đi thì hai tên thanh niên ấy rào chân bước đến.

Dương Nhất Hạo giờ hai ngón tay miệng cong lên: " Ke..., chào hai người! Trùng hợp nhỉ? "

Chung Thái Di liếc xéo chọc ngoáy: " Ô! Chào nhé! Sếu... Đầu...Đỏ! "

Dương Nhất Hạo cứng họng không nói được chữ nào, anh ta cà lăm: " Cô...Cô...! "

Tiêu Dịch Kỳ tăng hăng giọng: " Ừm..Khự...! Âu Nhã Phi! Cô cũng ở đây à? "

Cô điềm tĩnh trả lời: " Ừ, công việc căng thẳng quá tôi phải đi xả stress chứ! Còn anh...Hai người các anh....cũng hẹn hò nơi này à? "

Tiêu Dịch Kỳ sặc câu hỏi, anh cố giữ sự lãnh đạm đáp trả: " Chúng tôi là bạn thân từ nhỏ, đi du lịch giải trí thôi! "

Nhã Phi nhìn bấp tay anh, cô hỏi: " Vết thương của anh....chẳng phải mới hôm trước sao...sao anh có thể tự ý xuống biển thế? "

Tiêu Dịch Kỳ nở nụ cười bán nước: " À..Hà...! Tôi có bọc vết thương lại bằng loại băng chuyên dụng này đây! Không bị thấm vào đâu. Hừ...Cô...có về.. quan tâm đến tôi rồi hả? "

Âu Nhã Phi chối bỏ sự nghi ngờ của anh ta, lời cô nói có chút gai góc:

" Hừm, tôi chỉ lo lắng nước biển bị vết thương trên tay anh làm ô ứ thôi! "

Anh nhếch miệng: " Hờ, thế à? "

Nhất Hạo cất giọng chen ngang: " Các người quen nhau sao? Ô hô hô! Bất ngờ thật! "

Chung Thái Di cất lời: " Ok, nếu đã biết nhau rồi không cần khách sáo làm gì, bọn tôi về resort đây! Tạm biệt! "

Dương Nhất Hạo giờ tay gửi lời chúc xa: " Đi thông thả! Cần thận vấp đá té đấy! "

Chung Thái Di đang đi nghe thế, cô ngoái đầu lại bậm môi liếc mắt chửi rủa: " Tên chết bầm! "

.....

Hết chương 12

Tác giả: Thiết Từ Văn _

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nụ hôn trên cát !

Thành phố biển chìm trong màn đêm, những ánh đèn sáng lên tô điểm thêm trông càng sầm uất, tại các nhà hàng, quán xá rộ lên thu hút nhiều thực khách ghé thưởng thức.

Đường phố trở nên đông đúc nhộn nhịp bước chân người qua lại, nơi đây những cặp đôi đang yêu tình tứ đi bộ bên nhau dạo hàng quán ăn vặt.

Dưới con phố đầy ánh sáng đèn điện nhấp nháy xuất hiện hai cô gái đang nắm tay tản bộ. Cô gái đi phía ngoài là Chung Thái Di, tiểu thư danh giá. Cô này tóc xõa dài diện váy mỏng màu hồng pastel ngắn, chân đi boot thấp màu trắng. Người bên trong là Âu Nhã Phi, cô buộc cao tóc gọn gàng, mặc sơ mi chất liệu voan hai lớp màu đen, cổ trụ tay sát nách. Quần jean ôm đen dài, giày thể thao đen. Toàn thân cô có thể nói là hòa quyện với màn đêm rất hợp tông. Quên mất là cô còn đeo trên cổ sợi dây chuyền viên đạn và cái máy ảnh thân yêu của mình.

.....

Họ nắm tay như một đôi bách hợp chính hiệu làm cho người đi đường cứ ngỡ người yêu.

Thái Di tay chỉ sang bên đường nói: " Ê ê Nhã Phi! Cá viên chiên kia, có cả sò điệp, nghêu kia! Qua kia ăn đi! "

Âu Nhã Phi nhìn theo hướng cô nàng chỉ chỗ luyên thuyên, cô gật đầu: " Ủ! Đi nào! "

Quán bên đường tuy là quán nhỏ, nhưng rất đắt khách, nghe đồn rất ngon giá cả phải chăng nữa.

Chung Thái Di gọi hai đĩa bao gồm sò điệp, sò huyết sốt me, nghêu hấp xả, đĩa kia thì cá viên chiên chấm tương đỏ. Nhã Phi gọi hai ly coca cola rồi cùng nhau ăn thật ngon.

.....

Ăn uống no nê, Chung Thái Di gọi người thanh toán xong. Cô và Nhã Phi tiếp tục dạo mát ban đêm. Thật kỳ lạ, đang đi Âu Nhã Phi chợt có cảm giác như có người theo dõi mình. Cô nắm chặt tay cô bạn bước đi thật chậm từ từ nhưng nhanh hơn, cảm giác kẻ tình nghi vẫn còn theo sau, đến đoạn vắng vẻ cô bỗng dừng lại quay đầu kiểm tra. Hóa ra sau lưng hai cô gái là hai tên con trai nét mặt gian tà, hân cười man dại phát ngôn: " Huhahaha! " Chào hai cô em xinh đẹp! Tội anh theo dõi em lúc ở quán rồi. Ở đây, ngay khúc này....vắng....lắm! Kêu không ai nghe đâu! Biết khôn thì ngoan ngoan chiều bọn anh một tý! "

Tên tiếp lời: " Kaka, phải đó, vui về tý nhé! "

Chung Thái Di nhìn bọn hán bằng nửa con người mắng tới tấp vào mặt bọn chúng: " Mấy người thật là nực cười! Nhìn mặt là biết hạng Tây Môn Khánh đầu thai rồi hahaha! Mặt mũi xấu tan nát tường thành, xấu banh chành ngõ ngách, xấu nhứt nhách người ta! Oi trời không biết xấu hổ mà còn thích nỏ, về nhà soi gương xem rồi nên nhảy lầu tự sát hay là gieo thân xuống biển cho đàn cá kiếm ăn nhé! "

Âu Nhã Phi và bọn hán nghe xong cũng phải choáng váng, đầu óc quay cuồng. Một tên trong chúng thay mặt tên kia đang nôn vì chóng mặt. Hán phát biểu: " Cô...cô...đừng nói nữa! Làm ơn đừng nói thêm câu nào nữa! "

Âu Nhã Phi bây giờ đứng cười ngây ngất, cô bình tĩnh bảo: " Thấy chưa? Các người kiếm chuyện sai người rồi, mau đi đi trước khi quá muộn! "

Tên kia mặt mũi đỏ tên còn lại lui đi mất dạng.

Chung Thái Di vỗ ngực tự kiêu: " Haha! Chung Thái Di này đã ra tay là ngòm hết! "

Nhã Phi vỗ tay bôm bốp gật gù tán dương: " Khakha! Xem như cậu lợi hại! "

Miệng lưỡi phụ nữ đã đủ đáng sợ, hôm nay gặp phải Chung Thái Di xem như xui xẻo cho bọn chúng. Chẳng cần phí sức đánh nhau, đây phải nói là ngang ngửa vũ khí sinh học.

Một khi " Ác Nữ " Di Di này bộc phát, cả trời đất cô ta cũng không ngăn.

Sau hồi hoàn hồn, Âu Nhã Phi lại phát hiện có hán là hai kẻ khả nghi khác đang nấp ở bụi cây.

Hai tên này tự mình chui ra đầu hàng, không ai khác chính Dương Nhất Hạo, phía sau anh ta là Tiêu Dịch Kỳ.

Nhất Hạo cúi đầu: " Xin nhận tại hạ một lạy! Nữ hiệp thật bá đạo! "

Âu Nhã Phi nở nụ cười phi băng: " Khừ, hai người rãnh rồi ghê ha! "

Dịch Kỳ nghiêng đầu thọt tay vào túi quần phát ngôn: " Chúng tôi tình cờ đi ngang, tình cờ thấy hai cô đang gặp nguy hiểm, định giúp đỡ... Haizzz...nhưng ai mà ngờ các cô lợi hại đến thế! "

Nhất Hạo lên tiếng: " Hừ, đúng đó! Chỉ cần tràng dài bài mắng người từ miệng cô ta thôi là đủ giết người rồi! "

Chung Thái Di nói: " Hừ, bồn tiểu thư đây không dễ bắt nạt như các anh tưởng! "

Âu Nhã Phi thờ phào: " Haizz! Mấy người tính cảm trại ở chốn này à? Có gì tìm chỗ ngồi đi rồi nói sau. "

" Được! Ra bờ biển đi! Tiễn thể hóng gió luôn! " _ Dương Nhất Hạo đề nghị.

.....

Bốn người nam thanh nữ tú dạo bước ra phía biển, ngồi bệt xuống bãi cát trắng mịn. Gió thổi vi vu đem theo không khí mát mẻ, sóng biển rì rào hòa tấu vào con gió tạo nên cảm giác an nhàn thanh thản trong tâm hồn mỗi người.

Đếm từ trái qua, Tiêu Dịch Kỳ, Âu Nhã Phi, Chung Thái Di, Dương Nhất Hạo, cả thấy bốn người.

Thái Di tò mò xoay qua điều tra: " Đây, anh tên gì nhỉ? Anh là cảnh sát à? Tôi là Chung Thái Di, rất vui được quen biết anh! "

Cô chìa tay ra vẻ thân thiện muốn bắt tay Tiêu Dịch Kỳ. Anh không bắt tay chỉ gật đầu lạnh đáp gọn: " Tôi, Tiêu Dịch Kỳ. Đúng, tôi là cảnh sát, rất hân hạnh biết cô! "

Tuy hơi bị quê trong cách làm quen nhưng Thái Di không buồn, cô bỗng nhiên im lặng nhìn xa xăm

Dương Nhất Hạo thấy thế, anh ta đập vai Thái Di trêu chọc: " Đây, lúc này nắng người hay lắm mà! Sao im lặng thế Chung..Thái Di đúng không? "

Thái Di trừng mắt: " Ai cho phép anh gọi quý danh tôi hả? Cái đồ " Sếu đầu đỏ "!

Nhất Hạo ranh ma quệt lên mặt cô một vệt cát khiến cô nổi giận lên rượt anh ta chạy trượt cát té nhào lăn lóc. Thái Di cười ha hả nhìn anh ta miệng mồm người ngòm đầy cát, cô tiến gần đá đá vào mông anh ta bảo: " Uey, này còn sống hay chết rồi? Xem anh còn dám trêu tôi nữa không Hắc hắc hắc! "

Dương Nhất Hạo bò dậy tóm eo cô ngã lăn ra đất, Thái Di bị anh ta kéo ngã cô tức giận quát tháo vào mặt anh: " Grur...Ya! Tên khốn thả tôi ra! Đồ chết bầm, tên sếu thôi! Nhất Hạo điên! "

Anh ta cười sung sướng: " Muahahahaha...! Chịu gọi đúng tên tôi rồi sao? Yên nào đừng động đây! Cô nặng ghê ấy, đồ heo nư! "

Nghe anh khêu khích, má cô phúng phính dữ dần hơn dùng tay chân đánh đập anh toi tả.

Nhất Hạo cũng không vừa, anh dùng sức mạnh của đàn ông kiềm chặt chân, khóa tay Chung Thái Di gương mặt cười gian xảo cảnh cáo nhẹ:

" Chung Thái Di!!! Cô mà đánh nữa thì đừng trách! "

Thái Di biểu cảm hung hãn cổ vùng vẫy hỏi: " Hừ, hôm nay anh dám chơi xỏ tôi kiểu này còn hăm dọa tôi nữa à? "

Cô vừa nói vừa đẩy anh ta ra vừa đập vào người Nhất Hạo, cô cắn phất vào tay anh hằn lên dấu răng. Bị tấn công bất ngờ bởi hàm cá mập Chung Thái Di, Dương Nhất Hạo nổi xung thiên ôm chặt lấy cô nằng trong vòng tay.

Anh ta giờ chiều nói nhỏ vào tai cô: " Lúc này là tại cô cắn tôi! Bây giờ, đến lượt tôi! "

Dứt câu, anh ta đớp đôi môi cô hôn đắm đuối mặc cho Thái Di cố sức giãy giụa muốn thoát khỏi tên biến thái này.

Môi anh ta quả thật rất ngọt không chút khô ráp của đàn ông bình thường, có chút hương nồng nam tính phảng phất, có chút ngọt ảm lạ thường khiến trái tim cô đập sống chết trong lồng ngực. Cô không thể kháng cự nổi sức lực một người con trai này, càng không khống chế nổi cảm xúc bản thân. Cô dùng hết sức bình sinh đẩy anh ta bật ra ngoài giờ thẳng nắm đầm do Âu Nhã Phi từng dạy cô phi mạnh má bên phải Dương Nhất Hạo, má anh ửng đỏ lên rồi chuyển sắc thành màu tím bầm

Anh như được thức tỉnh bởi cú đấm của Thái Di đứng sững người nhìn cô gái bị anh cưỡng hôn ngồi phịch xuống bãi cát ảm ức khóc lóc.

Nghe tiếng khóc thút thít đằng xa, lúc này Âu Nhã Phi cùng Tiêu Dịch Kỳ chạy đến xem sự tình.

Âu Nhã Phi nổi máu bất bình: " Thái Di! Cậu làm sao thế? Có chuyện gì xảy ra? "

Chung Thái Di ngẩng đầu lên rom róm nước mắt: " Oa oa oa Nhã Phi ơi! Tớ tớ bị hấn cướp.. cướp Òa...Òa! "

Âu Nhã Phi liếc trông đen sang Dương Nhất Hạo, nét mặt cực kỳ đáng sợ: " Dương...Nhất...Hạo! Anh đã làm gì Thái Di? Khai mau! "

Thái độ của Âu Nhã Phi khiến anh ta sồn gai óc, anh nuốt nước bọt trả lời: " Tôi...ơ...tôi...nhất thời hồ đồ...Hôn cô ta! "

Âu Nhã Phi nghe như sét đánh ngang tai miệng há to kinh ngạc: " H.. H...HẢ...? "

Anh ta ngập ngừng rồi đột ngột nói một lèo hơi thở gấp: " Ừm...Ờ...tôi chỉ hôn...có chút xíu thôi...ai ngờ...cô ta...thế này chứ? À, ai mượn cô ta cắn tôi trước, còn nữa, còn hành hung tôi ra nông nỗi này đây cô xem đi! "

Chung Thái Di đứng dậy xỉ vả anh ta: " Anh là đồ dê tiện, háo sắc, biến thái! Huhuhu! "

Âu Nhã Phi ngó người tạm thời im hơi lặng tiếng.

Chung Thái Di nức nở khóc nức nói: " Hức hức hức! Nụ hôn đầu của tớ...bị cướp mất tiêu ời...! "

Âu Nhã Phi quay phắt qua hai tên đàn ông mắng: " Bạn tốt của anh đó Tiêu Dịch Kỳ là Đồ sỡ khanh!!! "

Tiêu Dịch Kỳ theo dõi diễn biến này giờ mới lên tiếng: " Thật hết nói nổi! Cậu cố tình thật sao? "

Dương Nhất Hạo nhếch mép cười đều nói nhỏ vào tai Dịch Kỳ: " Lẽ nào... cậu còn không hiểu thằng này sao? "

Tiêu Dịch Kỳ cười khẩy: " Hừ! Khá khen cho cậu! Còn cô, lo an ủi bạn cô đi! Thằng này tôi tự xử hần! "

Âu Nhã Phi ôm Thái Di vào lòng vỗ về an ủi xong, cô liếc xéo hai chàng trai cảnh cáo: " Hai anh liệu hồn đấy! Chúng tôi phải về resort đây! Hừhừ! "

Dương Nhất Hạo hất hàm tỏ vẻ không quan tâm, phía Tiêu Dịch Kỳ lại khác. Anh chú ý đến biểu hiện của bạn mình mở miệng phán như đúng rồi: " Nhất Hạo ời Nhất Hạo! Cậu yêu cô ấy thật rồi! "

Nhất Hạo cảm thấy nhột bởi câu phán quyết của bạn mình, anh ta đánh trống lảng sang chủ đề khác.

" À phải, sao cậu quen con nhỏ tên Âu cái gì đó bên cạnh Thái Di thế? " _ Nhất Hạo tò mò.

Tiêu Dịch Kỳ thừa hiểu cậu ta muốn lái sang chuyện khác, anh đáp: " Tớ tình cờ quen biết qua nhiệm vụ ông già giao thôi! "

Nhất Hạo cười gian: " Ờ, theo kinh nghiệm bao năm tích lũy. Tớ cảm nhận được cậu có tình cảm với cô ta, đúng không nào? "

Bị hỏi trúng tim đen, anh bực cậu bạn một phát ngay bụng lạnh lẽo nói: " Im đi! "

Dương Nhất Hạo ăn cú bực ôm bụng nhăn nhó: " Ao!!! Làm gì mạnh tay thế? Không có thì nhường lại người khác chứ, có cần phải ra tay nặng với bạn bè thế không? "

" Cậu thử tán tỉnh cô ta xem! Nát xương với cô ta như chơi đấy! Cô Âu Nhã Phi này không phải hạng đùa đâu! " _ Tiêu Dịch Kỳ cảnh báo.

Dương Nhất Hạo trề môi: " Xí! Tưởng nói vậy là hù được ông sao? "

Đang mải mê suy diễn anh không hay mình bị cậu bạn bỏ xa mấy mét, anh ta chạy theo gọi: " Ê nè Dịch Kỳ thối đi đâu thế? Đợi tớ!!!! "

" Tớ về resort! Nhanh lên! " _ Dịch Kỳ tạm ngừng bước ngoảnh mặt đáp.

.....

Hết chương 13.

Tác giả: Thiết Tử Vân.

Chương hơi ngắn vì tại hạ không có thời gian lên laptop viết, viết bằng di động. Mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ân mạng trên bờ biển !

Sáng hôm nay, bầu khí quyển tỏa hơi lạnh thấu thịt thấu xương. Ánh sáng mặt trời yếu ớt soi rọi từng tán cây kẽ lá, gió đông thổi qua làm đọng đọng những giọt sương mai còn đọng trên thân lá ướt nhè rồi rơi tách xuống mặt đất vỡ tan.

Bên trong phòng ngủ tại khu resort năm sao nọ có hai vị thiếu gia công tử đương gác chân lên nhau phê giấc nồng nàn. Gã mặc quần short đen, áo thun ba lỗ màu cam là con trai nhà họ Dương tên Nhất Hạo, tên nằm phía trong mang họ Tiêu tên khai sinh là Tiêu Dịch Kỳ. Anh mặc nguyên bộ pijama màu nâu vỏ đậu đang nằm ngửa ngủ mê man, mái tóc rối cộng vẻ mặt ngu ngơ khi ngủ thật dễ khiến con người ta phạm tội sàm sỡ.

Đôi mi dày đen khép chặt, đôi mắt to hai mí sắc bén, mũi rất là cao và dài đường nét tự nhiên tạo hóa ban sẵn cộng khoe môi mềm mại hơn cả con gái nhưng ẩn chứa nét mạnh mẽ của một đại quân tử cong cong ngủ mà trông sắc sảo kinh hồn, đặc biệt nhân trung vô cùng sâu và sắc nét rõ ràng hài hòa với khuôn mặt tuấn lãng uy phong.

Anh giật mình tỉnh giấc bởi cậu bạn nằm kề bên gác tay lên mặt anh, Tiêu Dịch Kỳ đứng dậy khỏi giường vươn vai khỏi động gân cốt. Anh đẩy cửa sổ ra hít thở không khí trong lành của buổi sáng sau đó tắm rửa sạch sẽ cho ngày mới bắt đầu.

Anh không ngâm mình trong bồn tắm mà trực tiếp xả vòi sen đứng thư giãn, dưới những tia nước bắn cực mạnh vào anh lộ một thân hình rắn rỏi săn chắc cuộn cuộn cơ bắp, múi bụng kích cỡ đều nhau hiện rõ từng millimet. Chân dài miên man cao to vạm vỡ, từng hạt nước vô tư chạm vào da thịt anh không chút ngại ngùng.

Tắm xong, anh quần lớp khăn phía dưới chừa phần trên bước ra đứng trước gương toàn thân lau khô đầu tóc đang rũ ướt nước vừa chải vừa sấy đến khô ráo, tóc mái anh chải tằm qua bên phải gọn gàng, xít lớp keo tạo kiểu định hình. Anh chếch môi lên hình bán nguyệt cười tự luyến: "Đẹp trai phết đây chứ! "

Ngay lúc này thẳng bạn chí cốt đã tỉnh mộng, hần chui ra khỏi chăn ấm liếc nhìn phán câu thối đời: " Xê! Thẳng tự kỷ! "

Dương Nhất Hạo bay ngay vào phòng tắm mười lăm phút sau hần chui ra với bộ dạng trông trơn, hần lồi trong vali kéo áo sơ mi diện vào người để hở ba cúc áo phía trên tăng vẻ quyến rũ của đàn ông, quần kaki lửng in bông hồng chi rải rác. Hần vuốt mái tóc đỏ rực dựng đứng lên chớp đầu khêu vai anh kiêu hãnh khoe: "Đẳng cấp đẹp trai là đây này! "

Tiêu Dịch Kỳ khinh bỉ nhìn: "Ừ vẫn còn thua anh đây! "

Thôi, mặc kệ hai tên tâm thần này ta chuyển qua hai cô gái chính truyện.

Hai nàng dậy sớm tập thể dục buổi sáng trước hành lang, riêng Âu Nhã Phi, cô mặc áo thun trơn màu trắng, quần đùi ngắn xanh nhạt độ co giãn cao. Cô đang tập giãn cơ khởi động trước khi vào bài võ của mình mỗi sáng và tối.

Thái Di tập xong phần mình cô nhìn qua Nhã Phi đang ép mũi gót chân chạm đỉnh đầu, động tác tiếp theo Nhã Phi xoạc thẳng hai chân xuống sàn sau đó uốn người cong lưng ra phía sau tay chạm mũi chân lần nữa.

Hai cô con gái thi nhau ép dẻo mười mấy phút trôi qua, cả hai nghỉ tay vào trong phòng thay phiên nhau tắm gội thơm tho. Họ khóa phòng ra ngoài khu nhà hàng ăn điểm tâm, mới sáng sớm tuy có hơi rét hơn mọi ngày nhưng cô nàng Chung Thái Di nổi hứng mặc bộ bikini một mảnh bên trong, bên ngoài khoác chiếc đầm maxi dài thướt tha mỏng tanh, đội nón rộng vành trông yếu điệu thực nữ vô cùng. Đi đôi với cô nàng là chị đại Âu Nhã Phi cực chất diện quần lính dài, áo thun gân sát nách ba lỗ kèm nón lưỡi trai nâu cà phê.

Họ chọn một chỗ thoáng mát nhìn ra bãi biển đặt mùng yên vị. Cách đây ba mét có hai anh chàng bánh trai bước tới, hai bên lại tình cờ gặp nhau lần nữa.

Chung Thái Di gặp trai đẹp như gặp kẻ thù, cô không thèm nhìn bằng nửa con mắt. Về anh chàng kia, anh ấy lúng túng vuốt tóc rồi gãi đầu định quay đi nơi khác. Ý định bất thành, anh bị Tiêu Dịch Kỳ kéo lại ngồi chung bàn với hai cô.

Đang im lặng Chung Thái Di chợt cất giọng xỏ xiên: " Hai anh đúng là hồn ma bóng quế! Đi đâu cũng gặp! "

Dương Nhất Hạo cắn rứt lương tâm, anh hạ giọng: " Chuyện hôm qua... Xin lỗi! "

Nghe câu tạ lỗi này Thái Di đột nhiên im lặng bất ngờ. Âu Nhã Phi muốn phá bầu không khí căng thẳng, cô giơ tay gọi phục vụ: " Em ơi! Cho xin menu! "

Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn lon ton chạy tới lịch sự đưa menu và hỏi: " Anh chị muốn gọi món gì ạ? "

Lướt đọc hết tên món ăn thức uống, Cô hỏi Thái Di: " Cậu chọn món nào? "

Chung Thái Di gọi phần bít tết bò Úc thêm ly rượu nho đỏ, Nhã Phi chọn mì hải sản kèm tách cà phê matcha nóng.

Hai tên nam thần kia gọi mỳ Paste Ý hải sản với hai tách cà phê Cappuccino nóng.

Họ ngồi thưởng thức và không nói gì cả cho đến khi ăn xong phần của mình. Tiêu Dịch Kỳ ăn no ngồi tựa lưng vào ghế, anh nhìn Âu Nhã Phi đắm chiêu. Anh chống tay lên cằm thắc mắc: " Nhã Phi! Đang thời gian nghỉ phép sao cô vẫn còn mang theo máy ảnh nghiệp vụ thế? "

Cô giật mình ngẩng đầu lên, nét mặt vô tư đáp lời: " Hả? À...do tôi quen mang nó theo rồi, và lại tiện bề tác nghiệp cho những tin tức bất ngờ ấy mà! "

Anh gật gù vuốt cằm nói tiếp: " Ồ, tôi hiểu rồi! Máu nghề nghiệp nặng thật nhĩ? "

Âu Nhã Phi về mặt nghi vấn: " Nhìn mặt anh sao không giống hiểu gì hết trơn á? Hiểu thật hay giả thế? "

Anh ta bậm môi trừng mắt phản pháo: " Cô đang nghi ngờ chỉ số IQ của tôi à? "

Tức thì cô nhún vai phản: " Tùy anh nghĩ! "

Anh bị cô chơi một vỏ tức bụng phán xét: " Cô...! Thỏ phi quả thật là thỏ phi! Cái nghề này thật... rất hợp với cô đấy! "

" Cảm ơn lời khen tặng của anh! Nó thật vô vị! " _ Cô đá đều ngược lại.

Gió đang nổi và cây đang quằn quại chuyển động bởi màn khấu chiến từ hai vị hiệp khách giang hồ, thoạt nhiên có kẻ chen chân thả một câu: " Hết chúng tôi rồi đến hai người! Hờ hờ! Vui tính ghê! "

" Cảm miệng! " _ Cả hai phe đồng thanh khiến Dương Nhất Hạo cứng họng.

Thái Di háng giọng nắm tay Nhã Phi lôi đi: " Tớ no rồi! Chúng ta ra biển bơi thôi! "

Mọi sự đã hoàn tất, hai cô gái rủ nhau bỏ đi để lại ê chề hóa đơn tính tiền cho nhị vị công tử mặt đẹp như hoa. Họ ra thanh toán xong cũng dắt nhau ra biển tắm.

Tại bãi tắm số ba, Chung Thái Di tụt bộ đầm còi ra hé lộ bộ áo tắm một mảnh màu vàng tươi sáng cùng thân hình trắng mịn màng đường cong cơ thể nóng bỏng, đôi chân trần chạy dài trên cát. Cô gieo mình xuống biển bơi sải khiến bao anh chàng say đắm đến mũi phún máu đỏ tươi, đến lượt Âu Nhã Phi. Cô lột bỏ chiếc quần chừa ra bên trong là quần bơi da ngắn trên đùi màu trắng bạc, áo bơi ngắn trên rốn đồng màu cổ yếm. Nhã Phi lao mình vào dòng nước biển bơi bằng hai đôi chân, cô thả mình trôi lênh đênh trên mặt nước hai chân uốn lượn y hệt nàng tiên cá trong cổ tích.

Nhìn đến cô các anh cụt hứng: " Trời ơi, có vậy cũng gọi là đồ bơi ư? Chả có gì để soi! "

Thời tiết bây giờ hừng nắng, ấm hơn lúc sáng nên mọi người hăng hái tắm biển hơn. Càng lúc càng đông du khách, bãi biển ngập tràn người là người. Chung Thái Di cao hứng bơi ra xa ngoài khơi thử cảm giác mạo hiểm, bơi được nửa đoạn thì một đợt sóng cao hơn mét rưỡi di chuyển đến chỗ cô. Thái Di hoảng sợ cố gắng bơi trở vào bờ, may mắn cho cô nàng không bị trận sóng ấy vùi dập liền vào bờ nhanh chóng. Cô vừa bơi đến bờ thì lạ thay có cái gì đó cũng bị dạt vào bờ chung với cô, Thái Di dụi mắt mấy cái cô nhìn xem cái gì đang trôi dạt trên biển ở gần cạnh mình.

Ôi cái vật thể ấy nhìn rõ đúng là xác của một người phụ nữ tuổi tầm ba mươi đếm lên, cô ta mặc bộ đầm voan trắng. Mặt mũi trắng bệch, tay chân lạnh ngắt bụng phình to có phần hơi bốc mùi sinh vì ứng nước quá lâu.

Thái Di hét toáng lên trong nỗi kinh sợ: " Á.....! Có người chết! "

Kiệt sức, Chung Thái Di ngắt lịm đi. Âu Nhã Phi nghe tiếng thét kinh hoàng từ giọng bạn mình, cô tức tốc chạy thực mạng đến và chứng kiến bạn cô đang nằm ngất xỉu người khác bu quanh.

Cô chen chúc vào đám đông khuyu xuống vỗ mặt lay người Thái Di dậy: " Thái Di, Thái Di! Cậu làm sao thế? Tỉnh lại đi! "

Âu Nhã Phi thử dùng tay ấn tim nhưng có vẻ không hiệu quả, cô ấn dưới mũi cũng không phản ứng cô lo lắng sắp điên nhưng Chung Thái Di vẫn bất tỉnh nhân sự, Nhã Phi lia mắt nhìn quanh cô kinh hoàng phát hiện xác chết đang bị sóng biển đánh dạt vào bờ.

Cô la lên: " Có người chết ở đằng kia kia! Ai đó hãy gọi cảnh sát mau! "

Mọi người hoang mang bán loạn lên bu quanh hiện trường. Đúng lúc Tiêu Dịch Kỳ và Dương Nhất Hạo hót hải chạy tới thờ hồng hộc.

Dương Nhất Hạo thô phù phù lấy hơi hỏi: " Hà~~~~Hà~~~~! Mệt chết! Đây Chung...Thái...Di...sao thế? "

Âu Nhã Phi đỡ đầu Thái Di nằm trên chân mình lo lắng nói gấp: " Cậu ấy ngất khi thấy xác chết đằng kia! Làm sao bây giờ? Tôi gọi mãi chẳng có động tĩnh gì!

Anh đáp gọn: " Để tôi xem!

Dương Nhất Hạo nhanh đưa tay hơ mũi Thái Di, anh nằm sát đất nghe thử nhịp tim và bóp mũi cô hô hấp nhân tạo bằng môi của anh. Thở hơi ba bốn lần liên tiếp cuối cùng cô nàng cũng cử động ngón tay, mở nhẹ đôi mi cô nhìn thấy tên biến thái hôm trước đang môi kề môi với cô. Cô thình lình đập anh bật ngựa ra ngồi bật dậy đứng lên tát vào đôi má đào anh năm cái như trời giáng.

Dương Nhất Hạo tội nghiệp ôm má bức xúc: " Nè Chung Thái Di! Con trả ơn ân nhân cứu mạng cô như vậy đó hả? "

Chung Thái Di mặt đỏ gấc hỏi cho ra lẽ: " Anh...nói cái gì? Ân nhân gì chứ? Anh...anh...đồ...Đại Sắc Quỷ! "

Dương Nhất Hạo nổi gân xanh gân tím lên cãi: " Cô...Tự hỏi mình đi! Nếu không nhờ Dương Nhất Hạo tôi hô hấp nhân tạo cứu cô làm sao cô ngồi dậy được mà đánh tôi đến tận năm cái tát này! "

Thái Di bối rối sang qua tra cứu thông tin từ Âu Nhã Phi: " Anh...sự thật là thế nào hả Nhã Phi? "

Nhã Phi thành thật trả lời: " Sự thật... anh ta vừa nói đó! "

Chung Thái Di sốc phản vệ ôm đầu than "Trời " đứng trơ trơ thành tượng.

Âu Nhã Phi thân nhiên nói: " Nếu cậu không sao, tớ...đi...làm việc của tớ đây! Bye bye! "

Cô rón rén chuồn nhanh lấy máy ảnh đeo vào cổ hăng hái đi đến hiện trường xác chết trôi vào bờ thực hiện mẩu nhà nghề của bản thân đang hùng hực tuôn trào.

.....

Tại hiện trường vụ phát hiện tử thi đã có mấy chục nhân viên cảnh sát được điều động đến bảo vệ nghiêm ngặt. Đội tổ trọng án lập tức có mặt, trong đội ngũ có một chị là bác sĩ pháp y mọi người hay gọi là Từ Lợi tỷ. Cô gái này tuổi tác ngang bằng với Tiểu đội trưởng, tuổi còn trẻ nhưng đã có tay nghề cao so với những người cùng trang lứa. Sở hữu nhan sắc đẹp sắc sảo mặn mà, bao nhiêu đồng nghiệp nam lẫn các vị doanh nhân thành đạt tiếng tăm giới thượng lưu theo đuổi nhưng cô cương quyết không lấy chồng và tận tâm theo nghề.

Từ Lợi thành thạo đeo bao tay, khẩu trang tiến hành khám nghiệm sơ qua thể xác người phụ nữ này.

Cô lật bàn tay cô ta soi kỹ móng tay, tiếp đến là miệng lưỡi, mũi. Quan sát cơ thể rồi phán lệnh: " Mau đem tử thi này về sở! "

Cô đứng lên bàn việc cùng Tiểu Dịch Kỳ: " Lúc phát hiện cái xác có thấy gì bất thường không? "

Anh trả lời: " Lúc đó, người phát hiện là một cô gái, cô ấy sợ quá ngất đi sau đó cả đám người loạn hết cả lên tôi cũng chưa đưa ra được kết luận gì. Cô và tớ về khám nghiệm trước, chuyện điều tra ở đây cứ giao chúng tôi. "

" Được! Cậu ở đây tự lo liệu! Bái bai! " _ Từ Lợi gấp rút đáp lời.

Tử thi được bỏ vào bao chứa xác chờ về trụ sở chính.

Thời điểm này, Âu Nhã Phi thừa thời cơ chụp được mấy tấm ảnh. Cô tiến gần muốn hỏi tình hình từ phía tổ công tác điều tra của đội trưởng Tiêu: " Tiểu Dịch Kỳ, chuyện thế nào rồi? Có manh mối gì chưa? Anh có thể cho tôi biết một số tin tức hay đầu mối gì không? "

Đội trưởng Tiêu đang bận rộn xử lý vụ án, anh quay sang nắn cô: " Cô có thể để yên cho tôi làm việc không? Bây giờ chẳng có gì cho cô moi móc thông tin cả! Làm ơn đừng làm phiền công việc chúng tôi có được không? "

Bị nắn một hồi, Âu Nhã Phi rút cả máy ảnh đang cầm trên tay. Cô lảng lảng bỏ đi nơi khác lang thang tự mình tìm kiếm thông tin viết bài.

.....

Bên phía cảnh sát sau khi đưa tử thi về sở, Từ Lợi lập tức thi hành lễ với xác chết. Trước tiên, cô thành kính cúi đầu trước thi hài của nạn nhân sau đó cô mới tiến hành bắt tay vào khám nghiệm.

Đầu tiên cô cầm kính lúp soi ở hốc mũi, nhìn sâu bên trong hốc mũi không có điểm gì đáng nghi. Cô lại kiểm tra cổ, tay cô sờ vào ấn nhẹ vùng yết hầu phát hiện có vật cứng bên trong. Cô tiến hành lấy dao mổ cỡ nhỏ rạch một đường mảnh, tức thì nước bên trong chảy ra.

Từ Lợi rút gòn lau sạch sau đó cô dùng nhíp đưa vào gấp vật lạ ấy ra bỏ vào khai đưng. Từ Lợi ngẩng ngửa chắc lưỡi: " Chắc chắn! Làm sao cô có thể nuốt được thứ này nhỉ? "

Từ Lợi tiếp tục khám nghiệm phần ngực và bao tử, cô nói: " Ày, để xem...trước khi chết cô ăn phải những gì? "

Nói là làm, Từ Lợi cắt mũi nhẹ mỏng phần ruột già, ruột non, ruột thừa và bộ đồ lòng hiện ra rành rành trước mắt. Cô cầm đầu cúi sát ngửi, một mùi hôi bốc lên nồng nặc. Chua chua, tanh tanh có vẻ như mùi cá sống và đám tôm sò trong bụng cô ta chưa được tiêu hóa hết.

Từ Lợi gật đầu tự nhủ: " Hừm...theo như độ đàn hồi da cô còn tốt, xác vẫn chưa đến mức bung thịt thối rữa. Đồ ăn vẫn chưa tiêu hóa kịp, bụng chỉ mới chướng lên vì uống nhiều nước, dựa vào sự phán đoán của mình, cô chỉ chết cách đây hai mươi giờ trở lại. Nhưng kì lạ quá! Rốt cuộc cô từ đâu mà biến lại đánh về đây? Cô nhất định phải cho tôi biết, nếu không làm sao tôi giúp cô điều tra sự thật là cô bị sát hại hay là tự tử? "

Từ Lợi di chuyển đến những ngón tay, từ móng tay cô ta lấy ra một miếng da nhỏ, cả hai bên tay trái phải đều có một ít. Nghi ngờ điều gì đó, cô bỏ vào ống nghiệm đem gửi cho bộ phận xét nghiệm DNA. Đến phần dưới của phụ nữ, cô kiểm tra nốt và phát hiện màng trinh bị rách, vết rách hãy còn mới ước lượng cách đây cùng thời điểm đầu trước khi chết.

Cô nhân viên pháp y cảm thấy có điểm không đúng: " Nguyên nhân chết của cô thật khó hiểu! Không tìm thấy vết dây thừng trên cổ, cả tay chân cũng không có vết trói. Rồi tự nhiên cô rơi xuống nước hay là có người làm? Haizzz....Đầu đầu vụ này thật! "

Từ Lợi đi qua đi lại đến chóng mặt, Từ Lợi khâu vết mổ lại rồi ngồi chiêm nghiệm những gì cô suy luận trong đầu. Cô thờ dãi tạm thời ngừng việc khám nghiệm tự trách: " Haizzz...thật là không thể hiểu nổi, mình làm việc kinh nghiệm với bao nhiêu vụ án khó nhằn...sao vụ này không thể tìm ra nguyên nhân từ vòng của nạn nhân chứ? Xem ra, việc tìm hung khí phải giao cho tổ hành động chuyên án rồi!!! "

Cô lại tự hỏi bản thân: " Quái lạ! Vật cứng này là gì thế nhỉ? "

Tự nói chuyện với tử thi một cách tự nhiên như thể có hai người đang đối đáp, cô gái Tử Lợi này chọn cách sống độc thân là quá chính xác.

Làm gì có đàn ông nào chịu cưới, sống chung với một người con gái tuy là xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng hành nghề mỗ xác đã thế còn có thói quen đàm phán với tử thi một mình trong phòng mỗ.

.....

Rốt cuộc vật thể cứng ấy là gì? Tại sao cả pháp y tay nghề thâm cao cũng không thể lý giải?

Nạn nhân nữ này chết như thế nào? Các bạn hãy đón đọc chương tiếp nha!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cuộc mạo hiểm săn lùng hung thủ !

Đã qua ngày thứ hai, đội tổ trọng án chưa thể xác định được bất cứ thông tin gì liên quan đến cái chết của người phụ nữ xấu số này.

Vào bây giờ sáng hôm nay, tất cả khách du lịch tắm biển đều phải di dời sang bãi tắm khác nhường hiện trường lại cho tổ điều tra công tác chuyên môn. Hiện tại, hai cô gái Âu Nhã Phi và Chung Thái Di bắt đầu tạm ngừng việc ra biển. Họ nghỉ chân ở tại quán cà phê có nét thanh lịch cổ điển.

Chung Thái Di rầu rĩ nói: "Haizzz! Thiệt là xúi quẩy! Từ đầu trời lên xác người vậy nhỉ? Kinh dị quá đi! "

Âu Nhã Phi tay khuấy nhẹ tách cà phê còn hương thơm lẫn khói nóng, cô từ tốn thở dài: "Hồi...! Tớ cũng đang sốt ruột, tên đội trưởng oái oăm đó không để tớ tham gia! Hừ...chẳng biết tin tức gì nữa hết! "

Thái Di giật giật chân mày: "Nè! Tớ có chủ ý này, hay là chúng ta tự mình hành động, thế nào? "

Như được gãi đúng chỗ ngứa, nét mặt Âu Nhã Phi bỗng sáng bừng lên háo hức gõ muống vào tách cà phê "Ting ", cô uống ực ực cạn cà phê rồi đứng dậy khoan khoái bước chân ra khỏi quán. Chung Thái Di tò tò sát cánh bên vai cô tiến thẳng đến địa điểm xảy ra vụ án.

Đến nơi, hai cô ần náu vào đám ký giả đang bao vây khu vực này. Nội bộ hiện còn chưa tiết lộ bất kỳ thông tin nào nhưng đám ký giả ngu muội này vẫn nhất mực bám riết tranh nhau phỏng vấn. Đèn Flash chớp nhoáng đến lóa mắt, không thể chịu được cảnh ngộp ngạt hai cô lẳng lặng rời đi.

Đi một đoạn lưng chừng, Âu Nhã Phi nhìn thấy một người đàn ông trông khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, mặc chiếc áo khoác da màu đen cũ kỹ đội nón bèo đúng màu xanh lá nhạt, gương mặt bị khẩu trang đáng đi có vẻ gấp gáp một phần rứt rứt như đang cố che giấu điều gì, gã ta bước thật nhanh về hướng ngược lại nơi hiện trường.

Linh cảm mách bảo có điểm nghi vấn về thân phận gã, Âu Nhã Phi kéo tay Thái Di thập thò lên lút theo dõi gã.

Họ theo gần sát bước chân hắn nhưng cố gắng không để hắn phát hiện, gã đó ần mình vào dòng người hiếu kỳ và đám ký giả. Hắn lờ mờ đôi mắt nhỏ đục ngầu quan sát nhất cử nhất động của cảnh sát, đột nhiên hắn quay đi lên lên rồi bỏ đám đông.

Hắn đâu ngờ có hai con ruồi rồi hơi đương bám đuôi mình, gã cứ tự nhiên mà tới nơi gã cần tới.

Hai cô quyết tâm đeo bám cho đến khi hắn dừng chân tại một nhà máy hóa chất bỏ hoang lâu năm, xung quanh đổ nát những mảnh vụn. Gã tiến vào trong với thái độ hết sức dè dặt, quan sát cẩn thận từng li từng tí rồi mới nhanh chân lọt vào. Bên ngoài, Chung Thái Di bầu vú chặt tay Nhã Phi. Thái Di bấy giờ tay chân run bần bật lên, tim đập như trống đánh liên hồi.

Cô run rẩy thì thầm vào tai Nhã Phi: "Nhã...Nhã...Phi! Hay...hay...là... mình chuẩn đi! Về báo cảnh sát sẽ tốt hơn! Tớ...u...hơi sợ rồi đây! "

Âu Nhã Phi suy nghĩ một lúc rồi nói nhỏ: "Được, cậu đợi tớ chụp vài bức ảnh rồi chúng ta đi! "

Hai người con gái nhẹ nhàng lại gần nơi cánh cửa, Âu Nhã Phi tay nâng máy ảnh bấm nhẹ ba lần lập tức ba tấm ảnh hiện ra trong máy cô. Hình ảnh dần dần rõ nét, cô vừa hồi hộp vừa phấn khích vì bức ảnh chụp rõ cảnh một đàn những cô gái miệng bị băng keo dán vào miệng, tay chân bị trói chặt đang nằm sấp mặt xuống đất.

Tóm được đầu mối quan trọng, hai người vội vàng nhắc chân thật khê khàng rời khỏi nơi khủng khiếp ấy. Ra ngoài với khoảng cách khá xa, Âu Nhã Phi ngoái đầu trộm nhìn lần nữa thì...tim mạch cô tăng vọt miệng chọt thốt lên khe khẽ: "Chết tiệt! "

Cô lôi Thái Di chạy một mạch bán sống bán chết. Đằng sau là gã kì dị đó tay cầm cây rìu to đang điên cuồng rượt theo.

Chạy thục mạng đến khúc đường có đông người qua lại, họ lên vào tiệm bán quà lưu niệm nghỉ chân dưỡng sức.

Chung Thái Di tay chống hông thờ hồng học: " Hà~~~~Hà~~~~Haizz! Một chết, muốn tắt thờ luôn hà! "

Âu Nhã Phi cũng thờ phù phù, tay quẹt mồ hôi vã ra như tắm miệng nói hựt hơi: " M.. Hực...May quá! Hấn ta mất dấu mình rồi! "

Thái Di nhìn cô hỏi: " Cậu tính sao đây? Hấn ta ghi thù chúng ta rồi đây! Hay là...giao cái máy này cho cảnh sát? "

Âu Nhã Phi vịn vai Thái Di trấn an: " Cậu đừng quá sợ hãi! Từ từ, tớ nghĩ cách đã! "

Trong thời khắc rối ren, phía sau Chung Thái Di xuất hiện kẻ tình nghi hấn bật mắt cô bất ngờ. Thái Di hoảng hốt hét to tay cô cố gỡ bàn tay tên khốn ấy, thấy cô hoảng sợ phát khóc kẻ điên này mới buông tay ra cười.

ÁHahaha! Kakaka!

Âu Nhã Phi đứng cạnh quay sang trừng mắt mắng nhiech: " Thì ra là anh! Anh làm trò gì thế? Không thấy cậu ấy khóc vì sợ sao? "

Anh ta thờ dài phân trần: " Tôi không có ý, tôi tình cờ thấy hai cô ở đây nên ghé chơi thôi, tôi định đùa tí, ai ngờ cô ta nhát gan như thờ đề! "

Âu Nhã Phi nổi giận khua tay: " Thôi đi! Bỏ lời biện minh đó đi! Lần nào cũng thế anh không biết chán sao? "

Anh ta tỏ thái độ hối lỗi nói: " Xin lỗi thật mà! Cô...bảo cô ấy tha thứ cho tôi được không? "

Âu Nhã Phi khoanh tay hỏi hột nói: " Thái Di! Cậu có muốn tha thứ cho anh ta không thì tùy vào cậu! Tớ chuyển lời xong rồi! "

Chung Thái Di đứng chù ị mặt không thèm nhìn một cái, mím môi giận dỗi nói: " Tôi không rảnh rồi việc tha thứ cho người khác, chuyện này xem như chưa có gì! "

Anh ta nghe mừng rỡ, chuyển chủ đề: " À đúng rồi, hai người định mua gì vậy hả? "

Chung Thái Di nhanh nhẩu: " Có mua gì đâu, chạy một muốn chết nè! Mà...này Sếu đầu đỏ à! "

Âu Nhã Phi nhanh tay bật mồm cô lại tiện miệng chót câu: " Tìm một nơi yên tĩnh rồi nói sau! Nhanh nào! "

Dương Nhất Hạo biệt danh " Sếu đầu đỏ " nổi máu tò mò kéo hai cô gái về phòng riêng của anh ta bàn việc chính.

.....

Chung Thái Di kinh ngạc mở to mắt không nói thành lời khi tới phòng anh ta ở cùng khu resorts với mình.

Âu Nhã Phi đứng liếc mắt nhìn quanh rồi phán: " Bừa bộn thế! Hai người ngủ chung giường à? "

Dương Nhất Hạo trẻ môi luống cuống hốt đồng quần áo nhét vào tủ. Anh ta cười gượng: " Hề Hề! Sáng này gấp ra ngoài nên quên dọn ấỵ mà! Ngồi đi! "

Nhã Phi cười khẩy: " Hừ, chúng ta quả là có duyên đấy chứ! À...tên kia đâu rồi nhỉ? "

Nhất Hạo đặt mông ngồi cạnh Thái Di, tay đan chéo nhau trả lời: " Đi từ sớm, có lẽ giờ chưa về đâu! Các cô có chuyện gì quan trọng sao? Nói nhanh! "

Chung Thái Di lật đật nhảy vào nói: " À À...Chúng tôi có thứ cực kỳ hệ trọng muốn cho các anh xem! "

Nhã Phi bình thản tiếp câu: " Có thật là anh ta và anh có hứng thú chứ? "

Nhất Hạo nóng ruột hối thúc: " Haizz có gì nói thẳng ra đi, úp úp mở mở hoài! "

Âu Nhã Phi tháo chiếc máy ảnh trên cổ xuống gỡ USB ra cô hỏi: " Hai anh có laptop chứ? "

" Có có! Đợi chút! " _ Nhất Hạo hấp tấp lấy con VAIO đặt lên bàn khởi động máy.

Âu Nhã Phi đút USB vào bật hình ảnh lên, Dương Nhất Hạo nhìn thấy ảnh liền á khẩu trở mặt.

Anh ta gọi điện cho Tiêu Dịch Kỳ tốc hành chạy về, vào phòng Tiêu Dịch Kỳ phi ngay vào máy chăm chú xem thật kỹ. Anh hỏi Âu Nhã Phi: " Cô lấy mấy tấm ảnh này ở đâu? "

Cô thần nhiên đáp: " Ở khu chế xuất hóa chất, lúc chúng tôi vô tình đi theo một gã có biểu hiện khả nghi. "

Tiêu Dịch Kỳ trầm nghĩ: " Thật không thể xem thường cô gái này! Trong khi đó, tổ trọng án vẫn còn lạnh quanh điều tra khắp nơi thì cô ta đã tìm được manh mối quan trọng thế này, mình.. thật mất mặt quá! "

Xem xong ảnh, Tiêu Dịch Kỳ đắm chiều nhìn cô nói: " Cô...gặp gã đó từ lúc nào? Tại sao hành động mà không thông báo trước với tôi một tiếng hả? "

Âu Nhã Phi thái độ bức dọc: " Anh đang hỏi cung tôi à? Tại sao tôi phải báo cáo với anh? Hôm qua chính anh không cho tôi góp phần tham gia vào vụ này, vậy có gì tôi phải báo cáo những việc của riêng tôi với một người vô trách nhiệm như anh? Hôm nay, tôi tóm được những thứ này là nhờ tôi tự mình đi tìm kiếm thông tin. Vì vụ này là án nghiêm trọng nên tôi mới bắt đắc dĩ phải cho anh biết, anh thật là đồ " Chó cắn Lữ Đồng Tân "!

Bị mắng chửi toi bời, Tiêu đội trưởng chỉ biết trợn trắng trong sự ức chế vì không nói được câu nào.

Tự mình kiềm chế chính mình, anh lấy sự lãnh đạm đáng sợ nhất đàm phán với cô: "Được lắm! Tôi Tiêu Dịch Kỳ này hôm nay tuyên bố cô chính thức được gia nhập vào đội điều tra của tôi. Cô muốn làm gì cũng phải hỏi qua ý kiến của đội trưởng cô biết chưa? "

Âu Nhã Phi ngạc nhiên vô cùng, không ngờ lời bản thân cô nói cả cô còn không thể nghĩ đến, anh ta lại đồng ý mạnh mẽ tuyên bố.

Cô nghĩ bụng: " Tên này bị tức đến đứt dây nơ ron thần kinh rồi sao? Thôi mặc kệ hehe! Miễn sao mình được đặt cách vào đội xem như sự nghiệp có bước tiến mới vậy! "

Chung Thái Di lên tiếng: " Nè nè, hai anh tính làm sao? Tôi...tôi cảm thấy sợ gã biến thái đó, sợ hấn tìm cách trả thù chúng tôi! "

Tiêu Dịch Kỳ nghiêm nghị giảng giải: " Hiện giờ hai người nên tìm một chỗ khác an toàn hơn để tránh hấn tìm đến giết người diệt khẩu. Thiết nghĩ, các cô nên đến căn cứ của đội tạm trú một thời gian ngắn, đồng ý chứ? "

" Ồ vậy, tôi thì sao? Tôi còn nghiệp vụ của mình nữa, đóng đô ở đó rồi tôi điều tra thế nào? " _ Âu Nhã Phi hỏi.

Tiêu đội trưởng điềm đạm chỉ ngón trỏ vào mặt cô phán: " Cô, đi theo làm tạp vụ cho tôi! "

Âu Nhã Phi bức xúc: " Há? Tạp vụ ư? "

Anh ta quả quyết: " Phải! Không ý kiến gì hết! "

Nói dứt lời, anh bảo Dương Nhất Hạo: " Cậu không có việc gì làm thì nên ở đây làm vệ sĩ cho cô ta hai mươi bốn trên hai mươi bốn! "

" Cái gì? Cậu lệnh tôi ở lại với cô mıt ưót thỏ đế này á? " _ Nhất Hạo nhăn nhó.

Tiêu Dịch Kỳ lạnh mặt dứt điểm: " Ủ, ờ hay không tùy cậu! "

Dương Nhất Hạo đành cúi mặt nghe theo sự sắp đặt của đội trưởng Tiêu.

Tiêu Dịch Kỳ đóng máy cắt vào cặp táp chuẩn bị đưa họ đến khu căn cứ. Mười phút sau họ đậu bến hạm đội, tại đây có mấy chục nhân viên cảnh sát chốt giữ.

Từ Lợi mặc chiếc áo Blouse trắng tay bỏ túi chậm rãi ra đón tiếp họ, Tiêu đội trưởng phát biểu: " Đây là hai người chụp được manh mối quan trọng, tôi đưa họ đến đây vì sự an toàn của họ. Hai cô cứ tự nhiên, có chuyện chỉ cần cứ gọi Từ Lợi. "

Anh gọi Từ Lợi ra ngoài bàn luận riêng: " Cô gái cầm máy ảnh chính là phóng viên Nhật Báo tên là Âu Nhã Phi, cô phải chú ý cô ta đấy! "

Từ Lợi khoanh một tay, tay kia sờ cằm ngờ vực hỏi nhỏ: " Uầy, cậu có vẻ quan tâm người ta nhỉ? "

Tiêu Dịch Kỳ tỏ ý lơ đãng liếc cột của cô ấy nói: " Vì cô ta nắm giữ phần thiết yếu trong việc tra án thôi, cô chỉ cần lo từ thi thân yêu của cô đi, đừng tò mò quá! "

Cô phì cười cột nhà: " Xi, không có gì qua mắt được Triệu Từ Lợi này! Đừng hòng giấu ánh mắt kì quặc đó của cậu lúc nhìn người ta! "

Lời cô ấy nói tựa cái móc câu xia vào tim đen anh, Dịch Kỳ phớt lờ đáp hờ hờ: " Cô chỉ giỏi mỗ xác người, đừng có suy bụng ta ra bụng người! Mau đi về xứ sở của cô đi! "

Từ Lợi vỗ vai thông cảm rồi bỏ vào phòng nghiệm thi: " Hầy cha...Thôi tôi làm việc tiếp đây! Tự bảo trọng nhé đội trưởng! "

Anh thờ phào nhẹ nhõm: " Phù.....! Cô ả này thật phiền phức! "

Quay vào căn cứ trụ sở tại thành phố biển, anh mở cửa phòng cất chứa vũ khí giắt vào lưng quần mình hai khẩu súng Beretta 92.

Súng Beretta-92 là sản phẩm do công ty Beretta, Italia chế tạo từ năm 1972. Vỏ súng được chế tạo từ vật liệu composite để giảm trọng lượng, các bộ phận quan trọng làm bằng thép. Nòng súng và các bộ phận chuyển động được mạ chrome để chống mài mòn. Mẫu 92 có chiều dài 217 mm, nòng súng dài 125 mm, trọng lượng 950 gram. Mẫu súng lục này sử dụng loại đạn 9x19 mm, tầm bắn hiệu quả khoảng 50 m.

Sau khi nạp đạn đầy đủ, anh tiến đến căn phòng nơi Âu Nhã Phi đang ở cùng Chung Thái Di. Anh không gõ cửa mà vô tư bước vào, mắt nghiêm nghị nhắm thẳng vào Âu Nhã Phi đang ngồi uống nước lọc ra lệnh: " Âu Nhã Phi! Lập tức theo tôi! "

Cô thỉnh thoảng quay phắt lại sặc cả nước nhìn anh trao tráo chưa kịp hỏi sự tình thì bị bàn tay to lớn rần rôi hồng hào ấy kéo đi.

Hai người lôi lôi kéo kéo ra đến tiền sảnh, cô nóng ruột lớn tiếng hỏi: " Anh kéo tôi đi đâu vậy? Tại sao không hỏi ý kiến của người khác trước khi hành động thế? "

Anh mới bình thân trả lời: " Đi truy lùng hung thủ! Như đã hứa, kỳ án lần này tôi sẽ dẫn cô theo. Tuy nhiên, cô chỉ được làm đủ chức năng phận sự của mình, không tự ý hành sự khi chưa có sự cho phép của tôi nhằm tránh việc cô gây khó khăn cho công tác điều tra! Cô hiểu chứ? "

Nghe những lời cao lãnh như thế, Âu Nhã Phi bị nghẹn ứ cổ. Cô chỉ vào mặt anh nghiêng răng: " Anh...Anh...Haizzz...! "

Chẳng cần biết cô si vào mặt mình thế nào, Tiêu đội trưởng lôi cô ra xe mô tô sau đó đưa mũ bảo hiểm đặt vào tay cô.

Giọng nói rét buốt vang lên: " Đội vào, lên xe mau! "

Âu Nhã Phi gai óc đứng đứng trèo lên chiếc mô tô 125 phân khối thể thao màu đen huyền bí.

Ruột non thì thâm với ruột già: " Anh ta lại lên con nữa rồi! Não bị ướp lạnh hay sao thế nhỉ? "

Rùng mình vài cái, cô ngồi yên tay vịn chắc vào hai vai anh.

" Ngồi cho vững đấy! ". Tiêu Dịch Kỳ cất giọng lạnh giá rồi vọt xe phóng nhanh.

Trên đường đi, ngồi xe anh ta mà cô bỗng xuất hiện cảm giác giống hệt lần đi quán Bar bị chết máy xe liền có một người thanh niên bí ẩn cho đi nhờ. Cảm nhận rõ ràng cộng thêm hình dáng màu sắc xe hiện tại của anh ta hoàn toàn trùng khớp với lần đó, cả chất giọng trầm lạnh lẽo làm cô hoài nghi về con người này.

Có rất nhiều điểm tương đồng giữa người lúc đó với con người ngồi đằng trước tay lái.

" Liệu hai tên này có phải là cùng một người chăng? ". Nhã Phi tự vấn trí nhớ của mình.

Miên man suy nghĩ mãi bất chợt anh ta lên tiếng nói: " Đến rồi, xuống đi! "

Cô hoàn hồn lại ngơ ngác: " Hờ? Nhanh thế? "

Tiêu Dịch Kỳ chỉ tay về hướng nhà máy hóa chất hoang phế kia hỏi lần nữa: " Đây là nơi trong bức ảnh đúng chứ? Tôi đã lên bản đồ và tìm hiểu kỹ, chỉ có nơi này là khu chế xuất hóa chất duy nhất ở đây! "

Cô nhìn kỹ một lần rồi gật đầu lia lịa: " Đúng rồi! Chính là nó! Này, anh có kế hoạch gì thế? "

Tiêu Dịch Kỳ dựa lưng vào con xe tay đút túi quần nghiêng đầu sang Nhã Phi nói: " Ôm cây đợi thỏ! "

Chừng mười phút sau, phía xa trong ngôi nhà ấy phát ra tiếng la đau đớn. Giọng thảm thiết lại là một người phụ nữ khác, kèm giọng khàn đặc từ người đàn ông cười điên dại.

" Hự Hự Há Há! La nữa đi! Không ai cứu cô đâu! ". Gã đàn ông cười điên dại nói.

Tiếng người phụ nữ tắt ngấm, gã ta trói tay chân nạn nhân sau đó nhét vào miệng một cái đinh to làm mọi cách khiến nạn nhân phải nuốt nó. Sau giây nuốt đinh, nạn nhân gãy gập đành dạch và bất tỉnh. Gã liền xé toạc quần áo nạn nhân sau đó hăm hiếp đến thỏa mãn mới thôi.

Bên ngoài lúc này, Tiêu Dịch Kỳ dùng bộ đàm truyền tin: " Alô Alô! Thủ phạm đang ở bên trong, lập tức hành động! "

Dứt lời, toàn bộ các chiến sĩ tủa ra bao vây tứ phía. Âu Nhã Phi thuận cơ theo chân đội trưởng ôm máy ảnh thận trọng bước vào nhấp nút chụp liên hoàn.

Toàn bộ quân chủ lực tấn công nã đạn nhưng hấn nhất quyết cố thủ bên trong, điều đáng chú ý hấn ta có cả loại súng hai ổ xoay bắt chấp bắn trả cảnh sát.

Đòi hỏi phía cảnh sát phải thi hành quyền lợi là nếu cố ý chống trả sẽ bắn chết tại chỗ.

Âm thanh bùm bùm tạch tạch từ hai phe đấu súng làm rung chuyển cả dải nhà máy lẫn khu vực lân cận, kẻ thù ác không ngừng chơi súng ổ xoay bắn trả, đạn bay như mưa khiến Nhã Phi phải ôm tai nấp ở một góc an toàn.

Giao đấu với thủ phạm chưa đầy hai tiếng đồng hồ, hấn đã bị chính tay Tiêu đội trưởng hạ gục bởi ba phát đạn vào vai chân, bụng. Mọi người di chuyển vào phía trong thì phát hiện rất nhiều xác chết phụ nữ, tất cả nạn nhân đều bị trói và cơ thể có nhiều vết máu do hấn ta hành hạ đến thương tích đầy mình.

Từ Lợi lại được triệu hồi đến hiện trường dọn dẹp thi thể, phụ trách nghiệm thi. Cô ta sau khi đưa tất cả từ thi vào bao nilong liền phui tay nói: " Hay ya! Một kẻ bệnh hoạn! Thi ra cây đinh trong cổ họng mà mình lấy từ thi lại có nguyên nhân đáng thương như thế! Tội lỗi!....Xong nhiệm vụ rồi, tôi đi trước nhá! "

Vừa nói cô ta phi ngay lên xe vọt thẳng hướng cục hình sự.

.....

Tất cả tập hợp đông đủ không sót một ai, cả Âu Nhã Phi, Chung Thái Di, Dương Nhất Hạo tay không rời nghề cũng có mặt. Cục trưởng đại diện tổ chức cuộc họp lần này tổng kết vụ án giết người man rợ.

Xâu chuỗi lại toàn bộ quá trình điều tra, mục đích gây án chính là để thỏa mãn nhu cầu quái dị kinh tởm của hắn. Một tên bác sĩ thẩm mỹ có triệu chứng tâm thần nặng.

Ban đầu hắn bắt con tin vào nhà máy hoang, trói nạn nhân lại. Vì sợ nạn nhân la hét nên hắn nhét đinh vào miệng dùng băng keo dán kín miệng họ sau đó đánh đập dã man cho hả con thú tính. Trong lúc hắn bận rộn tìm kiếm con mồi thì một nạn nhân đã cố gắng tẩu thoát, cô mang theo thương tích cùng cổ họng rướm máu bên trong chạy ra bờ biển muốn tìm người giúp đỡ nhưng vì sợ hắn tìm được cô lại muốn bơi ra biển tìm tàu cứu hộ.

Tiếc thay số mệnh không tha cho cô, do đuối sức và cả vết thương đồng thời cổ họng không thể kêu cứu nên cô đã chết đuối trôi nổi trên biển, tình cờ Chung Thái Di phát hiện. Chuyện sau đó đã giải quyết êm đẹp, vụ án khép lại.

Công lao kỳ này thuộc về một cô phóng viên chưa lành nghề họ Âu và Chung Thái Di, người đầu tiên phát hiện xác chết và tất nhiên không thể thiếu sự chuyên nghiệp của đội trưởng Tiêu cùng tổ điều tra, pháp y Triệu Tử Lợi.

Tổng kết, cục trưởng khen thưởng từng người và cả đại đội.

Những tràng pháo tay rộ cả bầu khí buổi họp, Âu Nhã Phi được hưởng trọn thông tin bài viết cho tờ báo của cô.

Từ một kẻ vô danh tiểu tốt trong ngành báo chí, cô đã chứng minh được thực lực của bản thân. Âu Nhã Phi nay có thể chính thức lấy bút danh là Ngôn Phi, có thể hiểu là " Lời nói này có thể bay đi "!

Bài báo cô viết đạt hàng trăm lượt đọc và nhận được phản hồi tích cực của dư luận.

.....

Vụ án mạng kết thúc trong sự bàng hoàng tiếc thương vô bờ của công chúng cũng như thân nhân của các cô gái bạc mệnh. Âu Nhã Phi hiện cùng Chung Thái Di bây giờ ở nhà mình xem tivi tin tức từ Nhật Báo phát trên đài truyền hình, Thái Di thờ dãi bấm remote tắt tivi lăm lăm: " Hời...cứ tưởng đi nghỉ mát, ai ngờ vướng vào vụ rắc rối. Uống phí chuyến đi thật! "

Cô gọi điện thăm hỏi bạn thân: " Wấy! Nhã Phi cậu ổn chứ? "

Nhã Phi đương ngồi chéo chân chữ ngũ tay bốc đậu phộng nhai nhóp nhép đáp: " Nhăm nhăm...Ồ ổn hehe! "

" Hờ! Cậu hưng phấn nhì? Sướng rồi, bài báo nổi như cồn rồi! Đắc ý chưa? ". Chung Thái Di giễu cợt.

Âu Nhã Phi cười lớn tiếng tự hào: " Đương nhiên rồi! Kakaka! Còn cậu? Việc CLB có gì mới lạ không? "

Thái Di nhàn hạ nói: " Ngày mai tớ phải tập luyện cho cuộc thi toàn quốc sắp tới! Có lẽ khá bận! "

Âu Nhã Phi tiếc nuối: " Ồ! Chúc cậu thi tốt nhé! Gặp nhau sau! Bye bye! "

Dập máy, cô ngồi thừ ra ghé xé bao khoai tây " tẹt " nhai rùm rùm.

Bóng chiều ngả tối, thành phố Bắc Kinh chìm vào ánh đèn nhang nháng thể hiện sự phồn thịnh hiện đại trong lòng thủ đô. Nhà họ Tiêu có hai dáng người cả nam và nữ đương ăn tối cùng gia đình.

Cô em gái cặp cánh gà chiên nhai ngấu nghiến phát ngôn gây sốc: " Ba, mẹ! Tại sao đến giờ chưa tuyển vợ cho anh nhà mình vậy? "

Ông Tiêu điềm đạm nói: " Chuyện này phải hỏi anh con, ba mẹ cũng nhắc nhở nhiều lần rồi nhưng anh con cứ nhất mực gạt đi chuyện đó! Ba hết cách! "

Mẫu thân cô lên tiếng thêm lời: " A Kỳ à! Con nghe em nó nói chưa? Mau mau nghĩ đến chuyện kết hôn đi! Con đâu còn nhỏ nữa! "

Anh hời hợt đáp: " Ba mẹ à! Con vẫn chưa muốn tính chuyện hôn sự, nếu ba mẹ muốn trong nhà thêm người thì kêu Tiểu Băng nó lấy chồng là được! "

Cô nàng nghe tới liền giãy nảy lên: " A...Ca kì cục quá à! Người ta còn nhỏ mà, còn chưa trải nghiệm mùi vị tình đầu! "

Anh cười đều giả: " Hừm! Thật sao? Khó tin! "

" Hừ! Mặc xác anh! Dựa vào bộ mặt đóng băng muôn thuở của anh...À À con gái bỏ chạy là cái chắc! ". Nhục Băng đáp trả cay cú.

Mẫu thân nhà họ Tiêu đập bàn nói: " Thôi thôi! Nhà có hai anh em à mà cũng cãi nhau cho được! Ăn cơm đi! "

Anh em nhà họ Tiêu vừa ăn vừa liếc xéo liên tục đá xoáy nhau đến hết bữa ăn.

Ông Tiêu lắc đầu ngao ngán: " Hầy ya! Hai đứa này y như con nít! Bao giờ mới chịu thành gia lập thất đây? Haizzz! "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đả nữ tái xuất giang hồ !

Á.....Á.....!

Giọng hét kinh thiên động địa cất lên từ phòng ngủ nhà họ Âu đã khiến cho cây cối rung chuyển, chim chóc bay tán loạn.

Ngay cả ông Âu thường ngày bình đạm nhăm nháp tách trà cũng phải sắc run tay đổ trà ướt nhòe tờ báo. Ông Âu thở dài: " Haizz! Nha đầu này làm gì sánh sớm thức dậy la hét om sòm thế nhỉ? "

Bà Âu trong nhà bếp ra ngó nghiêng nói: " Con nhỏ này hết cái gì vậy không biết? Làm mình nhức hết tai! Phải lên cho một trận mới được! "

Bà Âu lên lầu vặn cửa phòng nhìn thấy cô con gái đang xò vớ chiếc quần jean, bà hỏi: " Con vừa hết cái gì thế hả? "

Âu Nhã Phi mặc xong quần, cô cười hề hề nói: " Hehe! Không có gì đâu mẹ, con suýt trễ làm thôi. Mẹ đi ra đi cho con thay đồ đi làm! "

Mẹ cô nói: " Mẹ ra đây, thay đồ nhanh xuống ăn sáng rồi hăn đi! "

Mẹ cô vừa nói vừa kéo cửa đóng lại, bà xuống lầu chuẩn bị há cáo nóng. Chốc lát, Âu Nhã Phi chạy rầm rầm từ cầu thang xuống đất, cô ngồi phịch trên ghế cầm đĩa chia bốn năm viên há cáo cho vào họng nhai ngốn đầy miệng. Mẹ khuyên ngăn: " Ấy ấy ăn từ từ coi chừng nghẹn đó, con nhỏ này ăn uống hấp tấp quá! "

Ba cô tặc lưỡi: " Con gái con lú...thật hết nói nổi! "

Âu Nhã Phi nuốt vớ, miệng vẫn còn nhai thêm vài viên nói: " Um...Con...ừc...ăn xong...ừc...con...đi làm đây! Tạm biệt cả nhà! "

Cô lái xe máy mới do ba cô tặng, ông thấy chiếc kia cũ rích bộ máy hỏng hóc khó chạy nên quyết định mua cho con gái chiếc mới giúp công việc nó thuận tiện hơn.

Đúng như cái tên Nhã Phi, cô toàn là phóng như bay những lúc vắng xe. Dọc đường cô bắt gặp bạn chí cốt của mình đang lượn siêu xe bốn bánh màu đỏ cùng đèn đèn đỏ. Nhã Phi gọi í ới: " Hey hey Thái Di Thái Di! "

Chung Thái Di bên kia nhìn qua trở mắt: " Nhã Phi! Xe mới à? Ngon nhe! "

Một hai ba giây, đèn vàng, đèn xanh bật sáng xe nối đuôi nhau chạy theo mỗi hướng riêng. Nửa tiếng sau, Âu Nhã Phi đã đến hầm xe tòa soạn báo. Cát xe, cô phấn khởi vào khu vực tiền sảnh cô tiến đến thang máy ấn nút số bốn là tầng chuyên ban biên tập. Thật trùng hợp, Tiểu Khải vừa bước ra từ bên trong.

Hai người ngạc nhiên bật cười, Tiểu Khải nở nụ cười rạng rỡ giơ tay chào.

" Hey Nhã Phi! Chúc mừng bài viết của em nhé! ". Tiểu Khải nói.

Cô tươi cười đáp lại: " Ha! Cảm ơn tiền bối! À hôm nay anh đến sớm thế? "

Tiểu Khải bước ra cửa trả lời vớ: " Anh có chuyện mục mới, thôi anh đi! Bye! "

" Hẹn gặp sau nhá tiền bối! ". Cô phẩy tay chào tạm biệt.

Nói dăm ba câu, Âu Nhã Phi đứng chờ thang máy đưa lên tầng bốn. " Ting " tầng bốn mở cửa, cô bước vào phòng làm việc. Cả phòng rộn ràng hỏi thăm sức khỏe cô.

Hạ Kiều là đồng nghiệp thân thiết nhất trong tòa soạn, cô nàng kéo ghế hỏi chuyện: " Sao rồi Nhã Phi? Chuyển tác nghiệp lần này thú vị chứ? Có gì vui không kể chị nghe nào! "

Nhã Phi ngồi xuống thở hơi dài: " Haizzz...chuyện này em chỉ vô tình đi chơi với cô bạn, sau đó sự việc vô tình xảy ra! Haizzz...Cũng do may mắn, mấy hôm em lo gần chết đây! Giờ được gặp mọi người ở tòa soạn là em mừng hết lớn! "

Hạ Kiều cười: "Hi Hi! Chị mừng là em hoàn thành tốt công việc! Về với chị, gã Tiểu Khải đó tối ngày chê bai chị này nọ! Hừ! "

Nhã Phi nháy mắt ghẹo: "Kiều tỷ à!!! Theo cặp mắt tình tường của em thì anh ấy rất chú tâm đến chị, nên hay có cử chỉ, lời nói cố tình trêu tức tỷ đó! "

Nghe tới đây, Hạ Kiều cả người ngớ ngẩn nửa ngờ nửa tin: "Hề? Làm gì có chuyện đó? Đừng đùa chứ? "

Ấu Nhã Phi cười trừ khi thấy Tiểu Khải đẩy cửa bước vào, anh đi tới bàn làm việc của mình tiện miệng tra hỏi: "Hai người lúc này thì thăm to nhỏ gì thế? Nói xấu sau lưng ai thế? "

Nhã Phi tinh ranh đáp: "Nói anh đấy Tiểu Khải ca ca! "

Tiểu Khải nhếch mép cười: "HaHa! Làm việc đi không phó phòng vào hai người thành siêu thị đó! "

Hạ Kiều khò khò cây bút trả lời: "Xi, người ta chủ yếu vào quan tâm cậu mà! Sướng còn gì? "

Tiểu Khải nghe mấy câu mĩa mai, trong lòng đột nhiên khó chịu anh đứng dậy cúi mặt hình sự đối diện Hạ Kiều trừng trừng con ngươi phán một câu dựng tóc gáy: "Cậu...đang ghen à? "

Hạ Kiều đỏ mặt đôi mắt chớp chớp quay vào bàn làm việc, Tiểu Khải lại cười đều băng quơ phát ngôn: "Hừ! Có tật giật mình! "

.....

Vào giờ ăn trưa, trưởng phòng biên tập xuất hiện thông báo có đề tài mới. Cả phòng xôn xao dư luận.

Hùng Ca giơ tay phát biểu: "Cho hỏi lần này sếp đề cử ai? "

Trưởng phòng giải đáp: "Việc này sẽ được thông báo sau, tôi nói trước để mọi người chuẩn bị tinh thần! Mọi chuyện tôi đã thông báo xong rồi, mọi người cứ đi ăn trưa đi! "

Tất cả giải tán, Hạ Kiều và Nhã Phi rủ nhau lên tầng sáu là khu căn tin ăn uống dành cho nhân viên. Tiểu Khải lù lù theo sau đập vai làm hai người họ giật mình ôm ngực.

Hạ Kiều mắng: "Cậu thật là...định hù chết người ta hả? "

Tiểu Khải nhe răng cười: "Hi! Cậu yếu bóng vía thật! "

Ấu Nhã Phi cười gian: "Hehe! Hai người bình thường là bạn thân luôn à? "

Hạ Kiều thân nhiên vừa đi vừa nói: "Ừm, tụi chị học chung từ tiểu học! Cậu ta ngày xưa hay chụp ảnh lung tung kể cả khi người ta không cho phép, còn nữa em biết không? Tiểu Khải này á có tật vô cùng xấu, xấu đến tận bây giờ vẫn còn! "

Ấu Nhã Phi háo hức chờ đợi: "Sao chị sao chị? Em tò mò quá! "

Hạ Kiều liếc sang Tiểu Khải nói: "Hay chê bai người khác! Còn hay ngó lơ người khác nữa, chị làm gì cậu ta cũng một sai rồi, hai không đúng hoặc là chị té cũng không thêm đỡ dậy mà đứng cười như điên mới chịu sốc nách chị lên! Haizz...hại chị mất mặt trước bao nhiêu người! "

Tiểu Khải nhếch môi: "Khừ! Nói cậu nào đậu tương quã là không sai! "

Ấu Nhã Phi thờ dãi trêu chọc: "Hây Ya! Đây gọi là thanh mai trúc mã đó chị! Ế..trong mấy bộ phim ngôn tình thường thì thanh mai trúc mã sẽ yêu nhau á Haha! Em nói có đúng không nào? "

Lập tức hai người họ đồng thanh: "Xi! Không thể nào! "

Nhã Phi cắn môi cười trừ nói: "Hề hề! Ăn com thôi! Em đi trước nha! Hai người tự nhiên cãi nhau đi ha! "

" Ế! Đợi chị với! ". Hạ Kiều chạy theo gọi.

Bàn ăn bao gồm ba người Hạ Kiều, Nhã Phi, Tiểu Khải. Bọn họ gọi com gà kèm tô canh cải ngồi ăn ngon miệng.

Đằng xa phó phòng nức tiếng lảng lơ bước đến. Cô ta bắt chuyện: "Mọi người ăn vui vẻ quá ta! Tôi có thể ngồi đây chứ? "

Hạ Kiều gai mắt đáp lễ: "Chào phó phòng! Hôm nay có phải ngày đại tang à không là ngày đại hồng ân nên được phó phòng ngồi cùng? "

Tiểu Khải vuốt đuôi hưởng ứng: "Phải! Thật vinh hạnh! "

Cô ta mỉm cười kiêu ngạo trả lời: "Hạ Kiều à cô nói quá rồi! Tôi thân là phó phòng và tôi có quyền quan tâm đến nhân viên của mình, như vậy có gì sai? Mà...tôi cũng có đôi lời nhắc nhở cấp dưới phải tự biết thân biết phận mình. Có một số người... không biết an phận thủ thường, thích gây sự chú ý làm

mất trật tự nề nếp nơi công sở, nhất là những cô gái hóm trai. "

Tiểu Khải nóng lòng thay Hạ Kiều đáp trả: " Phó phòng Phuong! Cảm ơn những lời vàng ngọc của cô! Chúng tôi thân phận thấp hèn nào dám làm điều chi ảnh hưởng đến nề nếp gia phong chứ, tôi nghĩ những lời này cô để dành tự nói với chính mình sẽ hay hơn! "

Bị người mình thích đá xoáy lại, cô ả ảm ức lắm nhưng không thể cãi với anh. Cô ta dùng lời nói hết sức nhu mì dịu dàng đáp: " Anh thật là biết đùa, em có nói anh đâu, em chỉ nhắc nhở nhân viên nữ thôi! Tối nay anh đi ăn món Pháp với em nhé! Em đặt chỗ rồi đấy! "

Hạ Kiều bức bối trong bụng, cô ả bầm chửi rủa: " Hừ! Rõ ràng bản thân cô ta hóm trai hơn ai hết, vậy mà nói người khác! Tán tỉnh hện hò trắng trợn thế này...Đúng là loại lỗ lã! "

Tiểu Khải né xa cô ta ra, từ chối phũ phàng: " Thứ lỗi, tối nay tôi cũng có hện rồi! Hai người này sẽ hện hò với tôi, thành thật xin lỗi cô Phuong! "

Phuong Tú Linh ăn quả tức lần hai, cô ta ức nghẹn hợng đứng dậy bỏ đi. Lúc này, Âu Nhã Phi ôm tim thở phào: " Phù...! Tiền bối à! Không ngờ miệng lưỡi anh độc thật đấy! Chúng em nghe mà cảm thấy sáng khoái lắm sao! Haha phải không Kiều tỷ? "

Hạ Kiều tâm trạng bất thường, bản thân đôi phút nên không nghe Nhã Phi gọi mình.

" Kiều tỷ! Kiều tỷ à! Chị sao thế? Trông như người mất hồn ấy! ". Âu Nhã Phi gọi to lần nữa.

Hạ Kiều giật mình trả lời: " Há? Gì em? "

Tiểu Khải chột châm chọc: " Đây! Đừng bảo tớ cậu đang ghen nhe? "

" Hừ! Tớ có điên mới ghen với cô ả lẳng lơ đó! ". Hạ Kiều phân bua.

Âu Nhã Phi ham vui đổ thêm dầu lửa: " Nè tiền bối! Anh không định đi ăn món Pháp với người ta hay sao lại đem hai người bọn em ra làm bia đỡ đạn thế? "

Tiểu Khải gãi đầu: "Ồ ừm...anh không thích hện hò với cô ta! "

Hạ Kiều đột nhiên cất giọng sát khí: " Nói hay lắm! Gương mặt cậu đào hoa thế sao không hện hò Phuong Tú Linh kia thử xem? "

Âu Nhã Phi cắn lưỡi nghĩ bụng: " Chết toi, chẳng lẽ mình vô tình phóng hỏa? "

Tiểu Khải phá lên cười: " Kakaka! A Kiều à! Lời nói này của cậu khác nào lên con ghen chứ Ahaha! Người gì mà ghen như Hoạn Nương thế? Hahaha! "

Hạ Kiều mắt long sòng sọc hắt tia lửa quát tháo: " Tớ tại sao phải ghen chứ? Hừ! "

Âu Nhã Phi cảm thấy có khối nghi ngút, cô bầm bụng định chuồn nhưng lực bất tòng tâm Hạ Kiều kéo tay cô lại và hỏi: " Đi đâu đó? "

" Ô, gần tới giờ làm việc rồi em...em lên phòng chuẩn bị trước ạ! ". Nhã Phi miệng quần lưỡi lập bập đáp.

Hạ Kiều phui mông đứng dậy nói: " Chờ đã, chị lên cùng em! Còn cậu, cầm bám theo tớ! Đi nào! "

Tiểu Khải bụm miệng cười khúc khích: " Khắc khắc! A Kiều này thật là...Nói năng mà cũng ngốc như vậy, không phải ở cùng văn phòng sao? Há Há! "

.....

Bên phía cục cảnh sát điều tra tội phạm có cuộc họp quan trọng, cục trưởng Tiểu lên trình bày phương án điều tra về một vụ án mới.

" Thừa tất cả cán bộ đồng chí!

Tình hình tội phạm hiện nay ngày tinh vi xảo quyết, vì thế chúng ta cần phải " Tiên hạ thủ vi cường " quyết tâm không để bọn chúng đi trước dù chỉ một bước.

Riêng tên tội phạm mới này, hần tuy tuổi còn rất trẻ nhưng đầu óc hần vô cùng thâm hiểm và mưu lược. Năm lần bảy lượt trốn thoát sự truy đuổi của tổ chúng ta. Hần nếu được đào tạo bài bản có thể sẽ là một nhân tài, tiếc là hần sinh ra trong hoàn cảnh thiếu thốn và đầy cạm bẫy. Chính vì gia cảnh đã đẩy hần đi đến một con đường đầy sự tranh đấu của xã hội.

Lệnh truy nã:

Họ tên: Mã Cảnh

Ngày tháng năm sinh:10/7/1995

Cha: Mã Hoàng Thao

Mẹ: Vũ Thanh, hiện không rõ tung tích.

Học vấn: Bỏ học năm thứ ba trường Đại học Thanh Hoa chuyên ngành công nghệ thông tin.

Tội danh truy nã: Một, đánh cắp dữ liệu của ngân hàng trung ương. Hai, Giết người.

Hiện tại hắn đang bị truy nã trên toàn quốc, là tên tội phạm có tính chất thông minh linh hoạt nên hắn không bao giờ chịu ở yên một nơi. Tuy nhiên, lần này theo nguồn tin cho biết. Hắn đã phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi hình dạng làm giả giấy tờ và hiện ẩn mình dưới lớp vỏ bọc là nam sinh học cao trung năm ba tại một ngôi trường trung học tại Bắc Kinh.

Trong nội bộ chúng ta phải cử ra hai người thâm nhập vào ngôi trường đó, đội trưởng đội đặc nhiệm Tiêu Dịch Kỳ sẽ đóng giả làm giáo viên môn thể dục. Duy nhất thiếu một người nữ giả làm học sinh có nhiệm vụ theo dõi kẻ tìm ra kẻ tình nghi trong số đám học sinh. "

Cục trưởng Tiêu nói.

Một vị nữ đồng chí giờ tay xin phát biểu: "Thưa cục trưởng! Hãy giao việc này cho cháu ạ! Lần nhiệm vụ trước cháu từng làm qua nên có kinh nghiệm không ít. "

Tiêu Dịch Kỳ bác bỏ: "Tôi phản đối! Lần trước chính vì cô hành động thiếu suy nghĩ, nên dẫn đến việc bút dây động rừng hại cả đội suýt nữa là lâm vào tình thế nguy hiểm. "

Cô cảnh sát lại phản trần: "Không phải chính anh bảo tôi phải tỏ ra lạnh lùng để tránh thu hút sự nghi ngờ của bọn chúng sao? "

Tiêu đội trưởng nói bằng ánh mắt muốn cảnh tỉnh sự ngu muội hiểu nhầm của cô ta: "Hừ! Cô tưởng mình là diễn viên chuyên nghiệp hay là nữ thần trường học sao? Thái độ diễn lúc trước của cô chính là thái quá, kiêu ngạo! Cô hiểu chứ? "

"Anh...anh! Tôi...!". Cô ta uất ức luận bất thành ngôn.

Cục trưởng hắng giọng: "Im lặng! Chuyện này tôi đã chọn được người vô cùng thích hợp, "Văn võ song toàn", kỹ tính thận trọng. Tuy người này không thuộc ngành nghề chúng ta, nhưng vẫn có thể "Mượn mã xuất binh". Tốt ấy chứ! "

Tiêu Dịch Kỳ thắc mắc: "Người ba nói rốt cuộc là ai? "

"Phải đó, là ai thế cục trưởng? ". Mọi người tò mò thi nhau hỏi.

Cục trưởng nghiêm giọng đáp: "Chính là Âu Nhã Phi, cô gái vừa giúp ta phá án vừa qua! Xét về năng lực và tính cách làm việc của cô ấy tôi tin nhiệm vụ kỳ này nhất định sẽ thành công. "

Tiêu Dịch Kỳ đứng lên phản đối: "Không được! Đây là chuyên môn phía tình báo chúng ta, cô ta không phải người được đào tạo trong ngành sao có thể đảm nhiệm trọng trách nguy hiểm này? "

Cục trưởng phán quyết: "Phản đối vô hiệu! Hãy tin tưởng sự phán đoán của ba! Tan họp! "

.....

Sau cuộc họp, ai nấy đều hiểu kỳ to nhỏ kháo nhau: "Cô gái này chẳng qua nhờ may mắn vụ án trước thôi, sao cục trưởng lại cứ nhất quyết đề bạt cô ta nhỉ? "

Triệu Tử Lợi mình khoác áo trắng tay ôm tập hồ sơ từ sau đi tới phát ngôn: "Mấy người cứ việc tuân lệnh cấp trên đi! Có thắc mắc gì sao không tự thân đi hỏi ngài ấy? Còn tôi, tin rằng ngài ấy có lý của ngài ấy! "

"Hừm! Cô nói nghe mát tai ghê! Đề Liêu Lam Tuệ này chóng mặt lên xem con nhỏ gà mờ đó làm ăn ra trò trống gì! Hừm! ". Cô nàng lúc ở bàn họp muốn tiến cử giả nữ sinh âm giọng chua ngoa nói.

Triệu Tử Lợi nở nụ cười chín mười tựa ác quỷ đáp trả: "Khừ khừ! Loại thiếu năng tuần hoàn não như cô, tôi khuyên cô nên ở nhà nghỉ dưỡng hoặc đi bệnh viện chụp MRI và tăng cường các loại thảo dược như Ginkgo biloba, Feverfew... để giúp kiểm soát tình trạng máu bơm lên não không nổi dẫn đến trạng thái đau đầu chóng mặt buồn nôn, các dây dẫn truyền thần kinh co thắt cơ trơn mạch máu và ức chế tổng hợp gây viêm mạch máu, cô cần dùng thảo dược tôi chỉ thị nó an toàn hơn các loại thuốc tây trên thị trường y khoa hiện nay. Á...Tôi bận rồi! Bye! "

Cô ta nghe xong hàng loạt những câu chữ mang đầy tính kiến thức y học từ miệng bà cô ế chồng Triệu Tử Lợi liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, tay chân rụng rời. Hai tay chụp lên đầu nhăn nhó: "Hôi! Con ả mỗ xác này nói gì vậy trời? Nghe chả hiểu gì cả...Đầu mình đau quá! "

.....

Mặt trời dần trôi đi ánh nắng chói chang thay vào bóng chiều ngả màu rắng đỏ. Tan sở, trên đường về nhà bụng Âu Nhã Phi biểu tình òn ọc. Cô về đến cửa liền ba chân bốn cẳng phóng vào bếp phụ giúp nội trợ, gia đình cô sum họp bên nhau suốt bữa ăn. Rửa bát đĩa sạch bóng, cô đi tắm gội rồi bước ra chà khăn thấm ráo tóc sau đó tiến hành sấy khô. Nhã Phi ngồi trên giường hai chân quăn quai không khi nào khép nép mà dang rộng như đàn ông con

traí. Bỗng chiếc chuông điện thoại cô reo lên, cô hơi ngạc nhiên hỏi: " Wấy! Hôm nay có phải mặt trời mọc ngược hay sao Tiểu đội trưởng lại gọi điện thăm tôi thế? " Đầu dây bên kia là giọng nam trầm lạnh lẽo: " Nghe đây! Cục trưởng truyền cho tôi phải gọi điện thông báo đến cô sáng ngày mai đến sở cảnh sát nhận nhiệm vụ mới và cả đồng phục học sinh. Hết! "

Âu Nhã Phi ngơ ngác hỏi: " Hề...? Nhiệm vụ gì cơ? Đồng phục học sinh là sao? "

Tiểu Dịch Kỳ giữ bình tĩnh nói: " Cấp trên chưa thông báo cô sao còn hỏi tôi làm gì? Lần này đích thân cục trưởng đề bạt cô vào vai học sinh đấy! Liệu mà làm tốt phận sự của mình! "

Cô chẳng hiểu cục trưởng có chủ ý gì bèn hỏi rõ: " Há? Tôi đóng giả học sinh á? Có nhầm không vậy? "

Tiểu đội trưởng cứ thế, bình bình đạm đạm trả lời: " Ù! Có thắc mắc gì sáng mai lên sở khắc biết! "

Cô thở dài than vãn: " Sở các người đâu phải thiếu đặc vụ nữ, sao không chọn người trong ngành mà cứ phải là tôi? Hài.. ya! Tôi chả muốn đi học lại tẹo nào! "

Tiểu Dịch Kỳ nhếch mép lên hỏi: " Ô! Không muốn hay là ngày xưa học kém? Nói đại đi khỏi cần ngại! "

Cô cười khinh bỉ: " Hừ! Tôi nói không phải khoe chứ năm xưa học vẫn thành tích nổi trội đấy nhé! "

Anh đáp một câu nhạt hơn nước ốc: " Ô! Rất lấy làm tiếc, tôi dạy môn thể dục! "

Cô như bị tát ngang gáo nước lạnh đáp: " Hơ! Lời với chả nói, chẳng liên quan gì cả! O mà khoan đã...! Anh vừa nói anh dạy thể dục là thế nào? "

Tiểu Dịch Kỳ ngồi xếp chân chữ ngũ trên ghế nhà anh khoan thai đáp: " Nào cô có hoạt động không đấy? Nói vậy còn chưa ngộ ra sao? Tôi sẽ vào vai thầy giáo dạy thể dục ngầm theo sát quan sát kẻ tình nghi và giám sát cô! Hiểu rõ chưa? "

Nhã Phi gật đầu đáp nhạt nhẽo: " Rõ thưa đội trưởng! "

Cô tắt máy nằm trườn lên nệm suy luận trong đầu, hai giây sau Chung Thái Di gọi tới.

" Ui Nhã Phi! Tôi nay có đến bar không thể? Bọn này đợi cậu đó! Nhớ à! ". Thái Di cất giọng ngọt trong tựa nước mật ong.

Nhã Phi cười đều: " Ok bé cưng! "

Đêm ngàn sao bắt đầu nhộn nhịp xe cộ, ánh đèn chói lọi thấp rực rỡ bầu trời Bắc Kinh. Trong màn đêm, có bóng xe mô tô vụt qua. Thoáng chốc, Âu Nhã Phi đầu đội mũ bảo hiểm đen, tay đeo găng da đen điều khiển chiếc mô tô đậu dưới hầm gửi xe.

Trong khi những thanh niên đẹp trai xinh gái bạn bè đồng nghiệp ngành múa ballet với Chung Thái Di đương say sưa nhảy nhót thì cánh cửa vào bar mở nhẹ, một cô gái tóc buộc cao đuôi ngựa, mình khoác áo da quần da, giày boot da toàn bộ đều là một màu đen huyền bí mạnh mẽ hiên ngang bước vào. Hàng chục ánh nhìn đổ dồn về phía Âu Nhã Phi, cô tiến đến gần cô nàng váy ôm gọi cầm tay quần lấy eo nàng nở nụ cười hắc ám.

Chung Thái Di túm hai tay vào cổ cô, người uốn éo nhảy sexy dance quần quai bên cô. Âu Nhã Phi hứng thú hòa theo điệu nhảy, hai người hòa quyện cùng nhau tạo nên bộ đôi hoàn hảo theo tiếng nhạc DJ. Hết thấy con mắt dõi theo họ xuyết xoa ghen tị, bọn đàn ông càng nhìn càng ngứa mắt xỉ xàm bàn tán. Đám con gái ngược lại thấy vô cùng khoái cảm.

" Wow! Ôi chết tôi mất! Cô ấy hảo soái quá hà! Men lì còn hơn bọn đàn ông nữa trời ạ! ". Một cô em fan hội bách hợp bình luận.

" Ôi! Cứ thế này tôi les mất thôi! Con gái gì mà soái ca quá mức! ". Cô khác bon chen.

Chung Thái Di đột ngột dừng lại nói: " Hề! Được rồi, không nhảy đôi nữa đâu! "

Nhã Phi cũng buộc phải tạm ngừng, cô hỏi: " Chuyện gì? Sao không tiếp tục? "

Thái Di đứng tựa lưng vào quầy pha chế nói: " Nhảy thế này nữa người ta tưởng tớ là bách hợp thật là chết tở! "

Âu Nhã Phi cười ằng ặc: " Khửra khửra...! Hóa ra cậu sợ ế vì tớ sao? Kha...kha.. kha! "

Thái Di gợn dỗi đánh vai cô mắng: " Cậu cũng biến thái thật đấy! Diễn sâu ghê gớm! "

Âu Nhã Phi cười man rợ tay nâng cằm cô bạn trêu ghẹo: " Hahaha! Cậu cũng chịu phối hợp quá đó chứ! "

Thái Di hờn dỗi hất tay cô ra chu môi trù dập: " Xừ! Cậu...! Tớ chúc cậu sớm bị đàn ông đồn ngã! Hừ hừ! "

Âu Nhã Phi không nói gì chỉ lắc đầu cười khẩy, cô mân mê ly rượu vodka nuốt từng ngụm.

Vừa hay Chung Thái Di càng sung sức uống hết ly này đến ly khác đến mức mặt đỏ ửng lên nắc cụt mấy hơi, Âu Nhã Phi biết bạn mình đã say, cô kéo tay Thái Di choàng lên cổ mình tay kia diu loạng choạng ra khỏi cửa bar.

Ra tới bãi giữ xe, cô đặt Thái Di dựa vào tường. Nhã Phi rút chìa khóa xe ra găm vào ổ khóa xe mô tô của mình. Xui xẻo làm sao, đột nhiên có hai tên thanh niên thoát nhìn cô đoán biết là loại dòng dõi nhà Tây Môn Khánh. Bọn này tiến gần hai cô giờ mặt sờ khanh nói: "Wao! Mỹ nữ کیا tụi bây! Hàng ngon nha! "

"Này thì ngon! "

Âu Nhã Phi nở nụ cười đầy từ khí đáp một câu khiến bọn chúng toát mồ hôi hột. Cô xuất chiêu nện hai cú đấm vào mặt hai gã ấy, cô tung tiếp cú đá huyền thoại của mình làm hai tên ngã lăn quay dưới đất nhanh đến chóng mặt. Khi bọn chúng còn chưa hiểu chuyện đang xảy ra với mình, cô đến gần giường ánh mắt sát khí nhìn chúng. Hai tên nét mặt khiếp đảm lom côm bò dậy thủ thế bắt chước Lý Tiểu Long.

Ya.....! Âu..! Bình...Bụp...Ach...!

Ôc...! Hai tên bị Âu Nhã Phi hạ nóc ao chưa đầy mười giây miệng mồm học máu chảy lòng thông nằm lê lết trên nền đất. Tên còn lại cố chồm lên chấp tay vái lạy: "Ôc...! Ủr...! E...Em...Cầu...xin..." Đại Tỷ "tha mạng...! "

Tên kia ngóc đầu ngẩng mặt tỏ rõ sự hối lỗi bập bẹ: "T...tụi...em...có...mất...như...mù! "

Nhã Phi phui tay lạnh lùng phán: "Phóng lao thì phải theo lao! Tao lỡ đánh bọn mày thành thế này... Thì...Choi luôn cú dứt điểm nhĩ? "

Cô giờ chân thật cao và giẫm thật mạnh vào hạ bộ của hai tên đó tận ba phát hại chúng nó đau tới nổi ngất lịm.

"Game Over! ". Cô hít một hơi tự nói tự nghe.

Âu Nhã Phi quay sang cô bạn đang ngủ say như mèo ướt sốc người Thái Di đội mũ bảo hiểm lên đầu cô rồi đeo lên xe nổ máy.

Phía sau chiếc xế hộp kia có vị thanh niên mặc áo thun cổ khoét gắn kính mát trên áo, hần ta lộ mặt ra ngoài đút toàn bộ bốn ngón vào mồm miệng thốt lên: "Mẹ tôi ơi! Ác...Thật! May mắn là mình không dấy vào thể loại bạo nữ này, nếu không... kết cục bi thảm như hai thằng xấu số nằm bên kia mất! Phù.....! "

Người đang cảm thán về số phận hẩm hiu thay hai gã bạc mệnh chính là Dương Nhất Hạo đẹp trai có, phong lưu có, tử tế cũng chút chút. Tình cờ anh ta ghé bar thăm người bạn vừa mới du học từ Anh Quốc về nên tiện thể vô tình phát hiện sự thật khủng khiếp về cô gái mang tên Âu Nhã Phi.

Anh ta miệng siết chặt răng tự nhủ rằng: "Nhất định phải cảnh báo cho Dịch Kỳ hay mới được! Tuyệt đối tránh xa khỏi con "Đã Nữ " này! "

Dương Nhất Hạo lên xế hộp rẽ trái rời khỏi hiện trường bỏ mặc hai tên vô danh ấy nằm bất động.

.....

Đường đến biệt thự nhà họ Chung cách hai mươi cây số nữa, tuy rằng nó khá dài nhưng với trình độ tổ lái như Âu Nhã Phi nó chỉ còn mười lăm phút là đến nơi.

Ngồi đằng sau, kẻ say rượu Chung Thái Di mặt mũi miệng mồm nước miếng tựa vai cô, tay ôm cứng ngắt eo cô ngủ ngon ơ trên xe không chút nhúc nhích.

Cô Âu Nhã Phi chỉ còn nước thờ dài, đến nhà cô bạn gái thân nhất Nhã Phi công Chung Thái Di vào nhà, cô lễ phép chào nhanh: "Thưa bác gái, để cháu đưa cậu ấy lên phòng luôn ạ! "

Nói xong, cô bước thoăn thoắt đi lầu mở cửa đặt Thái Di lên giường, tháo giày giúp cô ấy rồi xuống đất thưa: "Thưa bác gái cháu về ạ! "

Bà Chung ngán ngẩm cười bảo: "Haizz...con bé này uống cho có rồi bắt người ta phải khiến về thế đó! Cảm ơn cháu đưa con gái bác về nhe! May là có cháu chứ thôi bác lo chết luôn à! "

Cô cúi đầu tạ lễ đi thẳng ra cổng cưỡi xe bay bay trong đêm.

.....

Hết chương 16.

Tác giả: Thiết Từ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Soái tử đi học !

Sáng sớm hôm nay bầu trời chuyển lạnh, thời tiết vào đông càng lúc càng rét đậm. Ánh sáng mặt trời không còn chói chang, sương mù bao phủ toàn thủ đô Bắc Kinh ảnh hưởng tầm nhìn xe cộ trên quốc lộ.

Hiện tại, có chiếc mô tô màu đen do Tiểu Dịch Kỳ cầm lái đang lưu thông trên đường. Anh chạy chậm chậm vì sương muối dày đặc, đường xá thì kẹt cứng. Những chiếc ô tô con cứ bóp kèn inh ỏi nóng lòng muốn đi chuyển vượt lên.

Anh nhắm mắt thờ dài: " Haizz...! Cứ thế này biết bao giờ mới tới cơ quan đây? "

Bên kia lộ xuất hiện thêm chiếc mô tô mới toanh, màu sắc cũng tương đồng với xe anh. Nhưng tay lái lại khác giới tính, người con gái đội mũ bảo hiểm sọc đen nắng găng tay da, khoác áo da tương rất quen thuộc.

Anh nhìn người ta đăm đăm không chớp mắt đỉnh ninh: " Sao tay lái bên kia trông quen quen thế nhỉ? Ồ...! Nhìn kỹ thì tuy có hơi nam tính...nhưng có vẻ là nữ thì phải? "

Mãi mê đắm chìm trong biển suy luận, anh quên bẵng đi một chuyện hết sức bình thường, đó là tất cả xe cộ đều chạy trước chỉ còn xe anh là đậu chết trân tại đó. Kể cả chiếc xe anh đang ngắm cũng vọt mất tiêu lúc nào không hay, âm thanh phát ta từ chiếc ô tô màu trắng phía sau bấm còi tin tức làm anh bừng tỉnh. Tiểu Dịch Kỳ kéo ga tăng tốc, riêng chiếc lúc nãy anh không nhận ra chủ nhân của nó đích thực là Âu Nhã Phi, người con gái còn đồ nhất lần đầu anh gặp gỡ.

.....

Người đến đích đầu tiên cũng là Âu Nhã Phi, cô lên tòa soạn nộp đơn nghỉ phép vì chuyển tác nghiệp sắp tới. Lên tầng bốn, cô gặp Hạ Kiều đi cùng Tiểu Khải đang đi hướng phòng sếp mình hình như có vẻ rất vội vàng. Nhã Phi chạy theo hỏi thăm tiện thể gửi đơn xin nghỉ phép, cô bắt kịp bước với họ:

" Chào buổi sáng hai vị tiền bối! ". "

Tiểu Khải, Hạ Kiều ngoảnh đầu lại đồng thanh: " Chào em! Buổi sáng tốt lành! "

Âu Nhã Phi mở to mắt tay che miệng ngạc nhiên: " Wow! Sao nay hai người đồng điệu nhau thế? "

Tức khắc họ nhìn nhau: " Hừ! "

Âu Nhã Phi nhìn điệu bộ của họ không khỏi bật cười: " Khi...khi...khi! Đúng là " Trời sinh một đôi "! "

Hạ Kiều néo eo cô một cái đau thấu xương cảnh cáo: " Nói lung tung cái gì vậy hử? Răng cắm vào lợi bây giờ! "

Âu Nhã Phi nhăn nhó: " Au...! Ui ya đau chết bé rồi! "

Tiểu Khải phát lên cười đột ngột chỉ phía dưới Hạ Kiều hét to: " Oi...A Kiều! Chân giẫm vào giày kia...! "

Hạ Kiều hoảng hốt nhìn xuống, biết mình bị trêu, cô ngẩng lên ném cái ánh mắt hình viên đạn nhìn Tiểu Khải như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Âu Nhã Phi được xem phim hài miễn phí, cô phụt cười rung rinh ổ bụng liếc trộm Hạ Kiều.

Ba người vừa đi vừa trêu đùa nhau vào tận văn phòng Tổng biên tập mới chịu im lặng. Cả ba đứng dáng khép nép bên cánh cửa, Tiểu Khải gõ cửa thay hai người còn lại.

Bên trong tiếng Tổng biên tập gọi: " Mời vào! "

Họ bước vào nhẹ nhàng nhấc ghế gót chân không dám gây tiếng động, Tiểu Khải tiếp tục mở lời: " Thưa Tổng biên! Chuyên mục hôm qua chú giao đã làm xong xuôi hết rồi ạ! Mời Tổng biên xem qua ạ! "

Tổng biên tập lướt qua một lượt rồi phán: " Tốt lắm! Hai cô cậu về phòng làm việc tiếp đi! "

Sau khi Tiểu Khải và Hạ Kiều rời khỏi, tổng biên tập ngó qua Âu Nhã Phi bảo: " Đến rồi à! "

Âu Nhã Phi hai tay dâng tờ đơn lên nói: " Dạ đây là đơn xin nghỉ phép ạ! Có gì xin tổng biên tập chiếu cố thêm ạ! "

Ngài tổng biên tập đọc kỹ, ngài nói: " Được rồi! Tác nghiệp lần tiếp theo này cô phải cố gắng phát huy hơn nữa! Cô đang đà phát triển sự nghiệp đấy! "

Cô nở nụ cười tự tin nói: " Vâng! Thưa tổng biên! "

Ngài nói tiếp: " Nếu như chuyện này thành công lần nữa, tháng lương của cô sẽ được tăng, cộng thêm tiền thưởng. Chúc cô thành công! "

Cô vui vẻ đáp: " Yes sir! Vậy không làm lỡ thời gian làm việc của sếp nữa! Bye bye sếp! "

Âu Nhã Phi hôn hờ ra khỏi cổng lớn của tòa soạn, cô lên đường đến sở cảnh sát nhận lệnh. Từ tòa soạn cách cục cảnh sát cũng không bao xa, cô phi một mạch là tới nơi.

Cô hạ cánh tại trụ sở chính, cô bước vào sảnh chính. Như đã dặn, cô được một viên cảnh sát dẫn lên phòng họp đợi. Người trực tiếp đưa đồng phục gồm tất cả dụng cụ chuyên biệt vẫn là Đội trưởng Tiêu. Anh bước tới cạnh cô đưa đồ dùng bảo: "Đồ nghề và dụng cụ bộ đàm camera đều có hết, cô tự biết sử dụng chứ? "

Cô nhận lấy đáp trả: "Biết rồi thưa ngài đội trưởng! Chẳng hay còn điều gì cần dặn phiền ngài nói luôn thế? "

Trên tay anh đang giữ tập hồ sơ đăng ký nhập học, anh đột nhiên nhét vào tay cô tập hồ sơ tiện thể dặn dò: "Đọc cho kỹ, cố mà nhớ đấy! Chưa hết, một khi vào trường cô phải tuân theo chỉ thị của tôi, phóng viên như cô...đây là trường hợp đặc biệt và duy nhất được hợp tác với chúng tôi! Nhất cử nhất động đều phải báo cáo, cô nên nhớ rõ chức vụ của mình. Tuyệt đối không cho phép bản thân cô manh động, công việc của cô đơn giản là theo dõi và báo cáo. Những chuyện còn lại cô không có phận sự can dự, đề nội bộ cảnh sát chúng tôi giải quyết. Ok? "

Âu Nhã Phi thở dài ngán ngẩm: "Ờ...! Tôi hiểu mình nên làm gì, lần trước anh cũng nói một lèo tương tự như vậy tôi thấm đến tận tể bào nào luôn rồi! "

Tiêu Dịch Kỳ trừng mắt bảo: "Hừm...! Hi vọng vào cô khoảng sáu mươi phần trăm đấy! Mau vào trong thay đồ lát nữa có người đưa cô đến trường nhận lớp. "

Âu Nhã Phi theo sau chị nữ cán bộ đưa cô vào phòng thay quần áo học sinh, trang phục hoàn tất định hình con người Âu Nhã Phi. Trông cô trẻ hảnh như học sinh trung học khi diện bộ đồng phục nữ sinh, áo sơ mi trắng bên trong cổ áo cả vạt sọc đen. Khoác ngoài là vest đen có in huy hiệu riêng của nhà trường diện cùng váy xếp ly ngắn sọc màu đen, chân đi tất dài đến chạm đầu gối phối đôi giày đồng màu. Tóc cô buộc gọn gàng như thường lệ, Âu Nhã Phi bước ra với bộ đồng phục dành cho ngôi trường dân lập khiến bao nhiêu đồng chí mê mẩn ngược nhìn. Ngay cả Tiêu Dịch Kỳ nhìn thấy cũng bảy tám phần loạn nhịp , anh từ trước giờ quen với bộ dạng Âu Nhã Phi mặc thường phục quần dài giản dị nam tính, ấy mà hôm nay phải đứng trông vì cô diện váy quá xinh đẹp.

Âu Nhã Phi tiến gần anh khoanh tay đứng hai chân hai hàng ngang như thằng đàn ông hỏi: " Thế nào? Tôi mặc như vậy ổn chứ? "

Tiêu đội trưởng bối rối gãi ót phát ngôn một cách sượng sùng: " Ờ...ừm...tạm được! Mà Nhã Phi này! Cô...có thể khấp khểnh cặp chân lại giùm tôi không? Người mặc đồng phục nữ tính thế này sao đứng tương kỳ khôi thế? " Anh khều khều vai cô nhắc nhở.

Cô áp tay lên trán than phiền: " Làm ơn đi đội trưởng! Ăn vận kiểu này đã quá sức tương tượng với đối với tôi rồi, anh còn can thiệp vào bản chất vốn có của tôi nữa, đã thành thói quen làm sao sửa được! "

Anh gạt đầu bó phép nài nỉ: " Ok, nhưng cô hãy tém tém bớt giùm tôi cái tính thô lỗ nhá! Ok? Mời cô ra xe đang đợi sẵn! "

Âu Nhã Phi giờ tay chào: " Tuân lệnh! "

Cô gấp rút bỏ ra xe cùng tướng đi đàn ông từ thuở hàn vi, anh ngóng theo khuôn miệng phì cười: " Khừ! Chứng nào tật nấy! "

*****

Chiếc xe hơi chờ cô nhà báo chẳng mấy chốc đã đến cổng trường trung học dân lập, cô bình thản đi vào ngay phòng hiệu trưởng nộp giấy tờ đăng ký. Hiệu trưởng là người đàn ông tuổi trung niên tầm sáu mươi, đầu khá ít tóc nhen nhóm vài sợi tóc bạc trắng.

Cô cúi chào lễ độ: " Chào thầy hiệu trưởng! Em là Lý Ân Phi, chuyển đến từ Hàng Châu. Và đây là hồ sơ của em ạ! "

Thầy hiệu trưởng mở tập hồ sơ xem xét, ông gạt đầu nhìn lên nói: " Chào mừng em đến với trường mới, mời em theo thầy nhận lớp! "

Cô ôm cặp lẻo đẻo theo sau bóng lưng ông thầy hiệu trưởng lang thang đến cửa lớp 11 - 6, thầy hiệu trưởng ung dung bước vào cửa lớp đúng lúc đang học tiết ngữ văn.

Lớp trưởng lớp này là bạn nữ xinh xắn giỏi giang tên họ Ôn Như Tuyết, gia đình kinh doanh hãng mỹ phẩm nổi tiếng.

Lớp trưởng hô to: " Cả lớp đứng! "

Toàn thể lớp đứng dậy đồng thanh cúi đầu: " Kính chào thầy ạ! "

Hiệu trưởng vẫy tay ra hiệu ngồi, ông phát biểu: " Thầy chào cả lớp! Hôm nay lớp chúng ta hãy chào đón bạn mới nhé! Vào đi em! "

Âu Nhã Phi từ tốn bước vào, cô lễ phép chào cô giáo viên đang dạy ngữ văn.

" Em chào cô! ". Âu Nhã Phi xoay mặt lên giờ tay thân thiện: " Xin chào các bạn! "

Thầy hiệu trưởng tiếp lời: " Em hãy tự giới thiệu bản thân, thầy lên văn phòng đây! Các em giúp đỡ bạn mới nhé! "

Nói rồi, thầy hiệu trưởng rời khỏi lớp bỏ lại Âu Nhã Phi. Cô mỉm cười viết tên mình lên bảng đồng thời nói: " Chào, tớ là Lý Ân Phi! Tớ đến từ Hàng

Châu, rất mong các bạn giúp đỡ thêm! "

Cô giáo nhìn một loạt chỉ tay về bàn cuối bên tay phải bảo: " Đây, còn bàn trống phía đó mời em xuống dưới ngồi! "

Nhã Phi quai cặp lên vai thong thả đi về phía dưới đặt mông xuống ghế, trước mặt cô là một học sinh nữ, bên tay trái hàng giữa là một trong ba nam thần đẹp trai, học giỏi, giàu nứt đổ đổ vách của trường nói chung và lớp nói riêng.

Hàng tận cùng bên trái mặt mũi khá ưu tú nhưng cậu này đeo kính loại giống kính cận, tuy nhiên nó thực chất chỉ là kính không độ. Mọi người gọi cậu ta là Tiểu Khiêm, cậu ta cực giỏi tinh học và hay được nhờ sửa máy vi tính.

Cô quan sát xung quanh tí mỉ cẩn thận từng chi tiết nhỏ thỉnh thoảng cô bắt gặp ánh nhìn dò xét từ cậu nam sinh bên cùng tai trái, cô vờ như bình thường vén tóc cô tình dưng nhẹ vào khuyên tai màu đen. Khuyên tai này đích thực là camera giấu kín thu nhỏ tới tận nhất thường được giới cảnh sát chìm sử dụng. Nó có thể soi thấy tất cả những gì xung quanh và thu cả âm thanh tiếng động bên ngoài.

Vào giờ nghỉ giải lao, Âu Nhã Phi ngồi định thần, cô rút ra dây phone đeo tai vờ như nghe nhạc thả hồn theo không khí thì cô bạn bên trên quay xuống bắt chuyện. Cô nữ sinh này tóc ngang vai, mái thưa mỏng trông khá ái vô cùng.

" Hey, chào cậu! Làm quen nhé! Tớ tên Bảo Vy, cậu đang nghe nhạc gì thế? Nghe ké với coi! " Cô nhóc nhanh nhẩu xòe tay giới thiệu.

Âu Nhã Phi tay bấm tùy tiện bản nhạc nào đó rồi gỡ tai nghe xuống ngẩng mặt nhoeo miệng nói: " Ủ chào cậu! Cứ gọi tớ là Ân Phi! "

Bảo Vy cười toe toét hỏi: " Cậu đã quen lớp mới chưa? Hay tí nữa tớ dẫn cậu tham quan nha! "

Nhã Phi nhướn mày gật gật: " Ok! À...cần tin ở đâu vậy? Toilet nữa? "

Bảo Vy đáp lại: " À, tụi mình đi tham quan luôn nhé! "

Hai nữ sinh bọn cô vừa dắt tay nhau ra khỏi lớp, trong này đương có vị nam thần. Cậu ta tính cách ít nói lạnh lùng, đôi khi kiêu ngạo và luôn xem thường loại con gái hám trai đẹp và ghét nhất con gái thích tỏ ra mình là trung tâm của vũ trụ. Tiết Kinh Vũ chính là tên thật cậu.

" Kỳ lạ, nữ sinh mới chuyển vào gương mặt có nét gì đó...trông có vẻ sắc bén, trưởng thành trước tuổi hay sao ấy nhỉ? Có khi nào do mình lầm tưởng? ". Tiết Kinh Vũ tay cầm sách suy luận.

Tại cần tin...

Bảo Vy kéo tay Âu Nhã Phi chạy đến cần tin mua thức ăn, cô nhóc này lanh lợi kéo ghế ngồi phịch xuống. Hai bàn tay gõ gõ lên bàn hưng phấn liến thoắng: " Ê ê Ân Phi à! Tớ vừa ăn xong tớ đưa cậu tới sân bóng rổ, chời ôi ở đó có nguyên đám nữ sinh hay bu bu vào ngắm nam thần trường mình hay chơi bóng rổ á! Vui lắm luôn! "

Âu Nhã Phi nghe như tàu chạy, không kịp lột tai này sang tai kia thì cô nhóc Bảo Vy ngồi xoi liên tục thức ăn vào mồm. Nhã Phi nhìn Bảo Vy miệng há to mà bội phục sát đất. Thật tình, cô bé này có tính lẳng xẵng hậu đậu, mồm mép tía lia có tiếng. Sở dĩ Bảo Vy cô đơn cũng vì nguyên nhân này, ai cũng sợ lảm cái mồm con bé tên Hạ Bảo Vy. Chính vì vậy, vừa gặp bạn mới là cô nhóc liền kết xù và đeo dính da người đó.

Sau lưng hai cô nữ sinh xuất hiện thêm nam thần, tên này phải gọi là thánh. Học hành chẳng ra tích sự, điểm môn thấp lè tè. Được mỗi gương mặt đẹp, sáng sân khấu, giỏi bóng đá bóng rổ tóm gọn tất cả các loại bóng. Ngoài ra còn sở hữu khả năng tán gái cấp bậc thượng đỉnh, con nhà tổng giám đốc thuộc tổng công ty đầu tư bất động sản nên hơi tự kiêu tự luyến. Luôn luôn tưởng mình đẹp trai ai ai cũng đều mê nên phát sinh tính hoang tưởng nặng.

Tên nam sinh ấy tên tuổi nổi như cồn, Trần Kính Thiên là đại danh của y. Hắn ngồi ăn mỳ thôi mà cả cần tin toàn là con gái đổ dồn ánh mắt về phía cậu ta. Trừ hai cô gái không hề hay biết sự xuất hiện chói chói này, Bảo Vy húp hết tô mỳ liền lôi Nhã Phi đi tham quan hết nơi này đến nơi khác. Dọc đường cô nhóc uyển chuyển tựa con vẹt nói chưa biết mỗi miệng là gì, Âu Nhã Phi đi theo phải choáng váng tởn cô nhóc lên hàng " Vẹt Thần ". Dạo quanh lúc sau, cả hai dưng mặt vị nam thần thứ ba. Bây giờ, Âu Nhã Phi bắt đầu đuối sức, đuối luôn đôi tai yêu quý.

Cô dừng chân nghỉ ngơi, mặt mũi phờ phạc than trời trách đất: " Lạy thần! Con nhóc này chắc trên trời rơi xuống hành xác mình đây! "

Cả người cô rũ rượi chống tay lên cột lấy lại hơi thở, Bảo Vy ngây thơ hỏi: " Cậu sao thế? Khó thở hay hen suyễn? "

Nhã Phi vịn trán nói: " Trời ạ! Tớ ớn! "

Có một chàng trai đột nhiên xuất hiện, vị nam thần thứ ba này mặt mũi trắng trẻo tươi sáng. Tuy nhiên, cậu ta là con người không mấy tử tế, phong thái tự cao tự đại. Cậu ta đích danh tên Khuru Tuấn Dĩ cậu ám dòng họ chuyên đầu tư cổ phiếu. Khuru Tuấn Dĩ tiến gần gây sự, cậu ép sát cô vào tường, tay phải chống lên cao tay trái chống hông cười đêu: " Cô em là học sinh chuyển trường à? Thảo nào lạ mặt, trông em... cũng không tệ nhỉ? "

Bị một tên nhãi ranh kiểm chuyện tán tỉnh, cô cảm thấy phiền toái cực đỉnh. Cô cố gắng kiềm chế, cuối cùng chịu không nổi cô ngược lên giường đôi mắt khó chịu tởn tởn đưa tay bịt mũi.

" Này, cánh cậu hơi quá đấy! Làm ơn cách xa tôi ra ba mét ok! ". Cô buông lời phỉ nhổ rồi hất văng cánh tay cậu.

Bất ngờ trước thái độ và câu nói thốt ra từ miệng cô, cảm xúc cậu ta tụt dốc không phanh. Tuấn Dĩ bị ấn tượng mạnh bởi cô nữ sinh kỳ lạ này, cậu đơ

người vài giây. Trong lúc này, thừa thời cơ Âu Nhã Phi lôi Bảo Vy chạy biến khỏi nơi ấy.

Chạy một mạch đến lớp, Bảo Vy ngỡ ngác: "Ồ, chuyện gì xảy ra vậy? "

Âu Nhã Phi thở dốc: " Chẳng có gì đâu, tớ muốn tránh tà thôi! "

Hạ Bảo Vy hồi ở cảnh lúc này, con bé mãi lo nghĩ chuyện làm bài văn nên không biết chuyện gì là chuyện gì đâm ra ngơ ngẩn.

Trong đầu Âu Nhã Phi thoáng nghĩ đến chuyện ban nãy, cô cảm thấy nực cười tự ngầm: " Khừ, Nhã Phi ơi là Nhã Phi! Mày cura sừng làm nghề chỉ giờ khổ thân mày chưa? Haizz...! "

Hai người ngồi trong lớp đương nghe nhạc, bỗng dừng ngoài cửa ló dạng bốn cô nàng nữ sinh lớp khác. Thoạt nhìn khá xinh xắn, tương tá con gái của mấy vị quan chức lớn thì phải cho nên tính cách ngang tàng kênh kiệu. Một trong bốn đồ giọng đánh đá hét to ba chữ " Hạ Bảo Vy rồi lớn giọng bảo: " Hạ Bảo Vy ra đây mau!!! "

Tức thì Bảo Vy sợ sệt đứng lên ngây ngô hỏi: " Có...có...chuyện gì... cần...tìm...tớ...sao? "

Cô đầu tiên cất giọng chua ngoa: " Mày có biết mày phạm tội gì không hở? "

Bảo Vy ngô nghê thưa: " Hơ? Tớ đắc tội gì các cậu sao? "

Nhỏ tóc xoắn túm tóc Bảo Vy lên tiếng phàn: " Mày còn giả nai à? Ngày hôm qua chính mắt chúng tao thấy mày cố tình đụng chạm nam thân của bọn tao, sao hả? Còn chối nữa không? "

Bảo Vy oan ức lắc lắc quả đầu ngấn ngang vai bay bay tóc phân trần: " Không...tớ...không cố tình mà! Lúc...đó...là cậu ấy tự đâm đầu vào tớ mà! Thật đó! "

Thêm cô gái thứ ba, tóc cài nơ đỏ cười ha hả nói: " Woahahaha! Nam thân mà tự đâm mày à? Mày mơ mộng hão huyền à? "

Cô gái nhỏ tội nghiệp đứng im thín thút cúi mặt lo lắng, tiếp đó bọn họ càng ghét hơn và vào mặt cô nhóc cái tát trời giáng in lần tay đỏ trên gương mặt tròn tròn trắng hồng mềm tựa bánh bao.

Càng nhìn thấy sắc mặt rướm nước mắt của cô nhóc hai ả kia càng ghét cay ghét đắng, cô ả cầm đầu nhóm được nước lấn át. Cô ta lại túm tóc vạt Bảo Vy nằm trên bàn khiến con bé đau đớn ngấn nước mắt chống trả vô hiệu.

Nhìn thấy cảnh tượng bạo lực học đường trước mắt, Âu Nhã Phi khó kìm lòng. Cô định đứng dậy đấu tranh nhưng giọng nói trong tai ngăn con giận cô lại.

" Khoan đã, cô làm gì thế? Bình tĩnh đi chứ! ". Chát giọng trầm ấm phủ hơi lạnh lẽo vang lên bên tai kéo cô về với trạng thái ban đầu.

Âu Nhã Phi dần lấy lại sự điềm tĩnh, cô đứng dậy từ từ bước tới kéo Bảo Vy sang một bên. Cô từ tốn đàm thoại: " Có gì từ từ rồi chúng ta thương lượng sau, các cậu cần gì phải nóng nảy chứ? "

Ả cầm đầu hồng hách đáp: " Hừ, mày là đứa nào? Mới chuyển vào thì đừng xía mũi vào chuyện của bọn tao! Không có gia thế thì im lặng mà sống đi! "

Nhã Phi thờ dãi đáp gọn: " Ok, hi vọng từ nay về sau các người đừng qua lớp tôi gây sự nữa là được! "

Một nhò kia lia mắt soi xét nói: " Đại tỷ à! Nhỏ mới này em thấy nó sao sao ấy! "

Cô kia hỏi: " Sao là sao? "

Nhỏ đáp tiếp: " Nhìn thái độ của nó không giống dễ chơi đâu chị! "

Cô kia nghe thế tụt hết cảm hứng bèn kéo nhau về lớp học, Bảo Vy bên này ôm chầm lấy cô giàn giụa nước mắt nước mũi. Bảo Vy nói trong tiếng nấc: " Hức...bọn họ từ trước đến giờ chuyên gia bắt nạt tớ và những bạn khác nữa. Tớ lại bị nhiều nhất...hức! Lần trước còn xé hết tập sách học của tớ...! "

Âu Nhã Phi vỗ về nói: " Được rồi, họ đi rồi nín đi! "

.....

Chuông báo giờ lên lớp đã reo, toàn thể học sinh các khối rần rần chạy vào lớp yên vị.

Tiết cuối cùng là môn thể dục, thầy Châu bước vào theo sau là một thầy giáo thể dục mới toanh. Nét mặt nghiêm nghị nhưng vô cùng đẹp trai đến độ các thiếu nữ trụy tim mất nỏ đom đóm hô hào " Wow! Thầy giáo soái ca quá à!!! "

Thầy Châu gõ bảng: " Trật tự! Đây là thầy Tiêu, thầy ấy sẽ thay thế thầy tiết thể dục bắt đầu từ hôm nay vì thầy có việc phải tạm nghỉ dạy. Các em phải ngoan ngoan nghe lời! Rõ chưa? "

Tập thể lớp thưa: " Dạ...Rõ...! "

Thầy giáo mới uy nghiêm cất lời: " Chào các em! Tôi là Tiêu Kỳ, vừa được bổ nhiệm đứng lớp các em. Mong chúng ta hợp tác ăn ý! "

Nghe giọng nói phát ra đám nữ sinh hồn bay phất phơ vì âm giọng hay đến đắm đuối tâm hồn. Phía dưới xì xầm to nhỏ rằng: " Trời ơi thầy gì mà trẻ lại đẹp trai chết người! Ôi trời ơi...! Sư đồ luyện mắt thôi! "

Riêng Âu Nhã Phi, tuy lúc đầu chùng hững nhưng cô cũng không ngạc nhiên mấy vì anh từng nói qua, cô vẫn an nhiên như thường. Thầy Tiêu hô to: " Mời các em ra sân tập, nào nhanh lên! "

Tất cả lớp 11-6 ủa ra sân học tiếp tiết thể dục. Thầy Tiêu phát lệnh: " Hôm nay chúng ta chạy bước ngắn mười vòng cho nam bảy vòng cho nữ, sau đó tiến hành học các động tác mới. Các em nam bắt đầu trước! "

Tuyệt, tiếng còi hiệu lệnh lập tức từng bạn nam chạy theo hàng. Tiếp theo là lượt nữ sinh, ai nấy bung sức mặt rạng rỡ hăng hái chạy say mê sung sức hơn bình thường. Chạy đến vòng cuối, người nào người nấy thở hổn hển. Đột nhiên một bạn nữ ngừng lại ngó thầy Tiêu say sưa, cô bạn giật mình vì tiếng thầy vọng lại. Thầy Tiêu bước tới tay cầm thước chỉ vào em nữ sinh hỏi: " Em kia, tại sao không chạy tiếp? "

Nữ sinh ấy cười tươi đáp: " Hi Hi...em nghỉ mệt xíu ngắm thầy cho khỏe! Vì thầy em sẽ cố hết sức chạy thật tốt ạ! "

Cả lớp cười rầm rộ lên vì câu trả lời vô cùng thật thà ấy, thầy Tiêu chau mày thờ dãi phán quyết: " Tiếp tục chạy đi! Không được cười nữa! "

Cô bạn nhỏ Bảo Vy vừa chạy vừa thở nói: " Thầy ấy trông đẹp trai mà khó tính nhỉ? "

Âu Nhã Phi cười cười đáp: " Hừ hừ, trai đẹp hay mắc chứng khó ở như vậy lắm! "

Tiêu Dịch Kỳ chỉ đến hai cô đang thì thầm bảo: " Hai em kia, không lo chạy lo nói chuyện riêng à? Còn nói nữa tôi cho thêm năm vòng nữa đấy! "

Bảo Vy hết hồn cảm như hén, Nhã Phi nghĩ bụng: " Tên Tiêu Dịch Kỳ này, diễn vai thầy giáo cũng đạt quá chứ! "

Thời điểm hiện tại ta cho thấy chưa có động tĩnh gì phía kẻ tình nghi ẩn sâu, Tiêu đội trưởng càng tích cực diễn sâu, anh tiếp tục kiên trì theo dõi từng hành động các em học sinh. Hết tiết thể dục, anh bắt đầu rời lớp để mỗi mình Âu Nhã Phi ẩn cư thăm dò. Anh ra ban công canh lúc vắng người cố tình liên lạc kiểm tra tình hình.

Anh nói qua thiết bị: " Alo! Nghe rõ trả lời! Phía cô có phát hiện gì thêm không? "

Cô bèn giơ chân lên giả vờ xem giày thuận miệng đáp: " Oh, may mắn thật, dây giày không bị tụt! "

Nghe những lời ám chỉ anh hiểu ngay là vẫn chưa có manh mối nào.

Anh nhắc lại lần nữa: " Uh, hiện tại phòng máy đang theo dõi sát sao. Có chuyện gì cấp bách cô cứ vuốt chân mày ra hiệu chúng tôi sẽ tiếp ứng ngay! Tôi có việc khác cần làm, cô nhớ tự bảo trọng! "

Đến cuối giờ tan học, Âu Nhã Phi thông thả quai cặp trên vai ra khỏi cổng trường. Bảo Vy hót hái chạy bám theo cô, cô nhóc tò mò về cô nên tùy tiện hỏi.

" Hê, Ân Phi! Nhà cậu ở đâu thế? Cậu đi bộ hay phương tiện gì về nhà vậy hả? " Bảo Vy cứ hỏi liên tục.

Cô cười nhạt đáp: " Ồ, ở ở...vài ba cây số lận, xa lắm. Tớ đi xe buýt cậu à! "

Con bé nét mặt ngờ nghệch gật gật bộ tóc nói: " Ồ Ồ! Nhà tớ cũng khá xa, ba tớ lái đến đón á! "

Âu Nhã Phi nhìn thái độ ngốc nghếch ấy, cô thờ dãi bên trong cảm thông: " Hờ...! Con bé này, đầu óc bị lung chùng não hay sao ấy nhỉ? Chắc chắc... Chắc khi xưa ba mẹ không ẵm đi bác sĩ khoa dinh dưỡng rồi! Tội nghiệp thật! "

Nói đoạn, xe buýt đậu bến rước khách lên xe. Âu Nhã Phi nhanh chân bước lên bục xe buýt, cô lấy vé xong là đi thẳng xuống hàng ghế cuối an tọa.

.....

Kết thúc một ngày dài làm việc căng thẳng, cả đội điều tra đều mệt mỏi với công việc khi ngày đầu chưa thể thu hoạch được chút tin tức nào. Sang phần nhà họ Tiêu, khoảng bảy tám giờ tối đội trưởng Tiêu Dịch Kỳ về nhà tắm gội thư giãn ít phút. Anh quần khăn tắm ngang hông định bụng ra ngoài sảnh lấy ít táo gọt ăn, anh thông dong bước tới bỗng " ịch " ngực anh va chạm đầu em gái mình phát ra tiếng " Ạch ". Cú chạm đầu cực mạnh khiến Tiêu Nhục Băng ngã " Oạch " dưới sàn nhà.

Cô xoa xoa mông dòng mắt lên mắng mỏ anh trai: " Anh...đi không sử dụng mắt à? Ui...cha...ê hết mông em rồi! "

Anh đứng chống hông cúi xuống xỉ vào trán cô ca bài ca nước đá: " Con nhỏ này! Đi đứng chẳng khác gì tàu cao tốc vậy, té là đáng còn gân cổ cãi với anh này à? Đứng lên mau! "

Mắng cho hà mếp đến cuối cùng phải sốc tay cô đứng dậy an toàn mới chịu. Nhược Băng thừa nước đục thả câu, cô thò mặt sờ soạng bộ ngực anh mình mà phát ngôn đầy tính khoa học: "Wow Hủ! Ca...à! Ngực anh ngon cơm thật đấy! Í...! Chắc ghê ta! " Cô hưng phấn búng một phát "Tốc " lên nhũ hoa của anh cười phá lên thành tiếng "Ha Ha Ha ".

Anh bức dọc đẩy cô ra xa mặt đăm đăm cảnh cáo: "Uây...con nhỏ này! Muốn chết hử? Tránh khỏi anh ngay! "

Nhược Băng che miệng cười khà khà rón rén chui vào phòng, cô suy luận: "Ông anh mình tươi ngon món mồn thế nào cũng có khối cô nàng thèm khát! Kaka! "

Bên ngoài, anh vội chạy đi thay quần áo chỉnh tề. Tiêu Dịch Kỳ lái xe đến tổng cục hội đàm bàn luận cùng đội tra án, anh ăn mặc đơn giản nhưng tràn ngập khí chất của một cảnh sát đẹp trai tựa nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Sau phút thảo luận dự án tiếp theo, anh gọi ngay Âu Nhã Phi thông báo sự việc.

Bên này, cô đương mặc đồ ngủ xanh lục tóc ướt mềm xõa bung nằm trên chiếc giường êm ái soạn luận án.

Cuộc gọi đến là Tiêu Dịch Kỳ, cô áp tai nghe máy: "Có chuyện gì sao gọi tôi giờ này? "

Đầu dây bên kia, giọng nói nghiêm túc lên tiếng: "Chúng tôi vừa có cuộc họp thảo luận dự án ngày mai. Nhiệm vụ của cô chính là mang laptop hỏng tới lớp sau đó gọi người trong lớp sửa giúp mục tiêu như rấn ra khỏi hang, tôi sẽ gửi email toàn bộ quá trình làm việc ngay cho cô. "

Âu Nhã Phi nhận lệnh hỏi: "Nhưng mà laptop nào chứ? "

Anh nghiêm giọng nói: "Tôi có chuẩn bị sẵn chiếc laptop rồi, tôi sẽ mang qua nhà cô ngay sau khi kết thúc cuộc điện thoại! "

Cô ậm ừ sau đó chỉ kịp nghe tiếng bíp bíp, cô bật dậy sẩy khô tóc chuẩn bị ra canh cửa chờ đợi Tiêu Dịch Kỳ đem laptop đến.

Ít phút sau ngoài cửa có tiếng còi xe, Âu Nhã Phi nghĩ chắc là tên họ Tiêu. Cô xuống lầu mở cửa xem có phải anh ta hay không, cô xò dếp hé cửa xem xét cẩn thận sau đó chạy ra mở cổng nhà.

Trước mắt cô, một người một xe vận ga phi thẳng vào sân tắt động cơ. Cô đóng cổng và quay người mời: "Mời vào! "

Âu Nhã Phi đi trước dẫn đầu sau lưng cô, Tiêu Dịch Kỳ chân đi nhưng không hề rời mắt khỏi Nhã Phi. Vào đến phòng khách, do lúc trước từng tới nhưng anh chưa được vào bên trong nội thất anh cứ ngắm nghía mãi.

Âu Nhã Phi cất giọng khách khí tay rót chung trà cất lời: "Mời dùng trà! Đây là loại trà hoa nhài của Phúc Châu, anh thử xem! "

Anh nâng lên ngửi mùi thơm phảng phất, môi nhấp ngụm trà thưởng thức hương vị dịu nhẹ thanh thanh đọng trên đầu lưỡi.

Anh đặt tách trà lên bàn, thư thái vào vấn đề: "À, quên mất việc chính! Đây, laptop này cô giữ lấy. Trong này đã cài đặt thiết bị nhận diện khuôn mặt, cô chỉ việc bật nó lên tự khắc con chip sẽ hoạt động. Khi nào máy dò có kết quả nó sẽ tự phát tín hiệu sang phòng máy, lúc đó tổ đội sẽ thông báo đến cô. "

Anh đặt máy lên bàn chú tâm giảng giải, cô thì trầm ngâm chú ý nghe không sót chữ nào. Tiêu Dịch Kỳ anh nghĩ đến lúc phải rời đi, anh đứng dậy định bước ra, đột nhiên Âu Nhã Phi vô tư đập lên vai anh rõ mạnh. Cô tự tin phát biểu: "Humm! Anh yên trí đi đội trưởng, việc gì Âu Nhã Phi này đã nhúng tay thì tất thành công! "

Cú vỗ vai ấy khiến Tiêu Dịch Kỳ con tim thổn thức đập nhanh, mạch máu bơm nhanh hơn bình thường. Trông mắt anh đứng trân, toàn bộ thân thể tê liệt cứng đờ trong vài giây.

Tiêu Dịch Kỳ anh cố gắng định thần lại, anh hừ một tiếng rồi một hơi đi thẳng ra lấy xe chạy mất chẳng dám ngoái đầu. Âu Nhã Phi trở vào nhà, nhớ lại biểu hiện lúc nãy của anh ta cô rất lấy làm lạ mà suy nghĩ miên man.

.....

Hết chương 17.

Tác giả: Thiết Từ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mạnh mỗi quan trọng !

Đầu hôm, do mãi đọc email cộng thêm phải ghi nhớ tư liệu, Âu Nhã Phi tỉnh giấc với đôi mắt thâm quầng. Mới sáng cô đã dậy từ sớm chuẩn bị cốc cà phê, cô ngồi thả lỏng cơ thể cố tận hưởng cảm giác thư thái này trước khi tiến hành phi vụ đi học.

Thời tiết chuyển sang rét đậm kéo dài, tuyết phủ nhành cây đặc lừ trắng xóa. Thường thức xong mùi vị buổi sáng, cô khoác lên mình chiếc áo gió len dày cộm

Nhận thấy đường phố ngập tràn băng tuyết khi người ta chưa kịp cào hết lớp tuyết đi, cô đổi ý không chạy mô tô nữa. Vì dưới lớp băng này đi mô tô rất dễ trượt bánh càng tệ hại hơn nếu gây tai nạn cho bản thân và người khác. Ngoài đường bây giờ ngay cả ô tô cũng lết bánh kẹt cứng, cô chợt nảy sinh ý tưởng. Âu Nhã Phi sức nhớ mình còn đôi giày có thể gắn vật dụng chuyên trượt băng do Chung Thái Di từng mua tặng cô năm ngoái.

Cô lật đật xỏ chân vào giày quai cặp có laptop lên vai đi thử một đoạn, lần đầu sử dụng thanh trượt tuy có chút khó đi nhưng sau vài lần tập đi cô đã quen dần và thành thạo hơn.

Trên đường lướt qua cô bắt gặp chiếc mô tô dừng bên đường, người thanh niên đang cúi húi sửa chữa bảo bối của mình, anh ta rõ ràng là Tiểu đội trưởng. Âu Nhã Phi ghé vào xem tình hình, cô gọi hỏi: "Này, xe anh bị sao thế? "

Tiểu Dịch Kỳ nghe âm giọng quen thuộc văng vẳng bên tai, anh xoay người lại ngạc nhiên: "Ồ, là cô à! Giữ đường động cơ tự tắt! "

Âu Nhã Phi nghiêng đầu chep miệng: "Ừ, xe anh hôm nay giờ chứng à? Ui trời! Giờ nào rồi mà còn sửa chữa tại đây? Gọi xe cứu hộ tới vớt lên là được! "

Tiểu Dịch Kỳ tay cầm thanh công cụ sửa xe ngẩng mặt lên đáp: "Nếu vậy tôi đi bằng gì hả? Cô định bảo tôi ngồi xe cứu hộ mà vui về đến trường sao? "

Âu Nhã Phi tặc lưỡi nói: "Ok, thế anh cứ giữ hình tượng cảnh sát thanh cao này mà từ từ ở nơi công cộng sửa đến lúc mặt trời lặn đi ha! Tôi đi trước! Tạm biệt...! "

Dứt câu, cô phi một hơi để lại những gì lẩn in trên mặt đường uốn lượn. Tiểu Dịch Kỳ giờ mới phát hiện phương tiện di chuyển của cô thật hữu dụng.

Anh tức tưởi dầm dãi vào em xe yêu quý tiếc nuối: "Hày...sao bây giờ mới thấy chứ? Biết vậy mình đã sắm một bộ rồi! Haizzz....chắc chắc! "

Loay hoay mãi không xong, anh đành gác tay nghỉ mệt. Trời lạnh gió rít từng cơn ấy thế người anh đỏ mồ hôi trán vì lao lực sáng sớm. Anh gọi điện cho xe đến cào sạch lớp tuyết sau đó quá giang luôn chiếc ấy tới trường.

Ngồi trường trước mắt bị bao phủ bởi những mảng băng tuyết phủ kín mái nhà, cây cối đều rũ rượi ngủ đông. Phía các em học sinh mạnh người nào người nấy mặc áo ấm co rúm trong lớp, ngoài căn tin cũng không khác biệt gì. Lại kể đến ba em học sinh nam nổi bật nhất trường, bộ ba diện áo khoác nổi trội đẹp hơn người bình thường. Mỗi người một phong cách riêng làm fan nữ bán loạn hết lên "Mùa lạnh mà họ cũng đẹp trai quá trời "

Đến lượt Âu Nhã Phi, cô gỡ thanh trượt cài vào trong cặp lang thang bước chân lên căn tin tìm đồ uống nóng. Loanh quanh một hồi, cô vô tình đụng vào Tiểu Khiêm cùng lớp. Pha va chạm khiến cậu ta rớt vài quyển sách trên tay, rơi cả mắt kính. Âu Nhã Phi cúi thấp xuống giúp cậu mấy quyển sách về công nghệ thông tin. Trong lúc cô và cậu ta cùng nhau cúi xuống nhặt đồ, cô phát hiện một chi tiết nhỏ nhưng đáng chú ý. Thay vì cậu ta lo tìm kính của mình trước nhưng không, cậu ta lo nhặt sách lên trước tiên. Sau đó Âu Nhã Phi thuận tiện nhặt kính lên và phát hiện kính này không hề có độ nào. Cô cảm thấy kỳ lạ liền mở miệng: "Này cậu làm rơi kính, tôi trả cậu đây! Xin lỗi đã đụng trúng cậu nhé! "

Tiểu Khiêm nhận kính xong mặt không chuyển sắc động khẩu đúng hai từ "Cảm ơn" rồi lặng người bỏ đi. Âu Nhã Phi hoài nghi: "Lạ nhỉ? Người không bị cận sao lại đeo làm gì cái kính vừa dày vừa to thế này? Chả nhẽ là phong cách riêng của cậu ta? "

Cô suy tư trầm ngâm: "Khoan đã! Mấy quyển sách lúc này, nhìn sơ qua mình thấy toàn là sách về các phần mềm tin học. Xét theo khía cạnh chuyên môn thì...một người đam mê công nghệ máy tính ắt hẳn sẽ thường xuyên ngồi máy tính thậm chí hằng giờ nhất định phải chịu sự ảnh hưởng đến giác mạc, suy ra là phải bị cận mới đúng. Đàng này...nhìn cậu ta cũng thuộc dạng một sách nghiên cứu công nghệ, mang kính loại giống người cận nhưng không có độ nào. Là sao nhỉ? "

Đột nhiên trong tai cô nghe giọng nam nhận định: "Có nghĩa là cậu ta có biểu hiện đáng nghi vấn, thuộc diện tình nghi đầu tiên. Cô đã suy luận tới mức đó rồi còn hỏi là sao là sao hả? "

Âu Nhã Phi bức mình trầm giọng phàn: "Tôi biết thừa ngài "Ruồi"! Vo ve trong màng nhĩ tôi đã ngứa lắm rồi! "

Tiểu Dịch Kỳ lạnh tiếng hăm dọa: "Âu Nhã Phi...! Cô thử gỡ ra xem! Tôi...giết...cô...ngay lập tức! "

Nhã Phi ngạo nghễ đáp trả: "Vâng, ngài có cần phải nhấn mạnh họ tên người khác như vậy không hở? "

Trận khẩu chiến đang cao trào bỗng dừng Hạ Bảo Vy chạy ào tới khoác vai cô: "Hey, chào buổi sáng! Oi..à..! Tổ lạnh sắp công người rồi đây, cho ôm cái đi! "

Âu Nhã Phi thờ dãi bảo: "Ngồi đi chút hết lạnh à! "

Con bé hí ha hí hửng đặt mông lên ghế lú tu: "À, khi nãy tớ thấy cậu đang làm nhầm cái gì trong miệng ấy, cậu đang trò chuyện với ai à? Sao tớ chẳng thấy người nào cả? "

Âu Nhã Phi lấp liếm cho qua nói: " À, lạnh quá tớ tự nói với mình thôi! "

Bảo Vy ò lên mặt hiện rõ chữ " Ngốc " tay áp ly sữa nóng xoa xoa ma sát tạo hơi ấm. Bàn bên cạnh, cậu học sinh tên Tiết Kinh Vũ dường như rất tò mò về cô nữ sinh Lý Ân Phi này. Cậu ta mang sự hiếu kỳ dõi mắt theo từng hành động, cử chỉ, ánh mắt chứa sự nghi hoặc trong con ngươi đen to nhạy bén của cô. Tay cậu dựng quyển sách nghiên cứu hóa học làm màn che giấu công cuộc rình rập người khác. Máu thám tử trong huyết quản cậu sôi sục lên, Tiết Kinh Vũ nhận thấy con người này thật không đơn giản như những nữ sinh bình thường. Cô ta có sự nhạy bén, có sự khôn khéo, sự cẩn mật của một người trưởng thành tuổi ngoài đôi mươi. Và một chút gì đó khó tả, nhìn bề ngoài thì hoàn toàn không có gì nổi bật nhưng lại khiến cho người có đầu óc như cậu cảm thấy bí ẩn tiềm tàng đâu đó vẫn chưa bộc lộ. Suy cho cùng cũng chỉ là phán đoán theo cảm tính, bởi vì cô ta chẳng có biểu hiện gì tỏ ra mình là người bí hiểm cả nên cậu chưa thể kết luận.

Chuông báo giờ học đã vang khắp căn tin, mọi người đều chạy ủa vào lớp như bầy ong rùng ráo động ùn ùn. Lớp 11-6 ngoan ngoãn ngồi im đợi giáo viên đứng tiết. Khoảng mười phút sau

vẫn chưa thấy ai vào liền như chiến tranh loạn lạc, mạnh ai nấy thi nhau cười đùa. Lớp trưởng Ôn Như Tuyết lên bục giảng cảm thước khổ cảnh cách lên bảng, xem ra chẳng có tác dụng cô nàng đành ngồi im đọc sách cho qua chuyện. Thời cơ đến, Âu Nhã Phi moi cặp ra chiếc laptop. Cô bật nó lên thấy một hàng chữ trắng nổi trên nền đen lù lợt chạy dài, cô thở hơi gãi đầu chán nản nói bằng quơ.

" Ai...ya! Chán thật sao lại hỏng nữa rồi? "

Bảo Vy quay xuống nhiều chuyện: " Ôi, chữ một dọc thế? "

Âu Nhã Phi chợt nghĩ cách dùng Bảo Vy làm mồi nhử, cô than thở: " Bảo Vy ơi! Cậu biết sửa không? Giúp tớ đi! Tớ nay tớ còn phải quyết một trận Võ lâm truyền kỳ nữa, làm sao đây? "

Bảo Vy nghĩ ngợi hồi lâu, nào cô nhóc bật đèn sáng nói: " A...Trong lớp mình có người rành máy tính lắm nè! Hay nhờ cậu ấy xem sao? "

Âu Nhã Phi tò mò: " Ô, lớp mình có bao nhiêu người chuyên về phần mềm thế? "

Bảo Vy nhanh miệng đáp: " À, ba người! Để tớ nhờ họ thử xem! "

Lời nói phát ra chưa quá ba giây Bảo Vy quay lưng chạy lăng xăng sang ba bàn bên gốc phải cầu xin: " Tiểu Bát, A Huy, Tiểu Khiêm...! Tớ biết ba người các cậu giỏi vi tính lắm, làm ơn qua kia sửa giúp bọn tớ đi, đi mà! "

Năn nỉ mãi họ cũng gật đầu đồng ý, đầu tiên là Tiểu Bát. Cậu ta bị cận thật sự đeo kính dày nhìn chăm chăm vào màn hình lướt phím lia lịa, lát sau cậu ta đâm dĩa mỡ hôi lác đầu. Tiếp đến A Huy, cậu này tức mình xưng phong thứ lần nữa, kết quả y hệt Tiểu Bát.

Sau cùng cũng đến lượt Tiểu Khiêm, cậu ta tự đắc nghĩ thầm: " Xừ, hai thằng nhãi con chả hiểu biết gì cũng tự khoác lác! "

Cậu ta không may nghĩ ngờ tự tin điều chỉnh, quả đúng như dự đoán. Laptop đã lên đèn và trở lại trạng thái bình thường. Cả bốn người trầm trồ thán phục: " Wow cậu giỏi thật! Làm cách nào thế chi bọn này đi! "

Tiểu Khiêm có vẻ tự mãn nói: " Chuyện nhỏ đối với tôi! "

Nói xong, cậu ta bỏ đi trở về bàn học. Bốn người họ chưng hửng khi nghe câu nói đắc ý này, A Huy khinh khinh phán nhẹ: " Hừ! Thứ quân kiêu ngạo! "

Bảo Vy suýt nhẹ bảo: " Này, bớt nói vài câu đi! "

Sau phút đào hang bắt chuột hoàn tất, Âu Nhã Phi đang vô cùng mong đợi kết quả từ phía tổ trọng án. Người cô đặt nghi vấn cao nhất vẫn là Tiểu Khiêm, tuy vậy cô không chắc chắn lắm. Vì chưa đến cháy nhà thì chưa biết ai là chuột ai là người?

Hai tiết học trôi qua nhanh chóng, nghỉ giải lao giữa giờ. Bảo Vy lại lôi cô đi căn tin mua nước cam uống rồi lại kéo cô ra sân bóng chày. Sân bóng đang có vài thành viên đội tập luyện, có tiếng hô hào của đội cổ động viên nữ hòa vào âm thanh cuồng nhiệt của các fan nữ dành cho nam thần Khuru Tuấn Dĩ cùng một đội bóng. Trong lúc tập luyện, cậu ta nhìn phía rìa sân thấy Âu Nhã Phi đang đứng cùng Bảo Vy. Cậu ta nổi hứng tung một gậy sang hướng cô, quả bóng lao thẳng về phía cô. Tâm cậu định là cô sẽ bị dính đòn ngất xỉu và cậu nhân cơ hội bế cô. Tuy nhiên, quả bóng cứ bay thẳng khi nó tiến gần sát người cô thì trở trêu thay. Hạ Bảo Vy sấn vào thế là cô bé hứng trọn cú ném ngất lịm. Cậu ta hoảng hốt há mồm thốt lên: " Ôi trời! "

Các bạn cậu nằm cười lăn lộn trên đất cỏ. Cậu kia ôm bụng cảm thán: " Cú ném tử thần! Kakaka! "

Âu Nhã Phi lay người Bảo Vy: " Ôi này! Bảo Vy...Bảo Vy! Tỉnh dậy đi chứ! Haizz...Mấy tên nhóc này thật là...! "

Cô tức giận quát: " Này... mấy người quá đáng rồi nhá! Còn không cứu người ta đi cứu thương mau! "

Cậu ta cười dờ hoi nói: " Hơ hơ! Bọn này không rảnh! Tự hứng tự chịu! "

Âu Nhã Phi thở dài lần hai, hết cách cô bèn cõng Bảo Vy đến phòng y tế kiểm tra vết thương.

Phòng y tế cách thư viện vài ba căn, cô đỡ Bảo Vy trên lưng chạy hồng hộc vào trong, đặt Bảo Vy lên giường bệnh. Cô bác sĩ khám kỹ xong mới chuẩn đoán: " Không sao đâu, chỉ là bị đụng ngoài da thôi. Cô lấy thuốc giảm đau cho em ấy uống, chườm đá một tý là giảm đau ngay! "

Âu Nhã Phi nói: " Vâng ạ! Vậy nhờ cô trông bạn em hộ, em phải lên lớp rồi ạ! "

Đúng lúc này, Tiêu đội trưởng báo tin: " Nhã Phi! Có kết quả kiểm định rồi! Người cuối cùng tên gì nhỉ? À là Tiểu Khiêm đấy! Bây giờ tôi có chuyện cần bàn luận, cô mau tìm một nơi vắng rồi ta nói tiếp! "

Cô len lén ra ngoài gốc cây vắng người, đôi mắt quan sát tỉ mỉ xung quanh mới yên tâm mở miệng nói: " Được rồi, tôi nghỉ ở đây tạm an toàn! Mời anh tiếp tục chuyện khi nãy! "

Tiêu đội trưởng bắt đầu màn thuyết trình qua camera ẩn: " Chúng tôi đã kiểm định kỹ lưỡng, Tiểu Khiêm đích thực chính là Mã Cảnh. Thông qua máy dò, gương mặt cậu ta sửa toàn bộ cấu trúc, duy chỉ có nốt ruồi bên tai trái là không thể xóa được. Theo phía bệnh viện thẩm mỹ tư nhân nơi cậu ta thực hiện ca phẫu thuật, họ xác nhận đây chính là khách hàng của họ. "

Âu Nhã Phi nhú mày nói: " Thì ra mọi sự nghi ngờ của tôi đã thành hiện thực! Vậy, bây giờ tổ các anh có chủ trương nào khả thi chưa? Tôi phải làm gì tiếp theo? "

Tiêu Dịch Kỳ hiện tại đang ở căn cứ bí mật tại một căn hộ chung cư gần trường học, anh đứng trong phòng hướng mặt ra ngoài cửa sổ nghiêm nghị bảo.

" Cô hãy theo dõi quan sát chặt chẽ hần ta, nếu hần phát hiện hay có bất cứ hành động nào nguy hiểm cô hãy báo cáo ngay lập tức! ". Anh trầm tĩnh ra lệnh.

Sắc mặt cô chuyển biến, sau cuộc điện đàm cô trở về lớp tránh sự nghi ngờ. Cô bước vào lớp nét mặt bình thường ngồi vào bàn học, thỉnh thoảng cô giả vờ ngã người ra sau tập thể dục nhắm đề cao cảnh giác và giám sát hành vi của hần. Tan lớp, Bảo Vy chạy vào lớp tìm cô bạn tên Ân Phi, không thấy, cô định chạy ra cổng thì tông phải Tiểu Khiêm. Hai cậu ta rơi vãi đồ đạc lung tung, và đầu đó có một vật màu đen lấp ló trong cặp xách cậu, vật tựa như khẩu súng ống hai nòng. Bảo Vy nổi máu tò mò, mắt cô dán vào vật thể lạ thân hình cô muốn dịch chuyển sang phía đó xem là thứ gì thì, bất giác cậu ta trùng mắt cảnh cáo. Đôi mắt tuy nhỏ, đuôi mắt hơi chếch lên mang nặng vẻ hoang dại lườm cô. Bảo Vy khẽ rung mình nhỏ giọng nói: " Xin...xin...lỗi...! Tôi không cố ý! "

Cô quay đi cầm đầu chạy thật nhanh, trong trí nhớ của mình cô khẳng định rằng đó hoàn toàn là một khẩu súng không thể sai. Tối qua cô có xem tivi, cảnh sát phát lệnh truy nã toàn quốc đối với nghi can Mã Cảnh. Theo bức ảnh cũ, hần có khuôn mặt góc cạnh, mũi cao gồ ghề, mắt xếch. Thêm đặc điểm nhận dạng khác, bên tai trái gần thùy trái có nốt ruồi đen kích thước cỡ hạt gạo. Hần đã trốn chui trốn lủi suốt hai năm ròng, tính đến nay bằng khoảng thời gian cô lên khóa cao trung cho đến thời điểm này hoàn toàn là trùng khớp.

Nhận thấy cậu ta có thái độ khác thường cộng thêm vài đặc điểm tương đồng, Bảo Vy bỗng cảm giác như có luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Bảo Vy trộm nghĩ: " Có khi nào... cậu ta...? "

Bỏ lưng câu nghi vấn, cô ngăn người ngậy ra một lúc. Phía sau có tiến bước chân ai đó đi về phía mình, tim cô hỗn loạn đập trời chết. Bỗng có bàn tay chạm nhẹ vào vai cô nói: " Đứng chờ ai đấy? "

Bảo Vy thất thần xoay người chuẩn bị ngắt, may thay người đó là Âu Nhã Phi. Bảo Vy thở phào nhẹ nhõm vịn tim nói: " Phù...! Cậu làm tớ xém chết vì đứng tim! "

Phát hiện Bảo Vy mất tích, Nhã Phi lục khắp ngõ ngách ai ngờ cô vô tình chứng kiến cảnh ban nãy. Không háp tấp, cô nấp sau dải hành lang theo dõi sự tình. Cô đợi người thân đến đón Bảo Vy xong hết cô tiến hành theo dõi tên Tiểu Khiêm đang đón xe buýt gần trường.

Âu Nhã Phi tính kế đi theo hần xem nơi hần cư ngụ ở đâu, cô theo suốt hai phần ba đoạn đường thì mất dấu vì chiếc xe ô tô của người qua đường che mất tầm nhìn.

Âu Nhã Phi tức mình đâm mạnh vào gốc cây gần đó bực bội lẩm nhảm: " Chết tiệt! Chiếc xe khôn kiếp! "

Cô quay trở lại điều chỉnh tâm trạng ngồi ở dài chờ xe buýt thở dốc, hôm nay do thời tiết lạnh nhà trường mới cho học sinh về sớm. Quay lại với Âu Nhã Phi, giữa trưa trời âm u mù mịt gió thổi lá cờ tổ quốc ở trung tâm sân trường bay phấp phật. Có lẽ con lốc lạnh lẽo sắp sửa kéo đến, Âu Nhã Phi định thần, cô quai trên vai chiếc đèn trượt theo con đường hầy còn dày đặc băng tuyết.

Trở về phần Tiêu Dịch Kỳ, anh ngồi thư thả trong căn phòng đầy đủ máy móc thiết bị ghi hình. Nội bộ ngày nay còn có sự góp mặt của pháp y Triệu Từ Lợi và tay siêu hacker mới gia nhập đội, cậu ta là chuyên gia đánh sập tất cả đường mạng và hệ thống của kẻ địch dù bất cứ quốc gia nào chống đối với chính phủ hay cục an ninh quốc gia.

Có thể coi là nỗi khiếp sợ của những tay hacker chuyên nghiệp và những mạng lưới quy mô lớn bất hợp pháp. Thiếu úy Cao Hiên Khánh, phụ trách công thông tin điện tử viễn thông.

Tiêu Dịch Kỳ hớp ngum cà phê đen đặc quánh, vị đắng trôi tụt xuống yết hầu thấm hần xuống thực quản. Bất chợt Từ Lợi hắng giọng khoan thai: " Urm...urg! Chúng ta lại vụt mất mục tiêu rồi! Sao trông cậu thần nhiên thế? Có phải đã nghĩ ra kế sách gì chăng? "

Anh ấn từng ngón tay vào đầu gối, thần sắc điềm nhiên mở cửa miệng suy luận: " Giục tốc bất đạt! Hần tạm thời chưa phát giác gì về người của ta, ta hãy tương kế tựu kế đợi hần tự lộ đuôi chuột ra là lập tức xuất quân hành động! "

Triệu Tử Lợi thấu hiểu gật gù: "Ồ...thế kế hoạch đột này có cần tôi giúp gì không? "

Tiêu Dịch Kỳ ngạc nhiên: "Hề? Ai cho cô tới đây thế? Cô đi nhầm tổ rồi đấy! Đây là tổ điều tra hành động, còn cô là ở khu khám nghiệm mà? "

Tử Lợi nhăn nhoe vàng trán xuất ngôn: " Là cục trưởng cho tôi tự do đi lại! Cậu quên sao? Và lại tôi tới đây không phải để dạo mát, tôi có nhiệm vụ kiểm nghiệm thứ này này! "

Tử Lợi giờ giờ lộ thủy tinh có chứa hợp chất lạ, Tiêu Dịch Kỳ thắc mắc định tay chop lấy xem thử. Cô ta nhanh như cắt đã rút tay lại nói: "Mấy thứ này... người như cậu biết để làm gì hả? Phận sự của ai nấy lo...Nhé! "

Triệu Tử Lợi nghiêng ngàng xách đôi mông đi thẳng về cục nơi chứa tử thi thân yêu.

.....

Một giờ chiều, bảy giờ nhiệt độ tạm thời nhích lên 14 độ C. Trời ảm đạm, Tiêu Dịch Kỳ cởi bỏ lớp áo măng tô dài màu xám tro dày cộm bên ngoài gắn hồ vào lưng ghế đệm tại phòng điều tra tại cục cảnh sát. Bên trong, anh còn tận ba lớp áo đêm từ chiếc áo thun ba lỗ trơn màu trắng, lớp thứ hai là sơ mi sọc kẻ ca rô nâu sậm viền trắng trông ngoài áo len cổ chữ V màu nâu kem kèm quần tây tông nâu đáng óng còn. Anh ngược nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ tâm trạng suy tư, chợt có anh đồng nghiệp họ Lý khẽ bước chân vào. Anh ta châm điếu thuốc chia tay mời: "Làm một điếu cho ấm người nào anh bạn! "

Tiêu Dịch Kỳ quay lại, ánh mắt không hài lòng đáp: "Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, anh không biết sao? "

Anh ta có nài ép: "Ôi...Hút vài điếu chưa chết được ngay bây giờ đâu, cậu cần gì phải tự hà khắc với bản thân như thế? Nào, làm đi thử một lần cũng chẳng sao! "

Tiêu Dịch Kỳ khua tay chối từ thẳng thừng nói: "Không cần, xưa nay anh thừa biết tôi không bao giờ đụng đến điếu nào mà! Chưa hết, trong môi trường điều hòa là không được phép hút thuốc lá. Sẽ làm khói lan tỏa phá hủy không khí trong lành, ảnh hưởng xấu tới sức khỏe người bên cạnh đấy! Anh có thể vì niềm hưng phấn của bản thân mà mặc kệ người khác hít phải làn khói độc hại này à? "

Anh ta tới sầm mặt xấu hổ khi nghe Tiêu Dịch Kỳ phân tích, khẽ khựng người đập đầu thuốc bỏ vào thùng rác bên góc bàn thờ dài tự trách.

Tiêu Dịch Kỳ vỗ vai anh ta bảo: "Anh cũng nên cai thuốc đi! Có hại sức khỏe anh và vợ con anh sau này đấy! Thứ lỗi con người tôi hơi thẳng tính, vì tôi quý anh như anh em bạn bè nên có lời khuyên chân thành! Ừm...đến giờ tôi phải tiếp tục tra án, tôi đến phòng máy đây! Hẹn gặp anh sau! "

Anh ta thả lỏng tâm trạng đáp: "Hi vọng sớm kết thúc nhanh vụ án này! Đi thông thả! "

Anh tự đẩy cửa vào phòng tổng hợp thông tin mạng máy tính, tại đây đồng chí Cao Hiến Khánh đang khẩn trương điều tra thông tin về gã Tiểu Khiêm. Được biết hắn hiện trú tại phòng 205 lầu 5 tại khu chung cư Bách Gia Hưng, Tiêu Dịch Kỳ đứng bên phải chăm chú nhìn vào màn hình chỉ tay vào địa chỉ này báo.

"Cậu điều tra địa chỉ này xem sao! Không chừng đó là địa chỉ ma hán cổ tình tạo ra hòng đánh lừa cảnh sát! "

"Vâng! " Cậu ta miệng đáp còn chậm hơn cả đôi tay gõ cách cách trên bàn phím.

Mười giây sau đáp án xuất hiện, màn hình hiển thị "Địa chỉ trên không tồn tại"! Quá rõ ràng, hán ta không ngờ đến nỗi cung cấp thông tin nơi ở thật vào giấy đăng ký nhập học tại ngôi trường này.

Tiêu Dịch Kỳ hừ một tiếng, nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi! Tên này thật mảnh lói! "

Cảnh sát họ Ung tên là Chí Vinh tựa lưng vào ghế xoay, anh ta phụ trách mảng điều tra lĩnh vực tài chính về nghi phạm và các mối quan hệ giữa nghi phạm với người bị hại, vuốt cằm mày nói: "Hey, tên này lợi hại thật! Một thân hán có thể đánh sập đường dây mạng của hàng tá tập đoàn lớn trong nước lẫn các quốc gia khác. Muốn khử được hán coi bộ hơi khó nhằn! "

Tô Tiểu Liên hiện độc thân hai mươi sáu tuổi tóc ngắn, cảnh sát nữ cùng tổ chuyên khoa tâm lý tội phạm học lên tiếng: "Hán ta có thể đã từng chịu tổn thương về mặt tâm lý, có thể niềm vui duy nhất của hán là khoa học máy tính, đánh cắp dữ liệu hay hack trang mạng nào đó có quy mô lớn. Vừa đáp ứng nhu cầu giải trí vừa có thể kiếm tiền chi việc ngồi hàng giờ, thời điểm hán giết người, lúc xem lại camera ngân hàng tuy là quay phía sau lưng, chất lượng không rõ lắm hơi mờ và giật nhưng tôi quan sát thấy hành vi hán không đơn thuần là bịt đầu mối. Tuy hán bịt khẩu trang nhưng tôi phát hiện hán bắt mắt với thái độ của cô gái bị giết trước đó, có lẽ cô ta vô tình làm hoặc nói điều gì chạm vào nỗi đau của hán cho nên khiến hán càng điên cuồng hơn dùng dây cáp siết cổ nạn nhân sau đó đánh đập, phần sau nhìn quá mờ và bị hột hột nên chẳng đoán được đoạn sau thế nào. Loại này tuy tâm trí có bất ổn, nhưng não bộ vô cùng thông minh...."

Đang đà suy luận cô bỗng ngừng nói, Ung Chí Dinh cười khẩy phản: "Óc suy luận của cô bị nghẽn rồi à? Sao đột ngột im lặng thế? Haha! Súng Tiểu Liên...Hahaha! Tôi nghĩ hai người sinh ra cô thời trẻ thích sưu tập súng đạn lắm mới đặt cô tên là Tiểu Liên đây? Kakaka! "

"Được rồi đừng có đùa nữa! Anh mau đi điều tra gia đình nhà Mã Cảnh một lần nữa cho tôi! Hiến Khánh cậu tiếp tục tìm kiếm xem có tay hacker nào khả nghi sau đó thử tiếp cận hán! Tôi qua phòng giám định pháp y một tí rồi quay lại sau! " Tiêu Dịch Kỳ vừa nói xong liền mở cửa ra ngoài.

Tầng 10, cách mười bước là đến phòng giám định pháp y!

Cửa thang máy nhẹ nhàng hé mở, chân dài Tiêu Dịch Kỳ sai bước từ tốn quét mã vạch vào hộp hệ thống phía tay phải bên trên. Anh đi lộp cộp bước vào, ập vào mắt anh là những thi thể nằm trơ trơ trắng ngắt lạnh tẻo, thân trên đắp mảnh vải trắng tinh khiết như thể đó chỉ là nằm ngủ bất cứ khi nào cũng có thể bật dậy. Mặc dù đây chưa phải lần đầu anh vào đây viếng thăm, tuy vậy anh vẫn khịt mũi khó chịu với bầu không khí âm ỉ im lìm đặc quánh tổ hợp mùi tử khí. Đặt chân rảo ngang qua từng băng ca, anh bỗng thấy lạnh toát người không phải vì điều hòa nhiệt độ thấp tất cả đều vì sinh khí ở đây quá hiếm hoi. Nó làm anh rợn hết lỗ chân lông, lạnh lẽo đến mức anh vớ lấy nón áo trùm lên đầu hai tay ma sát tường chừng hàm răng không thể cử động được nữa. Anh tiến đến bàn làm việc của Triệu Tử Lợi, anh thấy cô đang bận bịu nghiên cứu tử thi nên không lên tiếng làm phiền mà đi quanh đi quẩn vài vòng.

Triệu Tử Lợi cất giọng đều đều nhỏ tiếng hỏi: " Cậu vào đây có việc gì? Đợi tôi một xíu tôi xử lý xong cô gái này rồi tiếp chuyện cậu sau! "

Nói đoạn, cô đắp màn vải lại ngay ngắn đầu có hoàn tất. Cô quay ra khoanh vùng nói: " Xong rồi, nói đi! "

Tiêu Dịch Kỳ tò mò cúi người nhìn kỹ một cái xác gần đó, anh tiện miệng hỏi vài câu về pháp y.

" Những người này là cũ hay mới? Đã qua xử lý hết chứ? ". Anh che mũi hỏi.

Cô ta trả lời hết sức thành thoi: " Toàn bộ tử thi đưa vào đã xử lý đầy đủ thủ tục, chỉ còn nạn nhân nam mới qua đời này vừa được đưa tới năm phút trước, để tôi làm nốt anh ta đây! "

Khi chạm mặt một người nam chừng hai mươi tám tuổi vừa tử vong do nhảy lầu tự tử, gương mặt dập nát đỏ lôm mầu, não phù lòi ra ngoài trắng dợn như cây xúc xích bị vỡ, tay chân cứng đờ. Tiêu Dịch Kỳ suyt nôn tại bàn, anh cố chịu đựng quay đi hướng khác hai tay vuốt ngực cố gắng hạn chế tình trạng thức ăn trào lên thực quản.

Triệu Tử Lợi xem biểu hiện anh, cô cười sặc sụa châm biếm: " Đội trưởng Tiêu à! Cậu làm hơi quá rồi đấy! Người ta nhìn vào tưởng cậu bị ợ chua, buồn nôn giống người mới nghiền thai đấy! Haha! "

Tiêu Dịch Kỳ ho vài cái rồi nói: " Chuyện lạ chất lạ ấy thế nào rồi? Có thể cho tôi biết đó là thứ gì? "

Triệu Tử Lợi chưa trả lời cô mãi say mê làm việc, tác phong nhanh nhẹn chính xác chuyên nghiệp từng li từng tí, cô chú tâm rửa sát khuẩn mặt mũi anh ta, hộp sọ bị vỡ lòi ra tủy não trắng đục cô cũng mức bỏ vào khai thẩm gòn lau sạch sẽ vết máu khô kết tủa, công đoạn tiếp theo là khâu miệng vết thương cuối cùng mới đến thân người anh ta. Sau khi thay quần áo cho nạn nhân, cô phủ tấm vải trắng đắp lại.

Tiêu Dịch Kỳ quan sát cách pháp y xử lý xác chết, anh nghĩ mình thật may mắn khi không chọn ngành pháp y.

Hoàn thành công việc, cô tháo bao tay và khẩu trang giải phẫu bỏ vào sọt rác lên bồn rửa mặt cô ấn chai xà phòng chà thật kỹ từng kẽ tay lẫn móng tay. Vòi nước tự động tắt khi cô rút khỏi bàn tay ra hơ máy sấy tự động cho khô ráo. Tử Lợi mở cửa tủ lạnh đặt ở phòng nhỏ bên cạnh có cửa kính chắn ngang tiện bề quan sát các tử thi qua cửa kính.

Cô đưa anh chai nước trái cây khỏa tay bảo ngồi, cô đứng dậy lục lọi tủ lạnh lôi ra một ít thức ăn gồm: Khoai tây chiên, pizza, bánh quy...v.v

Tiêu Dịch Kỳ nhìn thôi cũng đủ thối thần kinh hải, anh hỏi: " Bình thường...cô trữ nhiều đồ ăn thế này sao? "

Tử Lợi bỏ pizza vào lò vi sóng hâm trong hai phút, cô đứng đáp tự nhiên: " Ừ, Có hôm đông quá phải vừa gặm bánh mì vừa chuyển xác vào ngăn lạnh. À...có lúc buồn chán tôi hay vừa ăn pizza vừa kiểm tra thi thể. "

Tiêu Dịch Kỳ không quên vấn đề chính vẫn chưa hỏi xong, anh nói: " Lọ kia cô giải thích thế nào? "

Triệu Tử Lợi tắt lò hai tay bê đĩa pizza mời mọc: " Đây, cậu thử ăn một miếng lót dạ trước đã! Bánh này mới gọi lúc sáng tôi chưa ăn kịp nên bỏ tủ trữ lại. "

Tiêu Dịch Kỳ nuốt nước bọt nhìn mớ thức ăn trên bàn, anh quay lưng xem lại phòng khám nghiệm chứa đầy những ngăn tủ chứa đựng tử thi gai ốc nổi trùng trùng. Anh khó bề nuốt nổi khi ăn uống trong môi trường làm việc khí lạnh bao trùm lẫn mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Anh dọn dọn cổ họng nói: " Hoi...! Cô tự giữ lại dùng đi! Mấy thứ ở đây tôi nuốt không trôi đâu! "

Triệu Tử Lợi trề môi nói: " Hừ! Lọ chất đó tôi đã gửi cho phòng xét nghiệm rồi nửa tiếng sau có kết quả, thứ chất này... tôi tìm thấy tại hiện trường Mã Cảnh gây án. "

Tiêu Dịch Kỳ hỏi: " Cô có đoán ra nó là chất gì không? "

Tử Lợi nghĩ ngợi hồi lâu, cô khó khăn đưa ra suy nghĩ: " Loại này cực hiếm có, tôi không nghĩ là ở thủ đô Bắc Kinh lại xuất hiện thứ chất kịch độc này. Hi vọng mọi phòng đoán của tôi chỉ là giả thuyết, nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng! "

Tiêu Dịch Kỳ bắt đầu cảm thấy tình hình nghiêm trọng hơn anh tưởng, nghe những phán đoán của cô anh nghĩ rất có thể đáp án sẽ tương tự như vậy. Vụ án này không đơn thuần là hacker hay giết người diệt khẩu như mọi người nghĩ.

Anh đột nhiên đứng phắt dậy, bỏ lỉnh chai nước uống dở dang, bỏ đồ ăn mà Tử Lợi hâm nóng cho anh. Anh nghĩ mình nên rời khỏi nơi âm khí nặng nề này càng nhanh càng ngày tốt. Tiêu Dịch Kỳ hấp tấp bước nhanh vùn vụt vào thang máy ấn chữ G xuống tầng trệt. Bỏ mình Tử Lợi ngơ ngáo bên

bàn toàn là thức ăn dư thừa mà cô đã cất công hâm nóng mời cậu ta nhưng cậu ta chẳng màn động dù chỉ một mảnh nhỏ.

Triệu Tử Lợi thọt tay vào túi áo Blouse trắng thờ dài, cô đành ăn hết chỗ dư ấy vào bụng.

Vào lúc này, bầu trời chuyển sang u tối. Gió lốc càng mạnh thổi bay nhiều cây cối, bật luôn gốc rễ cây cổ thụ lâu năm. Người người đi đường phải bỏ chạy tìm nơi trú bão. Cô em gái Tiêu Nhượng Băng lái xe trên con đường ngập lụt tuyết bị kẹt bánh xe phải tạm dừng xe cầu cứu người dân qua lại bởi smartphone của cô hết pin chết máy, cô không thể gọi cho anh trai.

Dòng người thưa thớt hẳn, chẳng ai đi ngang tội nghiệp cho cô quá giang cả. Nhượng Băng ngồi trong xe xoa xoa hai bắp tay khắp người run như cây sậy, cô mở cửa xuống xe cầu cứu người dân nhưng ai nấy đều lo là phốt qua. Thấp thoáng xa xa, có một người nam vận áo khoác to dày, dáng người cao to chắc gọn, gãi đi chuyển bằng giày boot da nâu ông cao, cổ choàng khăn len dày che bít mũi miệng, đầu trùm mũ len tiến gần về hướng cô.

Gã ta dần dần hiện rõ trước mắt Tiêu Nhượng Băng, nhận thấy gã này khá quen thuộc. Gã lên tiếng: "Chào, chúng ta lại gặp nhau! "

Tiêu Nhượng Băng nghe giọng liền nhận ra hẳn là tên đưa xe với cô dạo trước. Cô mở miệng muốn nói nhưng hàm tiền đạo nó không cho phép, bờ môi cô run rẩy nhấp nháy không thành câu. Hắn ta cười điệu ngoa mũi phà ra khói bão: "Lạnh đến nỗi cảm luôn rồi sao? Haizz...! Lên nào! Tôi đưa cô về nhà! "

Hắn tháo khăn choàng của mình quấn vào cổ trắng ngần của cô ra hiệu bảo cô trèo lên lưng, hắn khom thấp xuống chờ cô leo lên.

Cô chân chừ một lúc sau mới ngượng ngịu vòng tay lên cổ hắn ta, hắn dựng người dậy, hai tay bợ hai mép chân cô nâng cuống bộ trong cơn gió hung hãn như muốn xô ngã bọn con người ngu ngốc ấy.

Đường phủ tuyết dài vô tận vì gã phải cõng một cô gái trên tấm lưng dài, cảm cô tựa vào vai gã. Cả hai không nói gì cho đến khi gã cất tiếng: "Này, sao im lặng thế? Ha...quên mất, tôi xin tự giới thiệu tôi tên họ là Tôn Hàng Dực, năm nay hai mươi hai năm ngày tôi chào đời. Thế cô bao nhiêu? Tôi cá là nhỏ hơn không bao nhiêu nhỉ? "

Nhượng Băng thờ hơi miệng bắt đầu cử động đáp: "Tiêu Nhượng Băng, hai mươi! "

Gã Tôn Hàng Dực nở nụ cười rạng rỡ, hàm răng trắng sáng đều nhau, khuôn miệng hơi mỏng nhỏ vừa, khía môi trên nhàn trung hình trái tim xẻ sâu tạo đường mảnh dù trạng thái bình thường cũng tựa như đang cười. Tim cô bỗng chệch nhịp đập bình bịch trong lồng ngực. Gã lại quay mặt sang trái hỏi: "Địa chỉ nhà cô ở đâu? "

Tiêu Nhượng Băng đọc địa chỉ vào tai gã, gã gật đầu mỉm môi lặng lẽ cõng cô đến thẳng trước cổng nhà họ Tiêu. Gã nhẹ nhàng thả cô xuống, trong mắt gã ánh lên tia sáng lạ. Gã thì thầm nghĩ: "Nhà họ Tiêu sao? Tốt thật! "

Gã lướt mắt quan sát quanh khuôn viên giấy lát rồi rời đi, trong khi Tiêu Nhượng Băng lí nhí nói hai chữ "Cảm ơn" vừa chạy vào nhà, cô chợt nhớ chiếc khăn choàng vẫn còn trên cổ. Cô quay lại thì gã đã đi mất từ lúc nào, cô nằm ngửa trên giường ngắm nghía chiếc khăn len dày màu xanh biển hầy còn vương lại mùi hương của tên kia. Bất giác đưa lên mũi ngửi, cô như chìm ngấm vào mùi hương nồng nàn ấm áp ấy đắm chìm vào giấc ngủ êm đềm.

Nửa đêm, Tiêu Dịch Kỳ mò về nhà sau thời gian nguyên ngày ở cục an ninh bận rộn điều tra vụ án. Anh bước xệp xệp ngang phòng em gái thấy cửa hở, anh hé mắt liếc nhìn chỉ thấy cô gái nhỏ đang ôm khư khư chiếc khăn choàng lạ hoặc kia ngủ thờ phỉ phò. Anh nhẹ nhẹ khép cửa và thẳng chân lên phòng tắm rửa, nước bắn ào ào lộ nhỏ hòa tan trên cơ thể vạm vỡ rắn chắc. Tiêu Dịch Kỳ tắt vòi sen, anh quấn cho mình lớp khăn trắng bọc quanh thân dưới bước ra ngoài bật máy sấy hong khô tóc rũ nước. Tiếng máy sấy o...o...o vang đều, sau bước sấy anh thay bộ pijama màu xám tro thả mình lên giường nệm màu xanh dương đậm kéo chăn nhắm mắt tiêu điều miền cực lạc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vụ án : \ Giết người bằng độc tố \ !

Buổi sáng 5 giờ 30 phút, thứ sáu ngày mười ba, tiết trời rét buốt tầm âm 10 độ C. Âu Nhã Phi thức dậy từ sớm, cô vén rèm nhìn ra cửa kính. Tuyết rơi liên miên không có hồi dứt, cô ngồi chễm chệ trên sofa tay lắc lắc tách cà phê suy tư.

"Thời tiết như thế này thì chuyện gì sẽ xảy đến nữa đây? "

6 giờ 30, cô phải đến trường tiếp tục nhiệm vụ của mình. Con đường lúc này đã được công nhân quét dọn sạch sẽ khô ráo. Âu Nhã Phi lượn mô tô băng băng trên phố, cô quên mất một việc là học sinh trung học không được điều khiển mô tô khi chưa đủ tuổi. Nửa đường, cô bị cảnh sát giao thông còi gọi vào chốt kiểm tra. Cô cười chua chát: "Khừ khừ, bốn chín gặp năm mươi! Éo le thật! "

Anh cảnh sát giao thông tuổi đời còn khá trẻ, có vẻ mới vào nghề không lâu. Anh ta nghiêm mặt bảo: "Mau đem giấy tờ tùy thân ra đây! Mối cao trung mà bày đặt chơi xe nhĩ? "

Cô cười khinh: "Hừm, nhìn mặt tên này có thể bằng tuổi mình cũng nên! "

Cô bình thân đáp: " Chào đồng chí! Giấy tờ tôi bỏ quên ở nhà mất rồi, cảm phiền đồng chí cho mượn điện thoại tôi gọi về kêu người nhà đem đến! "

Anh ta không chấp nhận được thái độ anh gọi là xất xược từ một cô học sinh, mặt anh ta nở to ra do tức giận quá độ.

Anh ta nói trong cơn kiêu căng: " Con nhãi này, tỏ thái độ gì thế hở? "

Cô hỏi lần nữa: " Bây giờ tôi rất bận, có đưa điện thoại hay không thì bảo? "

Anh ta mặc dù đang nóng hừng hực nhưng bắt buộc phải đưa điện thoại cho cô, Âu Nhã Phi ấn số gọi đến đội trưởng Tiểu nhờ trợ giúp.

" Có chuyện cần anh giải quyết đây! Tôi đang bị một ông bạn cảnh sát giao thông giữ xe tại đường A, anh nhanh lên đây! ". Nhếch mép xì một tiếng rồi tắt máy.

Tiểu Dịch Kỳ lập tức chạy đến, anh giờ thể cảnh sát hình sự áp vào mặt anh ta nói nhỏ vài câu và hỏi: " Đã nhìn rõ chưa? Giờ thì thả xe và người nhanh lên! "

Tức thì anh cảnh sát giao thông đó tái mặt rụt cổ thưa: " Dạ vâng! "

Âu Nhã Phi cười khẩy nhìn anh ta phán một câu: " Trước khi đón xe hãy nhìn cho kỹ nhé! Mặt tôi đủ trẻ để làm con nhãi chứ? Kaka! "

Anh ta xấu hổ đỏ mặt tự trách bản thân: " Mày hồ đồ quá! Cô ta trẻ như vậy ai biết là phóng viên chứ? Thảo nào nói chuyện nghe bèn ngót! Haizz...! "

Hai người chạy song song hai chiếc mô tô tới cổng trường khiến đám học sinh dòm ngó tăm tía, Âu Nhã Phi rẽ vào lối giữ xe giành cho giáo viên. Tiểu Dịch Kỳ dựng xe kê bên, anh huơ tay bảo cô đi trước tránh sự nghi ngờ của mọi người. Âu Nhã Phi tới trước cửa lớp, cô đứng mặt phải Tiết Kinh Vũ. Cậu ta chần lờ đi của cô, Nhã Phi bắt lực đẩy cậu sang một bên. Lực tay cô cực kỳ tốt và khỏe nên khiến cậu ta suýt ngã ra sau đập đầu vào bàn học. Tiết Kinh Vũ hơi bất ngờ với sức lực của cô, cậu ngày càng tò mò về cô gái này.

Âu Nhã Phi quàng cặp vào học bàn, cô giả vờ thần thờ nhìn ra cửa sổ ngắm muôn cảnh vật. Bảo Vy lon ton hót hải chạy vào ngồi phịch xuống ghế thờ như chó điên, con bé quay xuống bàn Nhã Phi ăn nói ngất ngưởng.

" Ân...Ph...Phi...T...tí nữa...đi căn tin...với... tớ! Lú...Lúc.....

Âu Nhã Phi giờ tay hình chéo cắt ngang, cô giờ hiệu hướng dẫn: " Ok, cậu hít vào thở ra, một hai ba hít vào, thở ra! Bình tĩnh chưa? "

Bảo Vy thở nhẹ nhàng nói: " Ok ok, tớ bình thường rồi! "

Âu Nhã Phi hỏi tiếp: " Cậu từ từ nói chuyện lúc này xem! "

Bảo Vy mở miệng nói: " Lúc này ở căn tin á, tớ, bị, một nhóm hôm trước chặn đường Ủi, mới bị ăn bạt tay nè! "

Âu Nhã Phi đập bàn hỏi: " Cái gì? Lại nữa à? "

Cô bóp cằm Bảo Vy bẻ qua bẻ lại xem dấu tay in đỏ trên gương mặt phúng phính sữa ôn tồn bảo: " Chắc, tớ chẳng hiểu nổi sao cậu cứ thường xuyên bị bắt nạt thế này? "

Bảo Vy sục sùi cảm phẫn nói: " Tất cả tại ba ông nam thần thánh thiện trong trường mình đó! Ai mà lỡ tay chạm phải bọn họ là đều bị đám nữ hoàng ăn-ten đó kiểm chuyện! "

Âu Nhã Phi nghe bốn chữ " Nữ hoàng ăn-ten " không thể nhịn cười phì thành tiếng. Ngay cả tên Tiết Kinh Vũ là nam khôi của lớp đang đọc sách cũng bụm miệng phụt nước bọt văng li ti.

Nhã Phi hiểu ra vấn đề, cô cười ha ha nói: " Hóa ra là vậy! "

Bên ngoài lại xuất hiện mấy vị nữ hoàng ăn-ten, con ả đứng giữa chống nạnh tỏ vẻ bá chủ phát ngôn đầy kiêu hãnh: " Hạ Bảo Vy, tan tiết cuối lên sân thượng cùng bọn tao! Còn mày, Ân Phi gì đó cấm không cho theo nó! "

Nhã Phi ngạo nghễ nói: " Các người cấm được người có chân có tay không? "

Bảo Vy bỗng đứng hùng hổ đáp: " Có nam thần ở đây, các người còn dám lộng hành à? "

Cả lớp cười rần rần lẫn lộn dưới nền gạch, Âu Nhã Phi cười đến khản tiếng. Câu nói phát từ cửa miệng làm Tiết Kinh Vũ nổi tiếng nghiêm túc bật cười phún nước bọt, cậu trấn tĩnh bản thân tay nắm thành đũa lên miệng ho khụ khụ. Lực bắt tông tâm phải đứng lên can thiệp: " Làm loạn đủ chưa? Mấy người tưởng hống hách như thế là hay lắm sao? Càng làm càng lộ bịch thôi! Từ lâu tôi đã cảm thấy các cậu chóng mặt lắm rồi, chẳng là tôi không muốn làm cho trường học rối rắm thêm nên mới im hơi lặng tiếng. Nào ngờ các cô không biết phải trái đúng sai, bắt nạt người khác quá đáng! "

Tiết Kinh Vũ quay sang khiển trách lớp trưởng: " Còn cậu nữa, Ôn Như Tuyết! Cậu thân đảm nhiệm chức lớp trưởng mà ngang nhiên để người ngoài lớp bước vào quấy rối lớp mình như thế cậu coi được sao? "

Cô nàng Như Tuyết sững sờ nhìn cậu không chớp mắt, lần đầu tiên trong đời Tiết Kinh Vũ chịu mở miệng với cô. Tiếc thay, câu đầu tiên lại trách móc cô không đảm nhiệm tốt chức vụ. Cô vừa mừng vừa buồn, không ngờ vì một con nhỏ học ngu nhất trong lớp cậu có thể đứng lên bảo vệ quyền lợi cho người khác. Người khiến cậu ta bật cười cũng là Bảo Vy, cô ghét tính cách tăng động, ghét bản mặt ngây ngô ngốc nghếch của Bảo Vy cay đắng. Từ đó đến giờ, Như Tuyết luôn cố gắng học giỏi đứng đầu khối 11, mục đích chính là muốn Tiết Kinh Vũ để mắt tới cô. Sự thật hoàn toàn sai lầm, cô những tưởng mình học giỏi sẽ được trò chuyện cùng đẳng cấp với cậu. Hai người sẽ là bộ đôi hoàn hảo nhất trường, mọi sự si vọng đã đổ bể tan tành. Lúc trước kia, chính cô để yên cho bọn kia bắt nạt hành hạ Bảo Vy chẳng ai dám lên tiếng bênh vực nó cả. Giờ thì sao chứ?.....

Đám nữ hoàng bỏ đi để lại cái nguyệt đài sau lưng, Tiết Kinh Vũ quay sang mắng mỏ Bảo Vy: " Sau này nhớ tránh xa bọn họ ra, nhớ chưa đồ dân? "

Hạ Bảo Vy giật mình khi nghe cậu chửi, cô nhóc vuốt mũi tự ngẫm: " Mặt mình có viết chữ " Dân " sao? "

Âu Nhã Phi vuốt mặt thờ dài: " Toi rồi, sự việc có vẻ nghiêm trọng đây! Mình nên rút quân sớm hơn! "

Cô ngồi ụp quyển sách che mặt trốn tránh, vô tình cô phát hiện một điều bất thường là Tiểu Khiêm mất dạng từ lúc nào. Tiết đầu còn thấy sau tiết kế đột nhiên biến mất, cô hỏi cậu bạn bên.

" Này, Tiểu Khiêm đâu? Cậu có thấy cậu ấy đi đâu không? "

Cậu kia nhún vai lắc đầu: " Chẳng biết, từ nãy tớ không để ý nên cũng không biết cậu ta đâu luôn! "

Cô bật nút bên tai thì thầm nói: " Mất tích rồi! "

Bên đây kia có giọng nam trả lời: " Ổ yên đó, tôi sẽ tìm hắn ta! Có gì báo cô sau! "

Âu Nhã Phi nét mặt bỗng chùn xuống âu lo nghĩ bụng: " Ai chà! Cái tên này biến đi đâu thế nhỉ? Liệu có chuyện gì xảy đến không ta? Còn tên Tiêu đội trưởng nữa...Haizz...! "

.....

Hai tiết cuối cùng trôi qua, Âu Nhã Phi chưa nhận được tín hiệu hay thông báo nào. Tan lớp cô sốt ruột đứng ngoài hành lang phía dưới gần cổng đợi mãi không xong, cô lật tung hang hốc trong trường tìm kiếm. Khoảng một thời gian ngắn đội trưởng Tiêu liên lạc báo tình hình khẩn cấp.

" Âu Nhã Phi, có chuyện rồi! Mau đến khuôn viên phía sau trường gặp tôi! "

Cô tức tốc chạy thật nhanh đến nơi, cô nhìn thấy hàng tá học sinh, giáo viên bu quanh một thứ gì đó, họ xì xầm bàn tán thể hiện sự tò mò lẫn ghê sợ. Ngay lúc đó, Tiêu Dịch Kỳ đứng bên kia dòng người hươ tay bảo cô sang bên kia. Cô đặt từng người di chuyển qua phía Tiêu Dịch Kỳ. Hai người gặp nhau, ai cũng mang ánh mắt nghiêm trọng.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, người hiếu kỳ, có liên quan hay không đều gom lại tụ thành một nhóm. Tất cả cảnh sát được điều động tới làm nhiệm vụ thẩm vấn lấy lời khai của nhân chứng và từng người ở đó. Nhóm pháp y chuyển đến khám nghiệm hiện trường vụ án vừa xảy ra, nạn nhân là nữ giáo viên chuyên môn công nghệ tin học Phan Lê Lê, xác chết tử vong vào lúc khoảng từ 9h45 - 10h45 phút. Và được một thầy giám thị phát hiện sau khuôn viên phía sau nhà trường, tình trạng nằm ngửa đầu gác lên thêm miệng hồ nước. Cổ có dấu dây kẽm, dưới đất có dấu hiệu kéo lê ngoài ra không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào. Cô ấy mặc váy ôm màu hồng nhạt, tuổi ba mươi, hiện tại có một bé gái học mẫu giáo. Chồng cô là nhân viên công chức nhà nước.

" Theo khám nghiệm sơ bộ, nạn nhân tử vong do bị loạn nhịp tim dẫn đến ngạt thở. Hung khí vẫn chưa tìm thấy, trên thi thể không hề có dấu vân tay nào. Việc này cần chuyển thi thể về cục càng nhanh càng tốt. " Triệu Từ Lợi khoác áo trắng dài đứng đây cho hay sau khi kiểm tra cơ thể nạn nhân.

Tiêu Dịch Kỳ cùng tổ điều tra lệnh tất cả người trong trường không được rời khỏi trường, ở lại hỗ trợ hợp tác điều tra toàn thể trước khi ra có sự cho phép. Tiêu Dịch Kỳ liền triệu tập một số chiến sĩ chia thành hai tổ truy lùng bằng được gã Tiểu Khiêm đang thuộc diện tình nghi giết hại cô giáo dạy Tin Học. Tổ thứ nhất rà soát khu văn phòng giáo viên và thư viện, tổ thứ hai rà soát toàn bộ lớp học lục soát sau đó tiến về phía phòng y tế họ thấy hắn đang nằm nghỉ ngơi. Họ vào áp giải hắn đến hiện trường và tra khẩu cung, tên này khai báo là vào tiết thứ hai trở đi hắn bị đau bụng do ăn quá nhiều bánh đậu. Hắn đến phòng y tế xin thuốc uống và ngủ luôn đến lúc bị bắt mới tỉnh dậy thì không hiểu chuyện gì xảy ra, trong phòng còn có cô y tá ở cùng hắn cho đến tận bây giờ. Khi cảnh sát hỏi cô y tá đó, cô ấy cũng khai là đã canh và tận mắt nhìn thấy hắn ngủ say, còn cô thì ngồi bàn làm việc kiểm thuốc. Tô Tiêu Liên phụ trách lấy lời khai phía cô y tá, cô gắng hỏi lần thứ hai: " Phiền cô hãy nhớ kỹ lại xem đã bỏ sót hay có rời đi phút nào không? "

Cô y tá mang máng nhớ lại: " À...vào khoảng 9h30 tôi có xem đồng hồ trên điện thoại sau đó đi vệ sinh và quay lại chỉ mất có 10 phút, tôi quay lại vẫn thấy cậu ta còn nằm đắp chăn mà! "

Tô Tiêu Liên hỏi tiếp: " Cô có lật chăn kiểm tra không? "

Cô ta đáp: " Không, tôi đã trở lại và ở đó rất lâu. À...Đến 10h30 tôi ngủ quên nhưng tôi kịp tỉnh dậy sau khi có điện thoại reo, nói chuyện với bạn tôi xong xuôi tôi có để ý thấy cậu ta còn nằm ngủ ngon nên tôi không muốn đánh thức. "

Kết thúc phần thẩm vấn, Tô Tiêu Liên đem hồ sơ ra ngoài đưa cho đội trưởng xem xét. Anh chăm chú xem thật kỹ hồ sơ, anh chợt dừng lại ở hai đoạn. Đoạn cô y tá đi vệ sinh và đoạn ngủ quên. Tiêu Dịch Kỳ nghĩ ngợi nói: " Tên này định tạo chứng cứ ngoại phạm đây, 9h30 sát với thời điểm hung thủ gây án nhưng chỉ 10 phút nếu hung thủ có rời đi cũng không nhanh như vậy đã quay lại phòng. Diện tích trường có chiều dài và rộng lớn thế này từ phòng y tế lâu 4 cho đến khuôn viên phía sau trường là quãng đường dài, muốn từ đây đến phòng nhanh nhất cũng phải 20 phút trở lên. Có một điểm then chốt ở

đây, ví dụ thời gian hấn đi từ phòng y tế xuống khuôn viên phía sau cộng thêm thời gian gây án cũng mất khá khá thời gian quay về. Thế kẻ nằm ngủ trong chăn rốt cuộc là một người hay hai người? Điều này có chút kỳ lạ! "

Tiêu Dịch Kỳ trả hồ sơ bảo Tiểu Liên mang về văn phòng cất giữ điều tra sau, anh kéo tay Âu Nhã Phi lại dặn dò: " Hiện giờ vẫn chưa tìm thấy hung khí, tôi cần cô dò tìm bất cứ thứ gì khả nghi thì hãy lập tức báo tôi! Cần thận, cô chưa thể để lộ thân phận lúc này biết chưa? "

Âu Nhã Phi gật đầu: " Tôi biết rồi, đội trưởng! "

Cô điềm tĩnh thần nhiên ra khỏi cổng bất thành linh chạm mặt đám nữ hoàng ăn-ten đang túm cổ áo Hạ Bảo Vy, cô giữ thái độ bình tĩnh nói chuyện phải quấy với bọn trẻ.

" Thả cậu ấy ra, có gì chúng ta thương lượng với nhau chẳng phải tốt hơn sao? ". Âu Nhã Phi cất giọng điềm đạm.

Cô nàng đứng giữa tay cầm gậy bóng chày và một giỏ trứng gà thối, phía sau có hai ba tên nhãi nhép đầu bự mặt hung tợn lờm lờm cô. Bảo Vy bị nắm tóc đau run rẩy đang cố vùng vẫy, gò má in vết bầm, bờ môi còn rướm máu. Âu Nhã Phi liếc mắt nói: " Muốn gì nữa? Hay là ra bãi cỏ trống đằng kia nói chuyện tiếp nhé! "

Cả bọn đồng thuận kéo nhau ra bãi đất trống giải quyết mâu thuẫn. Âu Nhã Phi lên tiếng: " Giờ thả người được rồi đấy! Nhanh lên, tôi còn nhiều việc phải làm không rảnh rồi đôi co với các người đâu! "

Cô nàng đàn chị phát tín hiệu thả người, bọn đàn em nghe lệnh buông Bảo Vy. Bảo Vy chạy đến núp sau lưng Nhã Phi sợ sệt, con nhỏ đầu đàn lại hô to " Tụi bây xử nó cho tao ". Chừng ba thằng to con định xông vào xé áo, lột đồ quay clip đột ngột bị hai cú đá trời giáng vào đầu choáng váng mặt mày. Âu Nhã Phi không kìm nén nữa, cô xư thẳng tay từng tên một. Tên kia định giờ gây tấn công phía sau liền nhận ngay cú " Đả cầu bổng pháp " dứt điểm ngay hạ bộ nằm tê liệt. Hạ nóc ao xong ba tên trông lực lưỡng to con, cô bẻ tay răng rắc, đầu xoay lắc kêu tiếng " rắc " hướng cái nhìn sát khí về ba cô ả kia. Cô đàn chị trợn tròn mắt kinh hãi khi thấy ba tên cận vệ của mình bị hạ gục thảm hại. Cô ta thất kinh hồn vía giục: " Chạy mau! "

Hạ Bảo Vy tận mắt chiêm ngưỡng màn đầu võ kinh điển ấy không khỏi kinh ngạc trầm trồ báỉ phục: " Wow...! Cậu...là...siêu...anh...hùng...! "

Con bé giờ ngón trỏ biểu hiện sự sùng bái vô bờ, Âu Nhã Phi trầm tĩnh bảo: " Xe nhà cậu kia! Mau về đi! Tạm biệt! "

Tiết Kinh Vũ chứng kiến cảnh đó, cậu trố mắt há miệng: " Wow...! Khiếp quá đi! Quả là " Chân nhân bất lộ tướng! "

.....

Đội đến khi hết thấy mọi người đều mất dạng, cô quai cặp theo dõi Tiểu Khiêm. Hấn đón xe buýt về tuyến đường hướng Đông, cô phải lái mô tô đuổi theo sau giữ khoảng cách nhất định. Tiểu Khiêm là tên già, cô thay đổi gọi là Mã Cảnh. Xe buýt dừng ở cuối đường, trong con hẻm tối tăm chật hẹp đó chính là nơi trú ẩn của hấn bấy lâu nay.

Cô dựng tạm chiếc mô tô cồng kềnh ở ngoài bờ lộ bám đuôi hấn, đến ngã ba con hẻm hấn đột nhiên quay lại liếc mắt nhìn. May là cô phản ứng nhanh kịp thời nấp vào tường gạch, hấn vào trong ngôi nhà cũ kỹ thoạt nhìn có vẻ ảm thấp. Ngôi nhà mặt ngoài ốp gạch cũ mềm rong rêu xanh ròn bám đầy rầy trên tường nhà, mái ngói nhạt màu dường như có thể đổ sập bất cứ lúc nào. Chung quanh dây điện chằng chịt tựa như mạng nhện, cô lòi ra chiếc máy ảnh chụp ba lần rồi vội cất vào. Chờ đợi đến nửa buổi chiều, gió lạnh gào thét, tuyết lại rơi từng hạt khiến cô rít lên vì lạnh.

Hấn ta trốn mãi trong nhà chẳng thấy lộ mặt ra ngoài, chờ trong vô vọng. Cô lúi thủi quay ra lên xe vọt về cục an ninh quốc gia báo cáo tình hình.

.....

Khoảng hai giờ chiều nay, sau phút theo dõi nghi phạm Âu Nhã Phi cuối cùng cũng có mặt tại cục, cô gửi những bức ảnh chụp được tại nhà của nghi phạm cho tổ điều tra xác minh.

Cô ngồi trên sofa uống ngụm trà ấm điều chỉnh thân nhiệt, Tiêu Dịch Kỳ đứng thù lù phía sau bước đến khom người đặt mông ngồi cạnh cô. Anh ta hay tay đan chéo cười hách dịch bảo: " Hừm, cô cũng liều lĩnh thật! Dám một thân theo sát chân hấn, cô có nghĩ đến hấn đã phát hiện và cố tình để cô theo đuôi? Nhờ đâu có chuyện gì bất trắc cô nghĩ mình sẽ thoát sao? "

Âu Nhã Phi đá xéo anh đáp: " Chính anh sai tôi theo dõi hành tung hấn, sao giờ lại nói những lời này? "

Cô thắc mắc: " Tôi có một thắc mắc, tại sao anh tóm được hấn không tạm giam phục vụ công tác điều tra mà lại thả hấn nhón nhờ trở ngoài vòng pháp luật? "

Anh nở nụ cười tinh vi: " Đây là một phần nằm trong kế hoạch của chúng tôi, muốn bắt được nai trước tiên phải thả hổ về rừng. Đợi hổ bắt nai xong ta tóm luôn cả mẹ! Thế nào? Cô có cao kiến gì mới à? "

Âu Nhã Phi uống cạn tách trà, cô bữu môi: " Xi, tôi chỉ là phận phóng viên nhỏ nhoi làm sao có cao kiến gì hơn người trong nghề các anh! "

Anh giật giật khoe môi đáp: " Thế thì tốt, đừng quá đi sâu vụ án. Cô nên an phận viết những gì cần viết thôi! "

Cô bỗng trầm mặc nói: " Kỳ thực tôi cũng chả ham hố gì dính vào mấy vụ án mạng rắc rối này, nhưng do tòa soạn đã tin tưởng giao phó nên tôi mới chấp nhận tham gia! "

Tiêu Dịch Kỳ trầm tư suy luận: " Theo cô, động cơ giết người của hắn là gì? Tại sao ở hiện trường không phát hiện hung khí hoặc dấu vết chống cự từ phía nạn nhân? Thời gian nạn nhân tắt thở bên pháp y xác định là 9h45 phút, hơn nữa hắn có chứng cứ ngoại phạm cùng thời điểm nạn nhân tử vong. Thế nhưng bằng chứng ngoại phạm hắn tạo dựng có một số điểm mờ hồ.....Có lẽ người chết sẽ có câu trả lời cho chúng ta! "

Anh đứng phắt lên, hai con ngươi bùng sáng nắm cổ tay Âu Nhã Phi kéo đến phòng giám định pháp y. Bất ngờ bị lôi đi như phạm nhân, cô bực mình quát: " Nè, anh định kéo tôi đi đâu hả tên cảnh sát bạo lực kia? "

Anh để ngón trỏ lên miệng suy: " Theo tôi khác biết! "

Hai người họ lôi lôi kéo kéo vào thang máy anh ta mới buông tay cô ra, Âu Nhã Phi phui tay mình mắng nhiếc: " Nếu còn có lần sau nữa đừng có trách tôi không nể anh là cảnh sát! Hừ! "

Tiêu Dịch Kỳ cười xảo quyết hỏi: " Cô sợ cái gì? Hay là sợ người ta nghĩ hai chúng ta có mối quan hệ mờ ám nào khác? Chẳng hạn như..." Tình cảm nam nữ "? "

Cô chỉ tay vào mặt anh cảnh tỉnh: " Đừng có hoang tưởng! "

Anh chống tay phía sau đẩy người sát cô cự ly gần hơi thở của nhau trên người: " Hừm...Tôi không có khái niệm hoang tưởng với con gái đâu, nhất là với người con gái có tâm hồn đàn ông như cô! Khi...! "

Âu Nhã Phi nghiêng răng ken két ngắc cở liếc anh phàn: " Tôi cũng chẳng có hứng thú gì với loại cảnh sát dị hợm như anh! Tránh ra! "

Cô bẻ khóa tay anh ra sau tay còn lại nắm cổ áo anh ta giữ chặt khống chế anh vào tường thang máy. Tiêu Dịch Kỳ bị áp chế bởi tay phóng viên nữ tính cách hoang dã, anh quyết không khuất phục đảo ngược tình thế xoay người vịn tay cô ra sau lưng, thân sau Âu Nhã Phi áp vào người anh. Tay kia của anh dí súng lên cổ Âu Nhã Phi.

Cô tròng mắt cổ găng vung vẩy nhưng lực đàn ông trong anh quá mạnh mẽ, cô lắc lắc người mãi không được bèn dụng kế cúi đầu bật ngựa ra sau khiến cảm anh ta như bị búa nện đau đốn thả cô ra ôm cảm nhận nhớ: " A...AO! Ui...Ya...Cô ác thật đấy! "

Âu Nhã Phi cười dã tâm: " Hahaha! Âu Nhã Phi này sao có thể dễ dàng bị anh đùa giỡn thế này chứ? Ngoan ngoãn giờ tay đầu hàng, úp mặt vào tường nhanh nào! "

Trên tay cô lăm lăm khẩu súng cướp từ tay Tiêu Dịch Kỳ nở nụ cười quái thai, cô bật nòng chĩa họng súng vào đầu anh hù dọa: " Tôi thử đạn nhá! Xem đầu anh cứng hay đầu đạn cứng? "

Anh hốt hoảng giờ hai tay khóa khóa khuyên ngăn: " Ôi...Nè nè! Đừng bóp cò nhé! Không giỡn chơi kiểu này nhé! Nguy hiểm lắm đấy! Đưa...đưa...súng cho tôi...lầm ơn đi chị hai à! "

Bộ dạng sợ hãi của anh ta làm cô cười khoái chí xoay xoay khẩu súng trên tay đáp: " Kakaka! Thứ này chơi vui thật! Đây, trả đồ chơi nè! "

Tiêu Dịch Kỳ toát mồ hôi hột giật lấy khẩu súng giắt lưng quần thở phào nhẹ nhõm: " Phù...! Thề luôn! Sau này không nghịch đại thế này nữa! Quả là cô gái nguy hiểm nhất hành tinh! "

Cửa thang máy mở rộng, Tiêu Dịch Kỳ cùng Âu Nhã Phi cất bước hướng đến phòng giám định. Sau khi anh quẹt thẻ, cửa phòng tự động mở ra. Anh đi trước, cô theo sau lần lượt qua từng bàn mổ cô bỗng lạnh buốt da vuốt vuốt hai bắp tay răng siết chặt hàm. Bên trong, Triệu Từ Lợi đương tiến hành khám nghiệm tử thi Phan Lệ Lệ. Nghe tiếng bước chân, Từ Lợi ngược mặt ra ngoài nhìn thấy Tiêu Dịch Kỳ dẫn theo Âu Nhã Phi đến thăm. Từ Lợi lên tiếng chào: " Hi! Hai người cứ tự nhiên! Tôi vẫn chưa khám nghiệm xong. "

Từ Lợi tiếp tục phân tích từng chi tiết: " Hai người nhìn này, vết dây kềm ở cổ họng không phải là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Tôi đã mổ vùng hầu họng xem qua, bên trong không hề có bất cứ tác động cho thấy bị tổn thương vùng sụn thanh quản, dây chằng và cơ đều hoàn toàn bình thường. Lý giải việc Phan Lệ Lệ bị chết ngạt lại có khả năng là bị đầu độc bởi một thứ độc hiểm hoì, do bản chất loại độc này không để lại triệu chứng nào bên ngoài chỉ để lại một dấu hiệu duy nhất khi khám nghiệm tử thi, chính là ngạt. Nó giống như trở nên vô hình, không màu, không mùi, không vị. Chỉ nhìn bằng mắt thường không thể phát hiện, thể xác toàn thân chỉ bị trầy xước nhẹ do bị kéo lê. Cô ấy cũng không bị xâm hại tình dục. "

Từ Lợi vạch từng bộ phận kiểm tra kỹ càng, bất chợt cô phát hiện có lỗ kim tiêm nhỏ nằm bên trái phần cổ nạn nhân. Từ Lợi cúi sát cầm kính lúp soi thật kỹ, Triệu Từ Lợi đặt nghi vấn về lỗ kim. Cô ngần một lúc rồi Ồ lên nói: " À....! Tôi nghĩ mình đã hiểu ra thủ pháp gây án! Mẫu máu nạn nhân tôi đã gửi bộ phận giám định DNA và các loại xét nghiệm tổng hợp, hai người đợi chút nhé! Nhớ là không động vào tử thi đấy! "

Tiêu Dịch Kỳ quay sang nói: " Tôi có điện mới động vào xác chết! Cô ta đi đâu vậy nhỉ? "

Âu Nhã Phi hỏi hột đáp: " Chắc là lấy mẫu xét nghiệm! "

Âu Nhã Phi lượn quanh căn phòng, cô chép miệng ngán ngẩm: " Chắc chắn, ở đây thật rùng rợn! Có khi những tử thi này sống dậy cũng nên, không biết lúc đó cô ấy phản ứng thế nào ha? "

Bất ngờ giọng nữ vang lên bên ngoài cửa, Triệu Từ Lợi nhẹ gót bước vào trả lời hài hước: " Thì...làm bạn với họ thôi! "

Hai người giật nảy mình, Tiêu Dịch Kỳ ngấm ngấm xác chết quay sang nhìn Từ Lợi phát ngôn rợn tóc gáy: " Phải rồi, nhìn cô...có khác gì mấy cái tử thi này đâu! "

" Nhân tiện tôi có tin tốt lành đây, hai người muốn nghe chứ? "

Triệu Từ Lợi tay xách một bảng hồ sơ chuẩn đoán y khoa trên tay cất giọng êm ái đặc tính liêu trai.

Tiêu Dịch Kỳ hấp tấp hỏi ngay: " Tin gì? Có phải bảng xét nghiệm trên tay cô có kết quả gì đặc biệt? "

Âu Nhã Phi khoanh tay đứng trầm ngâm nhìn tử thi vừa nghe Từ Lợi thông tin. Triệu Từ Lợi gật đầu mở sấp hồ sơ kết quả cho ba người cùng xem, Âu Nhã Phi, Tiêu Dịch Kỳ đều xem xong nhưng nhìn nét mặt đều vô cảm như nhau. Vì sao ư? Vì họ có hiểu cái gì trong đó đâu, Từ Lợi cười khẩy thao thao bất tuyệt.

" Nghe tôi truyền đạt kiến thức pháp y đây! "

Cô hít một hơi rồi tiếp câu chuyện: " Kết quả giám định cho thấy Phan Lê Lê thực sự là do trúng độc mà chết, loại độc tố này có tên khoa học là Aconite là chất độc của cây Phụ tử (monkshood, còn có tên là wolfsbane). Aconite là loại cây có độc tính cực mạnh, chỉ cần chạm vào lá cây mà không đeo găng tay là nó sẽ hấp thu rất nhanh chóng và dễ dàng. Đây là cách phổ biến để " Thoát tội giết người " giữa đám đông. Chất độc này là thủ phạm trong một vụ đầu độc nổi tiếng lịch sử. Hoàng đế La mã Claudius được cho là đã bị đầu độc bởi người vợ của mình, Agrippina, bằng chất aconite trong một đĩa nấm. Cách giết người này hung thủ mô phỏng từ bà vợ của vị Hoàng đế La mã năm xưa. Tuy nhiên, hẳn lại biến tấu theo kiểu khoa học hiện đại thời nay. Chứng tỏ tên này còn rất am hiểu về công nghệ hóa chất, còn điểm đáng lưu ý mà ban chuyên án chưa chắc nghĩ đến đó là vì sao hẳn lại sở hữu được Aconite? Hẳn biến đổi độc tính trong loại cây sang dạng chất lỏng và áp dụng bom vào kim tiêm để tránh cả hẳn cũng bị ảnh hưởng bởi loại độc vô hình nói trên. "

Tiêu Dịch Kỳ thắc mắc: " Nghe cô nói loại độc này không hề có dấu vết, thế sao cô có thể phát giác ra nó là Aconite độc hiếm trên thế giới? "

Triệu Từ Lợi trình bày: " Xin giải thích thêm, Aconite là tên loại cây họ ô đầu hoa tím, tên hóa học là Aconitin. Dựa trên nguyên lý hoạt động của hệ hô hấp, một khi được trực tiếp tiêm vào cơ thể người ở liều lượng lớn có thể gây tê liệt và dẫn đến tử vong do trụ tim chỉ trong một giờ. Nó là một chất độc thần kinh có khả năng mở các kênh ion Na^{+} nhạy cảm TTX ở tim và các cơ quan khác, và nó được sử dụng để tạo ra các mô hình loạn nhịp tim. Aconite thuộc tinh thể màu trắng không hòa tan trong nước. Aconitin có công thức hóa học $C_{34}H_{47}NO_{11}$, và dễ hòa tan trong cloroform hay benzen, hòa tan ít trong rượu hay ête, và nói chung không hòa tan trong nước. Aconitin có thể bị thủy phân thành benzoylaconin và aconin. Nó có liều gây tử vong LD50 ở chuột nhắt (truyền ven) là 0,12 mg/kg và ở chuột cống (miệng) là 5,97 mg/kg. Ở người liều gây tử vong nằm trong khoảng 2-5 mg/kg theo đường miệng. "

Tiêu Dịch Kỳ suy luận: " Nói như cô, có nghĩa là hung khí gây án chỉ có mỗi cây kim tiêm, nạn nhân không thể chống cự vì trúng lượng độc được cực mạnh đến mức không kịp chống cự hay gây giụa trước khi chết? "

Từ Lợi gật đầu: " Đúng! Quá trình gây án diễn biến âm thầm lặng lẽ! "

Âu Nhã Phi ngấm ngấm nói: " Nhưng, động cơ gây án là gì chứ? Hung khí giết chết cô giáo Phan Lê Lê chắc chắn đang nằm ở bên người hẳn ngay trong căn nhà hẳn, thiết nghĩ có khả năng cô ấy là người phát hiện bí mật của hẳn và hẳn ta làm vậy để diệt khẩu. Trường hợp thứ hai, hẳn ta dùng cô Phan Lê Lê làm vật thử nghiệm loại độc hẳn đang nghiên cứu. Có điều làm tôi khâm phục chính là thủ pháp giết người hơi bị khoa học đấy! "

Từ Lợi tiếp lời: " Cô nói không sai! Vụ đầu tiên, thủ phạm lấy mạng cô nhân viên ngân hàng bằng sợi kẽm mảnh. Và loại hóa chất tôi tìm thấy bị đổ ra ngoài, có thể lúc hẳn dùng sức siết cổ nạn nhân vô tình làm rơi xuống đất. Hơn nữa, lúc đó hẳn chưa có ý thử thuốc hoặc là thời gian không cho phép. Kết quả báo cáo giám định chỉ ra loại hóa chất ấy hoàn toàn trùng khớp với chất độc trong mẫu máu của Phan Lê Lê. "

Âu Nhã Phi sờ sờ cằm phán: " Tôi thấy tên hung thủ này... hẳn có một dự tính gì đó vô cùng lớn! Hành động cẩn mật, nhanh gọn triệt để. Không giống loại tội phạm tâm lý bất ổn gây án vụng về. Tôi đoán phía sau hẳn là một tổ chức tội phạm chuyên nghiệp dưới trướng của một tên thủ lĩnh nguy hiểm thâm hiểm. À...sự suy đoán của tôi chắc là không khả dụng nhỉ? "

Tiêu Dịch Kỳ nhìn cô bằng ánh mắt hài lòng, anh vỗ tay tán thưởng.

Bốp...bốp...bốp...! Miệng cười nhếch môi nói: " Hay lắm! Chúng ta cùng tư duy đấy Nhã Phi à! Cô nên chuyển qua nghề thám tử thì hơn! "

Nhã Phi cọt nhả đáp: " Hừ hừ! Cảm ơn lời đề nghị có tâm của anh! Tôi đây yêu nghề này và không hề có ý định đổi nghề! "

Sau màn chỉ giáo tận tâm từ pháp y Triệu Từ Lợi, đội trưởng Tiêu như được đả thông kinh mạch. Anh vội vàng rời phòng khám nghiệm chạy xuống phòng tổ chuyên án lệnh Ung Chí Đình và Tô Tiểu Liên tiến hành điều tra tất cả các công ty công nghệ sinh học và bệnh viện lớn nhỏ khắp cả nước tìm cho ra nguồn cung cấp hóa chất độc hại này. Phần còn lại, anh cùng Âu Nhã Phi đích thân thâm nhập điều tra hang ổ của hẳn ta.

Tiêu Dịch Kỳ suy tính thận trọng bảo: " Rất có khả năng sẽ xảy ra những vụ án tương tự trong thời gian kế tiếp! Lần hành động tiếp theo là đột nhập căn cứ thủ phạm, 4h chiều nay cô theo tôi cùng đội đặc nhiệm hãy mang mặt nạ chống độc phòng ngừa hẳn tấn công bằng vũ khí sinh học. "

Cô đáp gọn: " Tuân lệnh đội trưởng! Tôi đi chuẩn bị! "

Anh nghiêm túc nói: " Hai tiếng nữa tập hợp! Nhớ đến đúng giờ! "

.....

Hết chương 19.

Tác giả: Thiết Từ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cuộc đua trí não !

16 giờ 00 phút.

Toàn đội đặc nhiệm tập hợp đông đủ, họ mặc thường phục nhận lệnh chỉ huy từ đội trưởng Tiêu Dịch Kỳ. Âu Nhã Phi, một nhân tố không thể thiếu trong việc cộng tác cùng đội đặc nhiệm. Cô có mặt đúng giờ cổ đeo máy ảnh chuyên dụng cho dân nhà báo, cô nhanh chân phóng lên xe theo hiệu lệnh từ đội trưởng Tiêu.

" Tất cả xuất phát! "

" Rồi! "

Tổng cộng một chiếc mô tô Tiêu Dịch Kỳ cầm lái chờ theo Âu Nhã Phi, hai xe ô tô dân dụng bốn chỗ có chứa tám chiến sỹ trinh sát và một chiếc ô tô mười sáu chỗ, trong chiếc mười sáu có pháp y Triệu Từ Lợi và hai phụ tá của mình. Cô ta phụ trách bên nhận diện các loại hóa chất và đồng chí Cao Hiên Khánh, cảnh sát phòng công nghệ thông tin giám sát mọi hoạt động của tổ chức đồng thời thông báo chính xác mọi nguy hiểm cho toàn đội.

Đợt ra quân này mục đích không phải để truy bắt hung thủ mà là thâm nhập hang ổ lắp đặt định vị theo dõi hành động kẻ thù từ xa. Tổ hành động sẽ yểm trợ tổ lắp ráp, tổ công kích nằm đợi lệnh trong xe phòng ngừa có sự chuyển biến tiêu cực.

Họ âm thầm tiến vào bên ngoài căn nhà rong rêu cũ kỹ, tổ hành động tay nắm chắc khẩu AK-47 chậm chậm bước áp sát mặt tường.

" Báo cáo! Không có kẻ địch, an toàn! ". Ung Chí Dinh thuộc tổ hành động.

Đội trời Tiêu: " Tốt! Tổ chim, xem bên trong có thiết bị gì hay không? "

(Tổ chim là mật hiệu của tổ giám sát của Cao Hiên Khánh)

" Tổ chim nghe rõ! Cho tôi 20 giây! "

Cao Hiên Khánh truyền tin: " Báo cáo! Có thiết bị gây nhiễu sóng ở vị trí giữa cửa ra vào! Tôi sẽ vô hiệu hóa chúng! "

" Báo cáo đã loại bỏ nguy hiểm! Từ cửa chính bước vào có tổng cộng ba thiết bị định vị công nghệ cao, tôi sẽ hack chúng trong vòng 1 phút! ". Cao Hiên Khánh tiếp tục thông tin.

Đội trưởng chỉ huy qua bộ đàm: " Ok! Tổ quạ (Tổ hành động) tạm ngừng giây lát đợi tổ chim xử lý! "

" Báo cáo chỉ huy đã hack thành công! "

" Alo alo! Tổ quạ tiến vào! ". Tiêu đội trưởng cả người và xe núp bóng bên trái sau đóng thùng nhựa bên đường.

" Rồi! "

Ung Chí Dinh ra ám hiệu đột kích, bốn người tổ hành động khẩn trương mở khóa cửa đẩy nhẹ vào. Không có ai bên trong cả, có lẽ hắn đã rời khỏi nhà hoặc ra ngoài chưa trở về cũng nên.

Ung Chí Dinh biệt hiệu " Điều hầu " ám hiệu mọi người đeo mặt nạ chống độc, hết thấy bốn người cẩn thận thăm dò bước từng bước. Nhà hung thủ nhìn bề ngoài bao quát chỉ có tivi, bộ sofa cũ rít, tủ lạnh toàn mì gói và vài ba chai nước suối, vài lon bia chưa khai. Tiếp đến phòng ngủ cũng chẳng có gì ngoài mớ đồ lộn xộn vương vãi trên giường, trong phòng không thấy có điểm gì đáng nghi chỉ có bàn vi tính. Một người trong số họ thử khởi động máy tính, họ gặp thất bại khi hắn cài mặt khẩu. Sợ hắn phát hiện, họ vội tắt đi. Tô Tiểu Liên biệt danh " Khổng Tước " rào chân xung quanh lục soát, cô tìm thấy vỏ kim tiêm và mảnh gòn nhỏ có dính máu bên trong sọt rác cạnh nhà vệ sinh. Cô bao tay gấp bỏ vào túi ni lông đi đến cửa nhà vệ sinh mở nhẹ vào đó kiểm tra, Tiểu Liên lia mắt quét kỹ toàn bộ chi tiết. Bỗng cô nhìn chăm chăm vào bức tường có miếng gạch bị mẻ ba phần tư góc, thừ gờ nhẹ cô nghe tiếng " Bìng Bìng " thay vì cộc cộc như những chỗ khác.

Cô hứng khởi nói: " Quả nhiên có điểm đáng ngờ! Trông giống như có mặt thất ấy! Ta có nên... tìm cách phá không? "

Ung Chí Dinh khua tay ngăn cản: "Đừng! Cô làm vậy khác nào bứt dây động rừng! "

Tô Tiểu Liên gật gù: " Cũng phải! "

Sau phần kiểm tra toàn bộ ngôi nhà, đội trưởng liên lạc nói: " Tô quạ thăm dò thế nào rồi? "

" Báo cáo chỉ huy! Không tìm thấy hóa chất nào trừ Không Tước vừa tìm được mẫu vỏ kim tiêm và cục bông gòn y tế, còn lại phát hiện trong nhà vệ sinh có khả năng là mật đạo! ". Điều Hâu đáp.

Đội trưởng Tiêu hạ lệnh: " Tiến hành lắp đặt hệ thống định vị! "

" Rõ! "

Điều Hâu phát tay lên tiếng: " Tô Xây nhà, hành động! "

" Rõ! "

Đội lắp đặt nhanh chóng thực thi nhiệm vụ của họ, ngay hướng ra vào một cái, trong phòng ngủ một cái, cuối cùng là nhà vệ sinh trên bóng đèn. Kế hoạch hoàn tất, Tiêu đội trưởng lệnh tất cả rút quân.

Âu Nhã Phi nấu mình trong thùng rác gần con hẻm ngoài hé mắt nhìn ra thấy Mã Cảnh tay cầm túi đựng thức ăn đi tới, cô tức tốc cảnh báo.

" Mọi người chú ý! Mã Cảnh đã về đến ngã ba đèn đỏ, sắp sửa bước vào hẻm! "

Nói đoạn, cô hí nấp thùng rác lên lút nhấn nút máy ảnh chụp hàng loạt sáu tấm ảnh.

Cao Hiên Khánh giám sát camera, cậu ta đột nhiên căng thẳng: " Cấp báo, cấp báo! Tô chim gọi Tô quạ! Kẻ địch xuất hiện! Hắn đang ngoài ngõ di chuyển vào đây cách hai mươi bước nữa là đến cửa, mọi người cẩn thận! "

Con hẻm vào có độ quanh co xen kẽ nên tạm thời tổ đội kịp trốn ra ngoài khóa cửa lại y như cũ, họ nấp vào sau lưng nhà đối diện với nhà hẻm giữ im lặng cho đến khi hắn bước hẳn vào trong đóng cửa. Tình hình yên ắng họ men theo đường kia rẽ ra hướng ngoài ngõ lên xe an toàn.

Hết thấy thờ phào nhẹ nhõm hoàn thành nhiệm vụ.

Cục an ninh quốc gia.

Phòng máy chuẩn bị khởi động theo dõi. Cao Hiên Khánh túc trực 24/24h cùng hai đồng chí khác, họ luân phiên thay ca cho nhau. Một giờ sau, họ thấy Mã Cảnh chui vào WC tay vịn viên gạch mé đó theo chiều kim đồng hồ. Mật thất hiện ra lối đi nhỏ hẹp, hắn bước xuống dưới sau đó cửa tự đóng bít lại. Quan sát sơ qua phía dưới có đèn tựa như kho thí nghiệm hóa học, hắn ở dưới rất lâu độ khoảng hai tiếng mới trở lên. Cao Hiên Khánh tò mò đến chết, cậu ta chắc lờ: " Tên này làm cái gì ở dưới đó mà lâu quá nhỉ? "

Ung Chí Dinh vỗ vai nói: " Cậu hãy kiên nhẫn theo dõi sẽ biết cái gì đang diễn ra thôi! "

Vào lúc này, Triệu Tử Lợi bận rộn khám nghiệm tử thi. Riêng mẫu vỏ kim tiêm và mảnh gòn dính máu được lấy từ nhà của nghi phạm phòng pháp chứng hiện đang tiến hành hóa nghiệm. Sau hai giờ đồng hồ, kết quả giám định cho thấy trên vỏ kim không tồn tại dấu vân tay, chủ nhân vết máu khô lấy từ mảnh gòn y tế thực sự là một người lạ thuộc nhóm máu hiếm Rh(-). Hiện danh tính người đó vẫn còn là ẩn số, Tử Lợi đích thân xuất hành điều tra tất cả những bệnh viện, cơ sở y tế các địa phương nơi có thân nhân mất tích hay ở xa lâu ngày không liên lạc đều bắt buộc phải trình báo.

Về phía cô phóng viên Âu Nhã Phi, cô mệt mỏi sau ngày dài làm việc cật lực. Nhã Phi về đến nhà là nằm dài trên giường chẳng thiết ăn uống đánh một giấc. Tối muộn, khoảng mười giờ kém mười phút, Âu Nhã Phi giật mình thức giấc ngồi vào bàn cô viết tiếp báo cáo chuyên mục Hình sự của mình. Hai mắt nhắm nhắm, lông mày nhăn nhó căng cả da, cô ưỡn oải lết thếch xuống nhà bếp pha ít cacao nóng uống cho tỉnh người. Lưng chân đều nhức mỏi, đầu óc căng thẳng cô vừa đi vừa tự đấm bóp đến căn bếp nấu ít nước sôi đun trong bình siêu tốc. Pha cốc cacao thơm lừng nóng hổi, cô thư thái ngồi thối thối hơi nóng thì thoáng hóp vài ngum thưởng thức hương vị nồng nàn beo béo cacao mang lại. Nhã Phi sực nhớ cô bạn thân bên gọi thử xem cô nàng đã ngủ chưa.....

Kết quả chỉ nhận được âm thanh ồ ồ í.... Chủ nhân thuê bao tạm mộng du không bắt máy!

Âu Nhã Phi đập máy thờ dài: " Ngủ rồi sao? Thật là...chán! "

.....

Sáng hôm sau, tổ khám nghiệm tiếp nhận thêm một nạn nhân khác. Người này chỉ mới có mười sáu tuổi, là một nam học sinh trung học khóa cao trung lớp 11-B trường A. Người phát hiện là một nhóm bạn của cậu ta, họ khai đã nhìn thấy cậu ta bị gã nào đó bịt mặt đang cố lôi cái xác ném vào thùng Caxton và tên bí hiểm đó bỏ chạy khi thấy mình bị phát giác. Lần này vẫn là trúng độc nhưng là loại độc tố mới, vị trí chí mạng là sau ót. Hung khí lại là vết kim tiêm của hai nạn nhân trước đó, nhưng có điểm khác biệt là có dấu vết dãn co giữa hung thủ và nạn nhân trước khi tử vong. Hiện phòng giám định ADN tiến hành kiểm tra mẫu máu, bộ phận pháp chứng thì giám định xem có mẫu vân tay nào còn sót hay không.

Bây giờ sáng nay, Âu Nhã Phi tiếp tục nhiệm vụ ở trường. Cô đến lớp như mọi ngày cất cặp ngồi suy tư về vụ án, Bảo Vy lóng ngóng bước vào hỏi.

" Cậu ăn sáng chưa? Sao ngồi thẩn thờ thế? "

Cô bắt giắc giật mình đáp: " Ô...Cậu tới lúc nào vậy? "

Bảo Vy xệ môi đáp: " Hừ... Cậu đó nghĩ ngợi gì thế? Không nghe tớ hỏi à? "

Nhã Phi chống cằm nói: " Cậu không nghe cả trường đồn ầm lên vụ cô giáo dạy tin học bị giết à? Tớ nghĩ...kẻ thù ác này hình như vẫn còn đâu đó trong trường mình đây! "

Bảo Vy nghe nhắc đến lạnh hết sống lưng, cô nàng rùng mình đáp: " Uì! Cậu nói gì ghê quá, tớ nổi hết da gà rồi này! A yui...ya! "

A Huy bàn bên cũng xông xáo tham gia hội tám chuyện, cậu nhóc nhảy vào phát biểu: " Nghe sợ quá ha! Có thể trường tụi mình bị ám cũng nên! "

Âu Nhã Phi đập tắt nghi vấn hoang đường của cậu ta, cô phẩy tay: " Đây, đừng ở đó ăn nói hàm hồ! Mấy chuyện tào lao đó không nên phát ra miệng kéo thành tin đồn thất thiệt! Không tốt cho nhà trường đâu! "

Tiết Kinh Vũ từ ngoài đi vào góp giọng quan tâm: " Nếu vậy, tôi khuyên các cậu tốt nhất đừng đi đâu một mình! Nhất là con gái! "

Hạ Bảo Vy ngẩng mặt ngạc nhiên: " Ôi chao! Thánh kiếm lời như cậu mà hôm nay cũng thốt được câu tử tế thế nhỉ? "

Kinh Vũ phụt cười đáp: " Khừ, tôi có cảm bao giờ? Tại sao không thể nói chứ? "

Bảo Vy lại trề môi lẩm nhẩm: " Xi, bình thường cũng gần như cảm rồi còn gì! "

Cậu ta nghe loáng thoáng bước đến trước mặt Bảo Vy gặng hỏi cho ra lẽ: " Cậu vừa nói cái gì? "

Hạ Bảo Vy bị cậu ta dí sát mặt vào bỗng trở nên lúng túng cúi gằm mặt hai ngón trỏ chỉ vào nhau liên hồi chối bầy bầy: " Có... có... nói gì... đâu. Là thật, mình nói nhỏ vậy cũng nghe được hả? " Cô nàng lẩm bầm nói.

Đột nhiên cả hai con người Tiết Kinh Vũ và Âu Nhã Phi đồng bộ cười nhếch mép khiến Bảo Vy sồn tóc gáy nói: " Ê...Hai người các cậu cười cái gì đó? Nhìn nguy hiểm thật! "

" Không gì cả! ". Cả hai lập lại cùng một câu.

Tiết Kinh Vũ kinh ngạc trong lòng: " Rốt cuộc Lý Ân Phi này là người thế nào chứ? Càng lúc càng thấy cô ta toát mùi thần bí mặc dù cô ta cố ra vẻ bình thường, nhưng...mình có thể nhận thấy con người này thật không phải là nữ sinh đơn giản! Biểu cảm và cách nói năng không thể nào ở độ tuổi mười sáu! "

Lớp đến tiết Ngữ Văn, Âu Nhã Phi tuy từng là học sinh ưu tú môn Ngữ Văn. Tuy vậy, cô lại khá thụ động trong tiết học. Thầy Dương đang giảng bài về " Tam Quốc Diễn Nghĩa (La Quán Trung) bỗng chốc gọi cô đứng dậy trả lời câu hỏi.

" Năm 191, liên quân Viên Thiệu đã tập trung dưới chân thành Lạc Dương. Do nghe theo lời của ai nên Đổng Trác phải bắt hoàng đế, quan lại, xua hàng trăm vạn dân chúng từ Lạc Dương về Trường An lập kinh đô riêng, hán còn sai Lữ Bố đào bới lăng mộ các vua nhà Hán trước đây để cướp vàng bạc châu báu, sau đó phóng hỏa thiêu cháy Lạc Dương rồi bỏ chạy. Liên quân của Viên Thiệu thừa cơ tiến vào Lạc Dương? "

" Thừa thầy là mưu sĩ Lý Nho ạ! ". Cô bình thản đáp trả.

Thầy Dương cười hiền từ hỏi tiếp: " Ngoài Tam Quốc Diễn Nghĩa ra em còn đọc qua sách nào khác? "

" Thừa thầy, em từng đọc qua Bình Pháp Tôn Từ, Sử Ký Tư Mã Thiên, Bắc Tề Thư... Và trọn bộ " Nhị Thập Tứ Sử ". còn nữa nhưng...hi hi em kể không hết thầy ạ! " Cô gái đầu ngai ngừng nói.

Thầy Dương vỗ tay tán thưởng: " Thầy cảm ơn em đã liệt kê những sách sử hay như thế này! Các em sau này phải học hỏi bạn thêm đây! Một nữ nhi mà lại có chí tìm tòi văn học lịch sử thật là đáng ngưỡng mộ! "

Âu Nhã Phi cười ngượng trước bao ánh mắt trầm trồ lẫn ki dị, cô ngồi im không nói lời nào nữa.

Cô tự nắnng bản thân: " Nhã Phi ơi mày lại lỡ lời nữa rồi! Haizz...! "

Cả lớp bỗng nhiên im bất chợt chìm đắm trong không khí nghe thầy Dương giảng bài. Ngó qua, Âu Nhã Phi giật bắn người vì bắt gặp Mã Cảnh (Tiểu Khiêm) đang trừng trừng nhìn mình. Cô vội quay người, thẳng lưng xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Thăm tâm cô chợt nghĩ: " Có lẽ nào hắn đang nghi ngờ mình? "

Tiết ngữ vẫn trôi qua êm đẹp và giờ giải lao lại đến, cô rời lớp rẽ sang hướng đi WC vô tình đụng trúng Trần Kính Thiên. Cậu ta hất mặt bốn cọt nhìn cô nói: " Có cần phải cố tình vậy không? "

Âu Nhã Phi bình thân nói câu xin lỗi rồi né tránh bước đi không thèm quan tâm người cô đụng trúng là ai. Điều này làm cậu ta khá bất mãn, cậu ta kéo mạnh tay cô lại hỏi tội.

" Con nhỏ kia! Có biết tôi là ai không hả? Thái độ gì thế này? "

Cô giương cặp mắt thờ ơ tay ám chỉ, miệng đáp: " Cậu còn muốn gì nữa? Hay là... thích đi vệ sinh bên nữ hơn bên nam? "

Cậu ta muối mặt khi chợt nhận ra bản thân đang đứng quần tại khu Woman WC, về mặt tối sầm xấu hổ không để đầu cho hết lúi thúi bỏ vào khu vực dành cho nam sinh. Xử xong thẳng nhóc miệng còn hôi sữa, cô ôm bụng biến vào nhà xí làm bầm " Nhãi nhép, dám cản đường đi tu tiên của ta! Ấy... Ya! "

Trong mòng nhĩ xuất hiện giọng nói: " Cô làm gì làm nhanh lên! Mã Cảnh có điểm khả nghi, hình như hần sắp hành động rồi đấy! "

Cô nhần nhó nói: " Trời ơi! Tôi bận giải quyết một chút, anh có thể theo dõi hần mà, đầu cần lúc nào cũng là tôi! "

Tiêu Dịch Kỳ hiện tại ở cách mục tiêu hai mươi bước, anh nhận thấy hần cố tiếp cận một nữ sinh cùng lớp Âu Nhã Phi không biết để làm gì nên anh tiếp tục theo dõi hần. Đi đến khu vực căn tin, hần đột ngột ngồi yên tại bàn ăn đợi nữ sinh đó mua ít bánh ngọt. Hần cố ý đứng dậy chen vào đụng rớt bao bánh của người ta sau đó lặng lẽ theo sau cô nữ sinh rời khỏi căn tin. Bất ngờ, vừa tới khu vực cầu thang hần bước nhanh đến cô nữ sinh đó lịch sự mở lời mời.

" Chào cậu! Cậu làm rơi bánh mì này! "

" Ồ! Cảm ơn cậu! Lúc nãy tớ không để ý nên không thấy nó bị rơi! "

Tiểu Khiêm nói: " Không có gì, chúng ta cùng lớp mà! "

Cô nữ sinh đó cười cười bảo: " Tớ lên lớp trước đây! Gặp cậu sau nhé! "

Tiểu Khiêm đứng yên giờ tay tạm biệt khoe miệng nhếch lên gian tà. Cảm giác có điểm bất thường, Tiêu Dịch Kỳ gọi Âu Nhã Phi hỗ trợ.

" Nhã Phi cô xong chưa? Tôi có việc cho cô làm đây! Cô nhanh chóng tìm Mã Cảnh dùng thủ đoạn nào cũng được phải đánh lạc hướng hần, giữ chân làm hần phân tâm nhất có thể! Mọi chuyện trông cậy vào cô! "

Cô bấy giờ thoải mái uống ngụm nước suối đáp: " Yes sir! "

Nhân lúc Mã Cảnh chưa theo kịp, Âu Nhã Phi từ đầu sân tới kiểm chuyện. Cô đập vai hần gọi: " Này! Thành thật cảm ơn cậu hôm trước sửa laptop giúp tớ nha! Đi đi thôi! Tớ mời cậu châu sủi cào nóng ở căn tin...nấu thơm lắm! "

Nói rồi, cô kéo hần quay ngược trở lên khu căn tin mặc cho hần ứ ố phản ứng từ chối. Tiểu Khiêm nóng trong lòng bực tức rửa thềm: " Con nhỏ chết tiệt này đúng là phá hoại! "

Lúc này đây, Tiêu Dịch Kỳ bắt kịp cô nữ sinh đó.

" Em kia, đứng lại thầy có chút chuyện muốn hỏi! "

Nữ sinh kia ngừng lại thắc mắc: " Em chào thầy! Có chuyện gì không thầy? "

Tiêu Dịch Kỳ đề nghị: " Em có thể cho thầy chiếc bánh mì đó không? Thật sự thầy chưa mua nhưng đã bán hết rồi! "

Lần đầu tiên có ông thầy giáo trẻ, đẹp trai xin bánh, cô nàng thích thú trong bụng không nở lòng từ chối. Cô nữ sinh cười tinh nghịch trêu chọc: " Ồ Ồ...Thầy chưa ăn sáng sao? May là em chưa cắn đấy! Đây cho thầy nè, nhưng...có điều kiện nha! Hay là... tan học thầy cho em quá giang về nhà nhé! "

Anh lắc đầu ngán ngẩm nói: " Em cũng tinh ranh quá đi! Tan học thầy còn có việc! "

" Hừ! Vậy thôi! Em ăn à! ". Cô nàng lại giờ trò.

Tiêu Dịch Kỳ đành phải chấp thuận điều kiện vì chiếc bánh kia gặt đầu đồng ý. Có được chiếc bánh mong muốn, anh dặn dò không được tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, cô học sinh kia cũng đồng ý giữ bí mật. Hoàn thành ý định, anh đem bánh mì cất vào túi ni lông cẩn thận. Trong khi đó, Âu Nhã Phi cố nữu chân Tiểu Khiêm ở căn tin. Cô gọi bốn chén sủi cào ép hần ăn bằng được mới chịu, ban đầu hần còn khách sáo nhưng lâu sau hần bực dọc đứng dậy bỏ đi mất dạng. Âu Nhã Phi vịn tai hỏi nhỏ đội trưởng: " Phía anh thế nào? "

Anh thờ phào đáp: " Ổn thỏa! "

" Phía tôi cũng thế, hần không chịu nổi đã bỏ đi ba giây trước. Còn gì nữa không? ". Cô hỏi tiếp.

Tiêu Dịch Kỳ ra lệnh: " Tiếp tục theo dõi hần, nhớ là giữ khoảng cách an toàn! Bây giờ tôi phải lên phòng pháp chứng kiểm nghiệm một thứ! Có chuyện gì lập tức báo cáo! "

Âu Nhã Phi đáp: " Tuân lệnh! "

.....

Tại cục an ninh quốc gia trung ương!

Tiêu Dịch Kỳ mang mẫu bánh mì vừa nãy đem vào phòng pháp chứng hóa nghiệm phát hiện ra trong thành phần bánh mì có chứa hàm lượng Xyanua. Liều gây chết người là 1,5 mg/kg trọng lượng cơ thể. Nó giết người rất nhanh chóng: tùy vào liều, cái chết xảy ra trong vòng 1-15 phút. Ngoài ra, ở dạng khí - hydrogen xyanua - nó là chất được Đức Quốc xã sử dụng cho những vụ giết người hàng loạt trong các buồng hơi ngạt. Nhân viên pháp chứng Đào Nguyên cho biết thêm: " Nó được tìm thấy khá nhiều thứ như hạnh nhân, hạt táo, hạt mơ, khói thuốc lá, thuốc trừ sâu, thuốc diệt côn trùng và danh sách còn tiếp tục kéo dài. Giết người trong trường hợp này có thể được đổ cho một tai nạn sinh hoạt, chẳng hạn như uống phải thuốc trừ sâu! "

" Thật không ngờ tên Mã Cảnh này tàn ác như vậy! Ngay cả nữ sinh vô tội hắn cũng hạ độc, tôi thật khó hiểu hắn làm như thế có mục đích gì? ". Tiêu Dịch Kỳ trầm ngâm.

Đào Nguyên suy đoán: " Liệu có khi hắn muốn thử độc chăng? "

Tiêu Dịch Kỳ gật gù: " Không loại trừ khả năng đó! "

Triệu Tử Lợi khoác áo bành tô bước vào tay cầm túi đựng hồ sơ giọng sang sảng nói: " Tất cả chỉ là suy đoán! Manh mối mới ở đây này! "

Cô giờ hồ sơ lên đưa cho họ xem, lật giờ tài liệu bên trong khiến họ bàng hoàng. Hồ sơ được Triệu Tử Lợi cất công truy tìm từ tối hôm qua đã có tiến triển khả thi. Theo thông tin thống kê, từ đầu tháng mười hai trở lại đây xuất hiện chín trường hợp mất tích chưa tìm thấy. Phía cảnh sát tích cực tìm kiếm nhưng họ vẫn bật vô âm tín, số liệu cho thấy những người mất tích có năm nam bốn nữ. Họ đều thuộc độ tuổi mười sáu đến ba mươi, trong số đó có một người thuộc nhóm máu Rh(-), giới tính nữ, hai mươi tuổi. Hiện cô gái này đang học đại học Vũ Hán chuyên ngành kỹ sư phần mềm, quê gốc ở tỉnh Hà Nam họ tên là Vũ Đan Đan. Được trình báo mất tích vào lúc sáng 7h ngày hai tháng mười hai sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ con gái không liên lạc về nhà, số người còn lại vẫn phải tiếp tục điều tra chi tiết. Hiện tại đầu mối duy nhất vẫn là cô gái có cùng nhóm máu với mẫu vật chứng nói trên. Tiêu Dịch Kỳ liền sai Ung Chí Đình điều tra gia đình nạn nhân đồng thời dò hỏi các tin tức liên quan, Tô Tiểu Liên thì lấy lời khai ở trường học của nạn nhân. Sau khi ban hành mệnh lệnh đội trưởng Tiêu vào tổ điều tra công nghệ cao kiểm tra camera ghi hình, bảy giờ căn nhà nghi phạm xuất hiện kẻ tình nghi. Hắn ta cao khoảng 1m70, đầu đội mũ lưỡi trai che khuất gương mặt, khẩu trang che kín, mắt đeo kính râm nên khó nhìn rõ. Hắn di mở khóa dễ dàng như là nhà mình vậy, rồi đi vào trong chốt cửa cẩn thận. Hắn di chuyển sâu trong WC, tay ấn và xoay viên gạch trên tường thế là mặt đạo lại mở ra lần nữa. Tiêu Dịch Kỳ lập tức liên lạc Âu Nhã Phi nhằm kiểm chứng xem Mã Cảnh còn trong lớp hay đã ra ngoài, cô xác nhận hắn an phận ngồi nghe giảng và còn liếc cô ánh mắt rất ghê tởm.

Tan học, Tiêu Dịch Kỳ trở lại trường học âm thầm hỗ trợ Âu Nhã Phi. Trong lúc đi lên văn phòng hiệu trưởng anh gặp cô nữ sinh lúc sáng bị cô nàng kéo áo lại hỏi: " Thầy ơi! Lát nữa thầy chờ em về như lời hứa nhé! "

Tiêu Dịch Kỳ trả lời qua loa: " Thầy bận chút việc! " Sau đó anh nhanh chân vào phòng hiệu trưởng mặc kệ cô nhóc đứng ngơ ngác.

" Chào thầy hiệu trưởng! Tôi có việc quan trọng cần bàn luận với thầy! Mời thầy ngồi xuống chúng ta từ từ nói! ". Anh nói giọng nghiêm túc.

Thầy hiệu trưởng nhíu mày hỏi: " Có chuyện gì quan trọng cứ nói! Tôi chắc chắn sẽ hợp tác điều tra! "

" Được rồi, thầy có biết lý lịch của nam học sinh tên Tiểu Khiêm từ đâu mà có không? "

" Hai năm trước Tiểu Khiêm đem hồ sơ xin nhập học vào trường, hồ sơ rõ ràng có cả chữ ký và mộc của trường H nên tôi cũng cho qua và không để tâm tới. Sao thế? Tiểu Khiêm có gì không ổn à? "

Tiêu Dịch Kỳ giải thích thêm: " Sở dĩ hồ sơ của hắn hoàn hảo là vì hắn đã mạo chữ ký và mộc ấn của ngôi trường đó, thế nên thầy mới hoàn toàn tin tưởng mà không chút nghi ngờ về thân phận thật sự của hắn. Thầy cũng có một phần trách nhiệm là do sự sơ ý nên thầy vô tình chừa chắp tên tội phạm nguy hiểm này ngay trong nhà trường. "

Thầy hiệu trưởng kinh hãi: " Cái gì? Hắn là tội phạm sao? "

Tiêu Dịch Kỳ nói tiếp: " Đúng vậy! Hắn là Mã Cảnh, tội phạm hình sự bị dán lệnh truy nã toàn quốc và thậm chí cả hình cảnh quốc tế cũng đang truy lùng tung tích của hắn. Sự thật tôi là đội trưởng đội tổ trọng án thuộc cục an ninh quốc gia, còn Lý Ân Phi thực sự chính là Âu Nhã Phi phóng viên Nhật Báo cùng cộng tác cùng với đội điều tra. Do đó mong thầy hãy nghĩ kỹ và cung cấp thật nhiều thông tin giúp hỗ trợ điều tra vụ án. "

Thầy hiệu trưởng sau khi nghe sự thật sắc mặt xuống sắc hẳn, ông nói: " Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ hết sức cố gắng giúp tổ các anh điều tra vụ về hắn! "

" Tốt lắm! Chúng tôi sẽ cử người tới bảo vệ sự an toàn cho thầy! ". Tiêu Dịch Kỳ nói.

" Bây giờ tôi có công việc cần giải quyết, chúng ta gặp nhau sau! Có chuyện gì thầy hãy liên lạc đến số này. Đây là số di động của tôi! Tạm biệt! ". Tiêu Dịch Kỳ liếc nhìn đồng hồ nói, thái độ trông có vẻ hấp tấp muốn đi đâu đó.

Điện thoại anh reo lên nhảy tung tung trong túi quần, anh vội vã vừa nghe điện thoại vừa chú tâm nhìn về một hướng. Hướng dẫn ra ngoài cổng kèm theo bóng dáng Mã Cảnh đương huyết sáo tay thọt túi quần. Hình như hắn đứng đợi ai thì phải? Đột nhiên cô nàng nữ sinh ban sáng phóng tới chào hỏi lần nữa.

" Hi thầy! Em tìm thầy này giờ lâu muốn chết hà! Thầy... chờ em về nhé nay em phải đi xe buýt mệt lắm! ". Giọng cô bé lanh lảnh phát ngôn.

Vì không muốn bị con bé cản trở công việc Tiêu Dịch Kỳ nghĩ ra một kế sách. Anh nói: " Thầy bỏ quên chìa khóa trên phòng hiệu trưởng rồi! Em lên lấy giúp thầy được chứ? "

Tin lời, cô chạy một mạch mắt nhắm. Nhân cơ hội anh anh rảo chân theo dõi Mã Cảnh, đến đoạn đèn giao thông hẳn bỗng dừng rẽ trái. Kỳ lạ là con đường này ngược chiều với con đường về nhà hắn.

Anh lăm bằm: " Thằng điên này định giờ trò gì đây? "

Anh gọi điện đến phòng công nghệ cao thăm dò tin từ hệ thống camera: " Đã xác định được thân phận kẻ khả nghi lúc sáng chưa? "

" Vẫn chưa! Chúng tôi cố phóng to ra nhưng không có điểm gì có thể nhận dạng được hắn! ". Cao Hiên Khánh trả lời.

Bất ngờ, Ung Chí Dinh gọi đến báo cáo tình hình thông tin về gia đình nạn nhân mất tích.

Anh ta nói máy: " Đội trưởng, có phát hiện mới! "

" Ok, tôi đang nghe! Nói đi! ". Anh đáp gọn.

Ung Chí Dinh tiếp tục báo cáo: " Vào 6h chiều ngày hôm Vũ Đan Đan mất tích cô ấy từng trò chuyện cùng gã lạ mặt ở quán cà phê 606 số 35/13 đường K cách căn hộ chung cư cô ấy cư trú 7km. Chủ quán cho biết cô ta và gã đó trò chuyện độ khoảng mười lăm phút trước khi hai người họ cùng nhau rời khỏi quán sau đó thì không thấy quay lại nữa. Chúng tôi có xem qua camera của quán thấy diện mạo, cách ăn mặc của tên này trùng khớp với kẻ tình nghi từng mở cửa vào nhà Mã Cảnh. Tôi đã copy vào USB chuẩn bị đến cục kiểm chứng lại chất lượng và nội dung trong camera. "

" Hay lắm! Về rồi tính tiếp! " Tiêu Dịch Kỳ có chút mừng thầm.

Tin tốt nối tiếp tin tốt, Tô Tiểu Liên chật vật lắm mới moi được tin từ người bạn học của nạn nhân. Cô ta bảo mấy hôm trước khi Vũ Đan Đan biệt tăm có giới thiệu cho bạn bè một trang web lạ. Nghe nói là có người trên Weibo giới thiệu website này cho cô ấy, có điều hơi lạ là những ai muốn đăng ký đều phải thông qua bài test của chủ trang mạng này. Độ tuổi từ mười sáu đến ba mươi, tình trạng sức khỏe cần phải đạt chuẩn. Họ dạy cách kiếm tiền qua việc hack các trang web của những nhà đầu tư lớn trong và ngoài nước. Tô Tiểu Liên điện báo cáo hoàn thành công tác điều tra thu nhập chứng cứ, cô đem mọi tin tức về giao cho phòng công nghệ cao làm việc.

Phản cô nữ sinh nọ, tìm chìa khóa mãi không thấy cô nhóc quay trở ra thì... Ông thầy kính yêu đã bốc hơi từ lúc nào chẳng hay. Cô dậm chân tức anh ách: " Ừ...hự...Chuẩn nhanh thật! "

Phòng công nghệ cao!

Xem qua ba lần camera giám sát, đội trưởng Tiêu tìm thấy đặc điểm nhận dạng của gã bí ẩn này. Sau ót hắn có hình xăm hình lưỡi hái, quan sát cho thấy hình xăm đậm nét thừa lên một nửa dù hắn mặc áo thun khoác thêm áo gió cổ trụ che nửa còn lại. Tiêu Dịch Kỳ bảo Cao Hiên Khánh thử tạo một tài khoản đăng ký vào website kia thử thả mồi câu. Anh gọi cô gái phóng viên cộng tác đến thẳng cục có vài chuyện cần nhờ vả. Âu Nhã Phi chẳng mấy chốc đã có mặt tại cục an ninh quốc gia, có sẵn người dẫn cô vào phòng công nghệ cao. Cô gõ cửa hai tiếng " Cốc cốc ".

" Vào đi! " Giọng nam vang lên âm vực như vang từ địa ngục lên.

Cô tự kéo cửa bước vào mỉm cười lịch sự: " Chào tất cả mọi người! "

" Qua đây ngồi! ". Tiêu Dịch Kỳ dịch thân ra kéo ghế báo cô ngồi.

Âu Nhã Phi dù không hiểu chuyện gì nhưng cũng hết mực tuân thủ theo ý chỉ anh ta, nhân viên trong phòng tỏ ra niềm nở đón tiếp. Tiêu Dịch Kỳ chưa để mọi người làm quen với nhau mà vội ra lệnh bắt tay vào công việc.

" Cô nhìn cho kỹ đây! Hình xăm này Mã Cảnh có không? ". Anh tra hỏi.

Âu Nhã Phi ngẫm nghĩ ít lâu, cố gắng hồi tưởng lại từng đặc điểm trên người hắn. Cuối cùng cô cũng lắc đầu đáp: " Không thấy! Cơ mà hình xăm này cũng lạ thật ha! Sao là lưỡi hái màu đỏ mà không phải màu đen? "

" Nghĩ kỹ cũng lạ thật! " Cao Hiên Khánh chép miệng ra vẻ.

Tiêu Dịch Kỳ nét mặt trầm ngâm phát ngôn: " Cậu tạo tài khoản xong chưa? Đăng ký vào là biết trang web này có liên quan hay không liền à! "

Cậu ta sử dụng đăng ký thành công, trang chủ hiện lên. Quả nhiên cực kỳ liên quan nữa là đăng khác, hình nền trang web đích thực là " Lưỡi hái đỏ ". Cao Hiên Khánh chờ đợi chủ trang web chủ động tiếp chuyện, mười giây có một ních nhảy lên inbox. Nick này tự xưng là quản trị viên của website, người này dùng nickname là " Black Red ". Chưa biết là nam hay nữ nick lạ này chào rất thân thiện: " Chào mừng bạn đến với " Lưỡi hái huyết nhân ", đây là tên website của trang mạng. Cao Hiên Khánh hỏi: " Tôi cần kiếm¥ 14,557.0 Nhân dân tệ viết tắt là CNY (Đổi ra tiền Việt Nam trị giá 50,000,000 VND), xin hỏi bạn có việc nào phù hợp với tôi không? "

Lập tức bên kia nhắn tin gợi ý công việc: " Đơn giản thôi! Bạn chỉ cần phá hủy hệ thống an ninh mạng công thông tin điện tử từ Ngân hàng Nhân dân

Trung Quốc. Chỉ cần bạn thành công số tiền sẽ được chuyển khoản ba phút sau khi chúng tôi xác nhận. "

Tiêu Dịch Kỳ lên tiếng gợi ý: "Nhấn lại hỏi xem làm ngay bây giờ hay là lúc nào? "

" Vâng! "

" Xin hỏi tôi có thể tiến hành ngay bây giờ hay lúc nào? ". Cao Hiên Khánh tập trung gõ phím.

Black Red lại trả lời: " 12h đêm nay, bạn đồng ý chứ? "

Cao Hiên Khánh nghe lệnh đội trưởng đáp ứng yêu cầu bên " Lưỡi hái huyết nhân ". Cậu ta gõ: " Ok! "

Cậu ta thở phào ra miệng lo lắng: " Đội trưởng anh có kế hoạch gì sao? "

" Đúng vậy! Cậu yên tâm, kế hoạch này vô cùng hoàn mỹ! ". Anh ngồi trên ghế xoay chân bắt chéo, mười ngón tay đan vào nhau cười gian xảo phán quyết.

Âu Nhã Phi thỉnh thoảng từ nãy giờ, cô cất giọng thắc mắc: " Nè, còn tôi? "

Tiêu Dịch Kỳ ban hành mệnh lệnh: " Cô, ngày mai tiếp tục làm nội ứng. Tuy nhiên, tôi cần nhờ cô tìm hiểu về vấn đề hình xăm xem vị trí vết xăm trên người Mã Cảnh ở đâu? Có thể hắt dùng kem che hình xăm! Cô có cách nào làm lộ vết xăm không? "

" Ok! Chuyện này cứ giao cho tôi! ". Cô đáp chắc nịch.

" Thôi, bây giờ hơn 5h chiều rồi. Mọi người nghỉ ngơi ăn uống nghỉ ngơi lấy sức khỏe tối nay tăng ca trắng đêm đây! " Tiêu Dịch Kỳ đứng dậy vỗ tay giải tán.

" Đi ăn đi ăn nào...! "

Hiện giờ bụng Âu Nhã Phi tựa như cái trống bị trống kêu rột rột buồn tình. Nhìn cô đói đến mệt là người, dáng đi cũng rệu rã anh bật cười đẩy vai cô lên phía trước nói băng quơ.

" Cô cũng ăn chung đi! Hôm nay tôi mời! ". Tiêu Dịch Kỳ vịn vai cô mở lời mời mọc.

Âu Nhã Phi mở to mắt kinh ngạc: " Chà! Sao hôm nay anh trở nên hào phóng thế? "

" Đừng hỏi nữa! Tôi rồi biết! "

.....

Hết chương 20 _

Tác giả: Thiết Từ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kẻ thù giấu mặt

Quán lẩu hải sản!

Năm người chọn một góc bàn gần phía ngoài đường tiện việc ngắm xe cộ qua lại. Nồi lẩu được phục vụ ở đó mang lên khói bay hơi nóng tỏa hừng hực, nhân viên phục vụ mặc khoác khí màu đỏ, bên trong là áo sơ mi tay dài xắn gọn gàng. Quán lẩu này được trang trí phong cách cổ điển đậm nét Trung Hoa thập niên bảy mươi, bộ bàn ghế đều làm từ gỗ quý có tên gọi là Gỗ Sưa. Loại gỗ này thời vua chúa phong kiến Trung Quốc được dùng để đóng đồ nội thất cao cấp trong chốn cung đình vì nó vừa là loại hương liệu vừa là dược liệu quý. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt khiến năm người bọn họ không thể chịu nổi. Thấy đồng nghiệp thèm thuồng đến chảy nước dãi Tiêu Dịch Kỳ lên tiếng mời: " Còn nhìn gì nữa? Ăn đi không cần ngại! "

Dứt câu, anh sừng sốt nhìn họ cầm bát đũa xúc liên tiếp tôm, cá viên, rau xanh đỏ ào vào trong nước lẩu đang sôi sùng sục. Những tưởng Âu Nhã Phi khi ăn sẽ thực nữ một chút, chẳng ngờ cô ta càng mạnh dạn gấp một nạm thức ăn cho vào bát làm bằng men sứ cao cấp màu trắng có hoa văn bên ngoài rìa sang trọng. Cô gấp tiếp ít bún mướt nước súp bằng giá cũng làm từ sứ cao cấp trắng tinh khôi đồ lụng lụng ăn một cách khí thế vô tư, con tôm sú to dùng cô ngoạm một phát sạch sẽ, hàm răng cô tựa cái máy xay thịt nhai tan nát nhuần nhuyễn. Chưa định thần anh sốc nặng khi cả bạn đồng nghiệp không khác cô bao nhiêu, Cao Hiên Khánh lua sạch bát bún húp nước lẩu khói còn chưa nguội hẳn, cậu ta ăn trông ngon lành vô cùng, hai người còn lại càng y hệt nhau ăn uống tự nhiên như thể bị bỏ đói trong chuồng cọp lâu năm. Tiêu Dịch Kỳ thoảng rùng mình, không thể cứ tiếp tục nhìn bọn họ ăn như

vậy, anh thổi thổi hơi nóng bỏ vào miệng thưởng thức vị chua chua ngọt ngọt từ đồ ăn, cay cay của ớt hiểm.

Cao Hiền Khánh nuốt ực một cái bình phẩm: " Ừm...Đội trưởng à, anh thật sành ăn nhe! Lựa chỗ này quả là lý tưởng nhất luôn! Em chưa bao giờ được ăn món lẩu hải sản nào ngon mà đậm đà như vậy cả! Tuyệt! "

Cậu ta giờ ngón cái lên thể hiện sự đẳng cấp món lẩu mang lại.

Tiêu Dịch Kỳ hươ tay bảo: " Ăn từ từ thôi chứ, cậu ăn uống đồ nóng như thế có nguy ung thư vòm họng đấy! "

" Hehe! Em hiểu rồi thưa anh! " Cậu ta nhe răng cười.

Anh đang ăn đột nhiên ngừng đùa nhường mắt nhìn Âu Nhã Phi lắc đầu chê trách: " Chậc chậc chậc! Cô là con gái mà cách ăn uống lại tẻ thế này! Chẳng khác nào đồ cả đồng thức ăn vào thùng rác rồi ấy! "

Âu Nhã Phi miệng còn thừa cọng bún ngược lên đối đáp: " Sao hả? Ý kiến gì đây? "

" Hừ! Mặc kệ cô! " Anh gạt khéo môi nói.

Ba người thanh niên phì cười khi chứng kiến cảnh đối đáp không đội trời chung của Âu Nhã Phi và đội trưởng. Đới Hải Kinh và Trần Chí Thâm cùng phòng công nghệ cao với Cao Hiền Khánh nhìn nhau cười khoái chí. Đới Hải Kinh chọc ghẹo Âu Nhã Phi: " Đội trưởng có lẽ rất thân thiết với cô thì phải? "

" Phải phải đó! Hai người làm sao quen biết nhau vậy? ". Trần Chí Thâm tung hứng theo tọc mạch.

Tiêu Dịch Kỳ trả lời cách hời hợt: " Vì công việc thôi! Hai người ăn hết rau giúp tôi đi! "

Anh bỏ rau vào bát hai người cố tình lấp miệng họ, hai anh chàng liếc nhau trêu trối. Âu Nhã Phi chẳng mán họ nói những lời gì, cô chỉ việc tập trung cho việc bổ sung dinh dưỡng cho bao tử mình. Một lúc sau, bàn tiệc thịnh soạn đã cạn thức ăn. Tiêu Dịch Kỳ gọi người ra thanh toán tiền, tiếp đến họ bước chân rời khỏi cửa quán. Nhìn tới nhìn lui ai nấy no đến nỗi phát ra âm thanh ợ hơi, hai anh chàng kia xoa xoa chiếc bụng phình to của mình. Cao Hiền Khánh há miệng ngáp gió nói: " Oáp...! Ăn xong tự nhiên buồn ngủ quá! Em về nghỉ trước nhe đội trưởng! Đúng 11h giờ em lên cục gặp mọi người sau. "

" Ừ, cậu về ngủ đi! Nhớ đến kịp giờ đấy! ". Tiêu đội trưởng nói giọng ân cần xen lẫn nhắc nhở.

Đến lượt Âu Nhã Phi nói lời từ biệt: " Tôi cũng về nhà luôn đây! 11h tôi sẽ tới! Bye bye các anh! "

Trên đường về Âu Nhã Phi bắt gặp một vụ ẩu đả do tai nạn giao thông gây nên, cô gái tóc nâu vàng mặc quần soóc jean áo len gân cổ trụ khoác áo măng tô dài màu nâu đang cự cãi với tên đàn ông diện đồ vest công sở. Tại hiện trường chỉ có hai đương sự ngoài ra chẳng ai can dự vào, gã đàn ông đó cao tầm 1m72 trông cách ăn mặc khá lịch thiệp đang lớn tiếng quát nạt cô gái nọ. Anh ta còn vung tay định tát cô ấy tức thì máu nghĩa hiệp trong huyết quản cô phóng viên ấy vùng lên mạnh mẽ tấp xe vào lề dùng tay hất cánh tay anh ta dội ngược lại phía sau khiến người này bị đau. Anh ta giận dữ quát tháo: " Cô là ai? Liên quan gì đến cô hả? "

Âu Nhã Phi trừng mắt chỉ vào anh ta giáo huấn một trận: " Tôi là ai không quan trọng, việc anh ức hiếp nữ nhi trước bao nhiêu người là việc không đáng mặt đàn ông. Chưa hết, đánh phụ nữ anh có thể bị phạt tù tội hành hung người yếu thế hơn mình. Anh tự nghĩ đi! "

Gã đàn ông cười đều cẳng nói: " Loại người như cô và cô ta cùng lắm là cản tiền thôi, có tiền quăng vào mặt loại phụ nữ tiện nhân như hai người chắc chắn hai cô ngay cả trình tiết cũng bán được! Khừ khừ...! "

" Này anh kia! Tôi có thể kiện anh tội phi báng! Nếu anh còn mở miệng lăng mạ người khác thế nữa thì đừng có trách! Anh đó...mới đúng là thứ lưu manh giả danh tri thức, cẩn thận kéo há miệng mắc quai! " Âu Nhã Phi mắng té tát văng nước bọt vào mặt gã này.

Cô gái kia chợt cất giọng nói: " Cảm ơn cô giúp tôi nhé! Tên đàn ông này lái xe tông vào tôi ấy vậy anh ta còn giờ thôi còn đồ muốn đánh người! Hừ...Thế loại đàn ông đồn mặt có khác! "

" Cô dám nói tôi đồn mặt à con khốn nạn kia! ". Gã đó nổi sùng lên.

" Ừ loại người như anh dùng hai từ này diễn tả là đúng nhất rồi! Hừ! ". Cô gái kia cố tình mỉa mai người đàn ông đó.

" Thôi được rồi, bây giờ hai người có đứng ở đây cãi tới sáng cũng vô ích! Tôi gọi cảnh sát tới giải quyết là ổn thôi. " Âu Nhã Phi tay chuẩn bị bấm điện thoại nói.

Nghe cô gọi cảnh sát anh ta vội khỏa tay ngăn cản tự hạ mình năn nỉ: " Ấy đừng đừng đừng! Dính líu tới thì phiền phức lắm, cùng lắm tôi bồi thường tiền mặt cho cô ta là được! "

Gã đàn ông đưa một sấp tiền Đô La Mỹ mệnh giá 500 đô cho cô gái kia rồi quay mặt lái xe bỏ đi mất, cô ta nguyền mồm xem thường tay nâng niu sấp tiền cười quỷ quyết.

" Hừ hừ! Tên vô dụng, chỉ có chừng này thật quá ít! Có bấy nhiêu sao đủ bản cô nương ăn xài trong một ngày chứ? Nghèo mà bày đặt lên mặt! "

Cô ta quay sang nở nụ cười thân thiện bảo: " Nhờ có cô nên tôi mới kiếm được mớ tiền này, hay tôi chia cô một nửa nhé! "

Âu Nhã Phi cười ngượng từ chối: " Không có gì, đây là của anh ta bồi thường thiệt hại cho cô mà, cô cứ giữ lấy xài đi! Tôi có việc đi trước! "

Cô ta nhìn hồi lâu bỗng đột nhiên Ồ lên nói: " A...Trông cô quen mặt lắm! À... Tôi nhớ ra cô rồi, đúng là hai chúng ta có duyên thật nhỉ! Hừ! "

Âu Nhã Phi ngạc nhiên lắp bắp: " Cô...cô...là... Vanessa? "

" Phải, chính tôi! Tuy anh ấy từng bắt ba tôi ngồi tù nhưng tôi...không giận anh! Kỳ lạ thật há! " Vanessa thái độ dừng dừng nói.

Âu Nhã Phi ậm ừ cho cô, cô nói: " Tôi có việc phải đi, đây là số điện thoại của tôi, nếu cô cần tôi giúp hãy gọi tới số này! Hẹn gặp sau! "

Hình bóng Âu Nhã Phi dần dần mất dạng, Vanessa ở đằng này nâng cao tấm danh thiếp cười khẩy: " Hừm! Xem ra, có khi cũng cần cô đấy nhỉ? Âu Nhã Phi à!!! "

Thực sự, đã mấy ngày nay Nhã Phi mãi bận rộn công việc chưa có dịp hò hẹn uống nước tán gẫu cùng bạn bè, nói chung cô hơi có cảm giác buồn tẻ. Việc ăn lâu khiến người ta mất không ít thời gian, hiện giờ hơn 7h tối. Chung Thái Di lái xe giữa đường thì hai người gặp nhau, họ tấp vào một tiệm cà phê uống trà trò chuyện. Trong tiệm này không gian bố trí theo phong cách Vintage, thực đơn không chỉ có cà phê mà còn có nhiều thức uống đặc biệt khác, kèm đồ uống còn được tặng thêm phần bánh ngọt nhằm tăng hương vị. Âu Nhã Phi và Chung Thái Di cùng gọi đúng một món, đó chính là Bánh Tiramisu Matcha. Chung Thái Di nâng miếng bánh cho lên miệng, cảm giác mềm mại thơm thơm mùi trà xanh, vị ngọt thanh lan tỏa tan chảy trong vòm miệng, hóp một ngụm trà nóng... Thật dễ chịu làm sao! Giữa tiết trời hanh khô lạnh buốt như thế này thưởng thức một tách trà nóng ăn kèm miếng bánh ngọt còn gì tuyệt vời hơn nữa!!!

Âu Nhã Phi gác một chân lên đầu gối bên kia, lưng tựa thả lỏng vào ghế gỗ. Cô xoay ót thành vòng tròn, tay đấm đấm vào cổ lắc một cái " Rắc! "

" Thế này mới gọi là thư giãn! Làm việc mấy ngày qua chưa lần nào đầu óc tớ được giãn nở như vậy, cậu thế nào rồi? ". Âu Nhã Phi khuấy đảo tách trà thờ dãi chép miệng.

Thái Di chống cằm chu môi nói: " Ừm...! Cuộc thi đấu mùa này tớ không thể tham gia! Chán thật! "

" Sao? Tại sao thế? " Nhã Phi ngạc nhiên hỏi.

Chung Thái Di đáp trả thiếu não: " Hôm kia, tớ bị trật chân. Vì sợ ảnh hưởng đến cuộc thi nên thầy huấn luyện bảo tớ tạm nghỉ, người thay thế tớ là Chu Viên Viên, cô ấy trước nay luôn ở top dự bị. Thôi kệ, coi như nhường người ta cơ hội biểu diễn trên đấu trường quốc tế vậy! "

" Ồ! Cậu đó, tranh thủ lúc nghỉ đấu cố gắng tập dưỡng sức khỏe và cái chân trật của cậu nữa! " Âu Nhã Phi liếc nhìn chân phải bạn mình cho lời khuyên chân thành.

" À, cậu công tác có gặp khó khăn gì không? "

Nhã Phi thờ hất ra trả lời: " Hồi... Vụ án còn chưa đâu vào đâu! Không biết bao lâu mới đóng hồ sơ kết thúc nữa? "

Chung Thái Di cười ma mĩnh nói: " Ể Ể! Cậu lại cộng tác với tên máu lạnh đó nữa hả? "

" Ừ, công việc phải làm thôi! Tên Tiêu Dịch Kỳ đó... Tớ thấy hắn nên làm Đao Phủ thì đúng hơn! Mặt mũi và tâm hồn quả thật được đúc từ bê tông cốt thép! ". Cô nghiêng răng khi nhắc đến anh ta.

" Nhưng... tớ lại nghĩ khác nha! Hí hí! Anh ta hả, chung quy đẹp trai, cực kỳ phong độ, ngầu! Tính cách hiếm có nè! Tớ nghĩ biết bao cô gái ước còn không được ấy chứ! Hợp với cậu mà...! " Thái Di mắt long lanh phán.

Âu Nhã Phi đá đểu: " Cậu thôi đi! Lo thân cậu đi hãy nói! Xinh xắn như cậu ế mới có vấn đề đó! Khả khả! "

" Hừ! Hồng dám ế đâu à! Mấy tên con trai xếp hàng dài từ Đại Lục cho tới.....Hồng Kông, Đài Loan tớ đây còn chưa ưng ý! " Thái Di hất tay khoa trương.

" Ừ, bọn nó chịu khó chỉ muốn quấy rối tình dục cậu thì có! ". Âu Nhã Phi vừa ăn bánh vừa chế giễu.

Chung Thái Di bị chọc giận hét lên: " HẢ...? "

" Bình tĩnh ngồi xuống đi! " Nhã Phi phẩy tay ra hiệu trấn tĩnh cô bạn mình.

Thái Di an tọa ngồi ngắm cảnh bên ngoài cửa kính. Ô kìa, tuyết rơi! Những hạt phân tử trắng tuyết trắng phau phau, gió hú lên từng hồi làm cho cái lạnh xuyên thấu da thịt. Tán gẫu này giờ cũng tốn hết vài chục phút, rồi khỏi tiệm cà phê, bước chân ra khỏi cửa hai người họ như bị nguyên một thau nước đá tạt vào người vì trận gió rét thổi ập trước mặt. Lạnh đến tê tái, họ ôm nhau thật chặt trước cửa tiệm.

" Woa Hú! Lạ...nh...Quá! " Cả hai đồng thanh thốt lên.

Có vẻ áo của họ không đủ giữ ấm cơ thể hay là do tuyết đột ngột rơi? Nhiệt độ về đêm tụt dốc đáng kể, Bắc Kinh giờ này tầm 6 độ C. Con đường dần dần vắng bóng người qua lại, họ nhanh chóng về nơi ở sưởi ấm cùng gia đình hoặc người thân nào đó. Âu Nhã Phi dùng sức cố gắng đi chuyển ra xe mô tô nắm tay Chung Thái Di kéo lê cô nàng chân cứng như tượng. Thật sự là lạnh chết người, cảm thấy không thể dùng mô tô cô chuyển sang chiếc xe bốn bánh của Chung Thái Di đi nhờ. Sau vài giây xoa ấm người, Chung Thái Di vẫn bị tê buốt bàn tay và bàn chân. Cô khó cử động các khớp thể là không thể cầm vô lăng hay đạp thắng. Tình huống bất đắc dĩ xảy ra, Âu Nhã Phi liều lĩnh lần đầu tiên thử điều khiển xe ô tô bốn bánh sang trọng. Chung Thái Di bấm bụng đặt cược tính mạng vào tay bạn thân, thắt dây an toàn thật kỹ. Cô nhắm mắt bấm môi ngồi giữ tư thế vững chắc hỏi: "Nà, cậu... lái ổn không đây?"

"Tin tớ đi! Cậu vừa dạy tớ là tớ nhớ rồi! Và lại tớ từng học qua lý thuyết lái xe ô tô, chắc không có gì trở ngại đâu! ". Âu Nhã Phi cười hề hề nói.

"HẢ? Lý thuyết thôi sao?" Chung Thái Di hồi hộp khi biết thêm sự thật kinh hoàng từ cô bạn mình.

Nhã Phi trấn an: "Ừ, yên trí đi! Tớ có để ý nhớ kỹ chi tiết mỗi lần cậu điều khiển. Tớ sẽ chạy chậm nên cậu đừng quá lo sợ!"

"Bây giờ bắt đầu nhé!"

Âu Nhã Phi khởi động xe, ban đầu cô cho xe chạy khá chậm nhưng khi đi một quãng đường cô tăng tốc khiến Chung Thái Di chỉ biết mở mắt chỉ dẫn từng chi tiết, tim cô đập nhanh hơn ai hết. Chạy đến đoạn giao nhau giữa bốn con đường khác, cô đánh lái về bên trái có phần hơi gắt nên bánh xe bị ma sát kêu lên âm thanh ken két. Lúc này Chung Thái Di thót cả tim gan phèo phở, cũng may là không có xe đỗ lại nếu không thì chuyện gì xảy đến thì biết rồi đây! Rẽ qua ngã tư bên trái, xe lăn bánh lúc chậm lúc nhanh. Nửa đường chạy đến hàng cây xanh chóp nhọn đèn trang trí Lễ Giáng Sinh hai bên đường, bên lề đường có một cô gái trẻ đang cuộc bộ. Cô gái trẻ ấy mặc toàn đồ hiệu nhìn vào biết ngay con nhà tài phiệt, trông cô ta dường như mới bị cướp, dáng đi hung hăng bức tức. Dòng máu anh hùng lại sôi lên, cô rẽ chậm chậm vào trong theo sự hướng dẫn của quân sư Chung Thái Di. Cửa kính hạ xuống, giọng nói phát ra từ cửa.

"Xin chào! Sao đang đêm lạnh mà dạo phố một mình vậy cô em?"

Lập tức Chung Thái Di đánh bạn một cái rồ đau mắt: "Này! Cậu này không dành cho cậu nói! Nghe cứ giống mấy tên biến thái tán tỉnh con gái ấy!"

"Xin lỗi, tớ nói nhầm!"

"Làm lại lần nữa!"

"Xin chào! Hay tôi cho cô quá giang nhé!" Giọng nói có chút chất khàn đặc trưng của cô vang lên.

"Ok! Xem như taxi dù (Từ ngữ chuyên dụng của dân đi xe trả tiền không phải hãng taxi chân chính) vậy!" Cô ta đồng ý nhanh gọn.

Lên xe, cô ta ngồi băng sau liếc ánh mắt soi mói lên hai người phía trước hỏi chuyện.

"Nè nè! Hai người họ tên gì? Bao nhiêu tuổi? Từ đâu chạy đến con đường này?"

"Này! Cô đi taxi nhờ hay là điều tra nhân khẩu nhà người ta vậy hả?" Âu Nhã Phi bẻ lái ra lòng đường tiếp tục chạy nhếch mép cười.

"Hớ! Ở thành phố này kẻ xấu người tốt lẫn lộn, tôi dù sao cũng là cô gái xinh đẹp không kém cạnh các ngôi sao nổi tiếng của đất Bắc Kinh này... vì vậy, cẩn thận là trên hết!" Câu trả lời có chất gây cháy nổ từ miệng cô gái nọ phun ra làm Âu Nhã Phi, Chung Thái Di sặc cả nước bọt.

"Haizz...! Xe ta hôm nay đón phải một quả mìn chứ không phải người rồi nhỉ?" Nhã Phi thở dài châm chọc.

Chung Thái Di phụ họa theo: "Mìn này đúng là "Mìn Hoa Hậu" đấy! Đẹp kinh hồn bạt vía!"

"À quên mất chưa biết phải xưng hô với cô thế nào?" Âu Nhã Phi mất tập trung lái xe tiện miệng hỏi.

Cô gái đáp: "Cứ gọi tôi là Nhược Băng! Tôi năm nay hai mươi tuổi tròn! Hai cô thì sao?"

"Hai chúng tôi đều trên cô hai năm đấy! Hê Hê!" Nhã Phi cười lém lỉnh.

"Ồ! Phải gọi là hai tỷ tỷ rồi! Thứ lỗi tiểu muội đã thất lễ!!! " Cô Nhược Băng đỏ xếp tay hành lễ.

Ngay khúc cúi đầu hành lễ Âu Nhã Phi phanh gấp khiến cô gái phía sau nhui đầu lên trước đập vào ghế "Cup " Á...! Nhược Băng vịn trán u một cục hét toáng lên: "Chị lái xe cái kiểu gì vậy hả? Có biết lái không vậy?"

"Chung Thái Di ngồi ghế trước ôm tim thở gấp, may mắn là cô có thắt dây an toàn nếu không thì mặt mũi chẳng còn nguyên vẹn. Hai người khách ngồi xe Nhã Phi lái mà tưởng tượng như đang đi tàu lượn siêu tốc, họ hết lần này đến lần khác đau tim vì cô. Chiếc xe lúc thì lạng qua bên này lúc lách sang bên kia, thỉnh thoảng đạp thắng vài lần bởi không quen điều khiển vô lăng và quen cả cách hạ phanh từ từ. Chật vật lắm mới tới nhà hàng bên đường có khoảng trống đỗ xe, xe tạm ngừng đậu bên lề. Hai cô gái thất thần thở hắt hắt: "Cuối cùng cũng thoát chết!"

Tất cả xuống xe bàn bạc xem ai nên lái tiếp, Nhược Băng đến giờ vẫn chưa hết bàng hoàng. Cô chống hông tay bên phải yêu cầu: "Tôi muốn đổi tài! Cái chị kia! (Ý chỉ Nhã Phi) Đừng nói với tôi đây là lần đầu chị cầm vô lăng à?"

" Ô! Sao biết hay thế? " Âu Nhã Phi ngây thơ nói.

HE.....?

Chị...chị...là...thật hả?

Ừ! Dĩ nhiên!

Nhã Phi thán nhiên đáp.

" Biết sớm thành thế này tớ thà chết cũng không để cậu lái! " Chung Thái Di sờ trán hối hận.

" Thì ra là xe của chị à? Sao lại để bà cô chặn ăn này điều khiển ô tô thế hả? Chị có biết chị ta sắp hại chết nhan sắc của tôi rồi không? " Nhược Băng ôm trán nổi giận dậm chân tại chỗ.

" Được rồi, một hai người quá! Chung Thái Di! Cậu lái đi! " Âu Nhã Phi thờ dãi.

" Ok, tay chân tớ ổn cả rồi! Nè, Nhược Băng gì đó có muốn đi xe tiếp không hay đi taxi? " Chung Thái Di tay mở cửa vào ghế lái miệng hỏi.

Nhược Băng suy nghĩ một lúc sau mở miệng: " Ừ...Đi chứ! Tuy lúc này chị ta hơi bạo lực nhưng giờ khác, thật... hai chị tuy... hơi điên nhưng dù sao cũng an toàn hơn nhiều so với taxi. "

Ba người tiếp tục hành trình dạo phố bằng xe ô tô đưa cô gái nhỏ về đến trước cổng nhà, Âu Nhã Phi nhìn thấy biển treo tên " Biệt thự nhà họ Tiêu " cô ngần người lấy làm lạ. Đương đứng ngắm biển tên căn biệt thự, bên trong xuất hiện tên con trai mặc áo thun quần cụt lửng rảo bước ra trước sân. Anh ta nghiêng đầu cố mở hết thị lực nhìn cho rõ, bóng dáng trông quen thuộc vô cùng. Trong đầu anh chỉ hiện lên mỗi ba chữ " Âu Nhã Phi ". Cô Nhược Băng trong xe bước ra vẫy tay nói tiếng: " Cảm ơn hai chị đưa tôi về tận nhà! Chúc ngủ ngon! "

Âu Nhã Phi quay sang cô ta bảo: " Ôn nghĩa gì, tiện tay giúp đỡ thôi! "

Chung Thái Di cười tươi nói vài câu: " Ừ! Hihi! Bye bye! "

Đổi theo dáng vấp nhỏ bé non trẻ đó, Âu Nhã Phi ca ngợi: " Con bé này trông... cũng được đấy! "

Nói xong, cô và bạn mình lui xe ra chạy mất dạng.

Vào đến nhà, Tiêu Nhược Băng đã gọi âm ỉ: " Ca ca ơi ca ca! Anh ơi anh à! Ba ơi.....! Mẹ....Ơi con về rồi đây! "

Tiêu Dịch Kỳ túm áo cô kéo lại làm cô suýt té "Á...Á": " Này này đứng lại anh hỏi đã, ai đưa em về vậy? "

Nhược Băng thành thật kể lại: " À! Hai bà chị đó đó! Một bà tên gì Chung Chung Thái Di, còn bà bạo lực chặn ăn đi chung tên cái gì Âu gì Phi gì đó em không rõ nữa! Tình cờ xe em hư sau thì gặp hai người này, mà mà anh ơi! Bà Âu gì đấy lái xe kinh khủng lắm! Em suýt nữa mất máu với bà ta rồi! "

" Quả nhiên mình không nhìn nhầm! Chính là cô ta! Hừ! Vô duyên đối diện bất tương phùng nhỉ? " Tiêu Dịch Kỳ mãi suy ngẫm trong đầu đâm ra ngó mặt.

Nè Ca à! C...A...CA!

Bị âm thanh khủng khiếp thét bên tai anh bừng tỉnh hẳn, Tiêu Nhược Băng ngấm nghĩa quan sát biểu đồ nét mặt ông anh lúc sau sò cằm nghi vấn.

" Anh quen hai người con gái đó hả? "

Anh gật đầu: " Ừ! Biết một chút thôi. Vì công việc! "

" Anh lừa em à? Làm sao anh qua khỏi mắt em! Khà Khà! Theo em nhận thấy, anh biết rõ họ là khác nữa kìa! " Cô tự tin khẳng định.

" Vào ngủ đi! Nhiều chuyện! "

Tiêu Dịch Kỳ đuổi cổ em gái vào phòng cách triệt để, cô lon ton khóa cửa phòng nằm ịch trên giường ngủ quên luôn tắm rửa thay đồ. Riêng anh ngồi trên sofa trong phòng lan man suy nghĩ một mình: " Không biết cô ta có nhận ra nhà mình không nữa? À mà thôi kệ đi! Có cô ta đưa Tiểu Băng về nhà là mình yên tâm! "

.....

Qua hôm sau, tổ trọng án phát hiện manh mối mới. Sau khoảng thời gian điều tra về gia cảnh cô gái mất tích, tổ điều tra tìm được thêm số thông tin liên quan đến ngôi nhà Mã Cảnh hiện đang trú ẩn. Theo những gì Ung Chí Đình cùng Tô Tiểu Liên cung cấp thì vào tối hôm Vũ Đan Đan mất tích cô có tiết lộ với một bạn nam học cùng trường đại học rằng bản thân sắp có tương lai tốt đẹp, cô còn nói là có hẹn với anh chàng đẹp trai hơn cậu ta.

Khi đem cậu ta về trụ sở lấy khẩu cung, được hỏi về chuyện cô ấy có tiết lộ địa điểm với anh hay không, anh ta ngập ngừng hồi đáp.

" Thật tình, cô ấy không nói rõ là đi đâu! Tôi chỉ nghe cô khoe mẽ là đi ăn nhà hàng sang trọng với gã lạ mặt nọ! À...! Tôi nhớ mang máng cô ấy bảo tới nhà hàng Thiên Ba nằm ở quận Triều Dương. "

" Được, thăm vấn xong rồi! Anh có thể về! " Ung Chí Dinh đứng dậy chống tay lên bàn bảo.

" Chào sếp tôi về ạ! " Anh ta lễ phép cúi đầu.

Đi ngược chiều với anh ta, Tiểu đội trưởng có vẻ cau có tiến gần Ung Chí Dinh hỏi thăm sự việc.

" Thế nào? Có manh mối gì khả thi không? "

" Có thưa đội trưởng! Ở nhà hàng Thiên Ba có phát hiện ạ! "

" Ok! Tôi và anh đi Thiên Ba một chuyến vậy! ". Tiểu Dịch Kỳ đi nhanh một mạch trở ngược ra ngoài ngay cả Ung Chí Dinh thể lực cực tốt cũng chạy theo đến mồ hôi khấp.

Ra hầm giữ xe, anh lệnh Ung Chí lái xe Jeep chở anh đến nơi cần đến. Trên đoạn đường thuộc tuyến Kinh-Hồ hiện đang kẹt xe cục bộ Ung Chí Dinh khổ sở lắm mới nhích lên chút ít, nghĩa qua đồng hồ bây giờ đã 9h sáng, sắp si giờ cao điểm nên xe cô có phần chen chúc. Tiểu Dịch Kỳ ngồi ở ghế phụ lắc đầu chép miệng: " Anh còn đường tắc nào khác không? "

Chí Dinh ngán ngẩm thưa: " Chắc, giờ muốn chuyển hướng cũng khá mệt đây! Anh nhìn xem, trước sau đều kẹt cứng như vậy! "

" Nếu đã thế này, chỉ còn một cách! Chạy bộ! " Tiểu Dịch Kỳ đưa ra phương án cuối cùng.

Ung Chí Dinh ngại ngần nói: " Hà? Từ đây chạy bộ đến Thiên Ba à? Kỳ thực, sáng nay tôi chỉ gặm mỗi mẩu bánh mì, e rằng không đủ sức! "

" Vậy anh cứ ở đây đợi thông xe đi! Tôi đi trước! " Tiểu Dịch Kỳ lời nói đi đôi với hành động.

Đội.....Trưởng! Đội.....Tôi!

Anh ta đuổi theo vị đội trưởng đang lách thân mình qua từng ngõ ngách trên đại lộ Trường An, Tiểu đội trưởng quả thật " Danh bất hư truyền " chạy nhanh thần tốc. Ung Chí Dinh đuổi theo bờ hơi tai, anh thở hồng hộc tiếp tục bắt đôi chân sắp rụng rời của mình chạy kịp đội trưởng bằng được. Ngay lúc ấy, ở trường trung học Nam Kha nơi Âu Nhã Phi chấp hành nhiệm vụ đang diễn ra vụ học sinh đầu gấu thanh toán nhau ngay sân bóng chày. Nhân vật phản diện đang dùng sức tát, đánh vào đầu cô nữ sinh lớp 11-B tên Hạ Bảo Vy. Kịp thời, Âu Nhã Phi tiến tới giải vây đẩy ba đứa con gái kia ngã bập nham sông soài trên nền đất. Nhã Phi dìu Bảo Vy dậy phui bốt đất cát dính móng cô nàng, diện mạo Bảo Vy toi bời hoa lá, tóc tai bù xù, khoe miệng rỉ máu, mắt bầm tím, má đỏ do ăn tát nhiều lần, quần áo tả tơi.

" Chẳng phải tôi cảnh cáo các người rồi sao? Hôm nay các người tiếp tục ra tay bắt nạt Bảo Vy, tôi sẽ báo lên ban giám hiệu nhà trường xử lý. " Âu Nhã Phi nghiêng răng tròng con ngươi đáng sợ về phía họ đe dọa.

" Hahaha! Mày nghĩ mày là ai? Có thân phận gì? Chú tao chính là hiệu trưởng trường này! Lần trước bị mày phá hoại chuyện tốt của tụi này là quá đủ, lần này tao bảo chú tao đuổi học mày xem mày còn to mồm được không? Hứ! " Cô nàng đầu đàn cười hách dịch kiêu ngạo lên tiếng.

" Thế tôi cũng bấm báo lên bộ giáo dục đuổi luôn chú của mấy người nhì? " Tiết Kinh Vũ thỉnh linh xuất hiện hăm he.

Nghe câu nói từ miệng cậu ta phát biểu, bọn họ cảm nín cúi mặt sợ hãi. Âu Nhã Phi kiểm tra thân thể Bảo Vy xem còn vết thương nào hay không, bỗng Bảo Vy la " A " lúc cô chạm đến đầu gối và mắt cá chân. Dưới đầu gối có vết thương hở cũng là tại ba con nhỏ điên kia xô ngã đập vào viên gạch sân sùi kia, mắt cá chân chảy máu khá nhiều có thể bị đẩy ngã lần thứ hai vô tình đụng vào vật sắc nhọn như mảnh vụn thủy tinh của tấm cửa kính không biết ai vứt bừa bãi ở đây làm mất một khúc đường rõ rệt dài 6cm. Đột nhiên Tiết Kinh Vũ nhanh tay bế sốc Hạ Bảo Vy chạy một mạch lên phòng y tế băng bó vết thương. Cô bác sĩ bảo đặt Bảo Vy ngồi trên giường trắng sau đó tiến hành kiểm tra rửa vết thương ở chân trước tiên, vị trí sau cùng là trên mặt. Hạ Bảo Vy ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bị cậu ta mắng như tát nước vào mặt.

" Cậu bị úng não à? Tại sao không biết chạy hay cố gắng làm gì có thể để tự thoát thân? Bị đánh chưa đã hay sao? Nè tôi đang hỏi cậu đó? Tại sao không trả lời hả? Đồ nào tàn! "

Òa...Òa...Huhu....!

Đáp lại tràng nắng chửi ân cần là tiếng khóc vỡ òa tựa đũa tre lên ba, Bảo Vy ôm hông Nhã Phi khóc nức nở. Âu Nhã Phi liếc mắt sắc bén sang cậu ta, người gây nên trận khóc lụy lộ hiện đang vui mặt vào áo cô khóc lóc thảm thiết. Đường như Tiết Kinh Vũ nhận thức được lỗi do bản thân, cậu ta phui trán thờ dài. Lau hai hàng nước mắt nước mũi khô ráo, Âu Nhã Phi sai cậu ta lấy hộ túi khăn giấy, cậu ta dúi vào tay Bảo Vy nói giọng cao lãnh.

" Nín đi! Khăn này hi ra đi! "

Tẹt tẹt tẹt! Âm thanh cực kỳ phản cảm phát ra từ khoang mũi Hạ Bảo Vy. Cô nàng làm một hơi sạch sành sanh nhét vào tay Kinh Vũ mảnh bùi nhùi đầy tàng dư chất dịch trong mũi. Cậu ta né xa mảnh giấy trong tay phóng thẳng vào sọt rác gần đó ngồi phệt xuống giường bệnh cạnh Bảo Vy đang ngồi lờ đờ. Tình thế bỗng nhiên im phăng phắc, Âu Nhã Phi cảm nhận luồng khí lạnh lẽo bao quanh. Cô xin phép tìm cơ rồi đi: " Ồ..., tôi lên lớp trước, cậu ở lại chăm sóc Bảo Vy cho đàng hoàng đấy! "

Không đợi cậu ta nói thêm câu nào, Âu Nhã Phi lén lút theo sau Mã Cảnh. Hắn ta có vẻ bận rộn nói chuyện điện thoại với ai đó đã mất cảnh giác đi một phần, cuộc hội thoại ngắn gọn nhưng thoáng mùi hiểm nghi. Núi thắc mắc trong đầu cô trùng trùng hiện lên, Âu Nhã Phi vịn tai báo cáo.

"Đội trưởng đội trưởng! Nghe rõ trả lời! Mục tiêu đang liên lạc điện thoại, nghi có thể là đồng bọn! "

Tiêu Dịch Kỳ hiện đồng quân tại nhà hàng Thiên Ba, anh và Ung Chí Dinh ngồi bàn cuối phía ngoài quan sát địa điểm. Anh đáp lại cô: " Có nghe nội dung hội thoại không? "

" Báo cáo không nghe rõ, tôi cách hẳn xa phần vì âm lượng quá khẽ! " Cô trả lời.

Anh tiếp tục giữ máy kết nối với bộ phận công nghệ thông tin mạng lưới điện thoại yêu cầu họ kiểm tra đường dây nào vừa gọi đi, gọi đến từ đâu và số đi động nào khớp với cuộc gọi của nghi phạm? Mười phút sau, họ báo tin nguồn số thuê bao đó đến từ hướng quận Triều Dương. Chính xác là ở nhà hàng Thiên Ba nơi hai anh đây đang ngồi gác chân chêm chệ trên ghế, Tiêu Dịch Kỳ khoan thai gọi hai món ăn lên bàn. Ung Chí Dinh tẩy máy tay chân gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai chêm chệp, thú thực, anh ta chẳng khác nào hổ đói vồ lấy con mồi ngấu nghiến ngon lành. Tiêu đội trưởng lắc đầu chịu thua anh ta. Cục do thám viễn thông (gọi tắt là NRO) gọi đến thông báo địa điểm chuẩn bị có đối tượng xuất hiện, hẳn ta đội mũ đen, khẩu trang đen, mặc áo khoác da tay đứt túi quần bước vào cửa sau của nhà hàng. Hai nhân viên trinh sát lờ mờ mắt nhìn nhau ra ám hiệu giả vờ đi WC tìm lối ra sau, đội trưởng Tiêu vẫn ngồi tránh đánh rần động cò. Ung Chí Dinh men theo chỉ dẫn của phục vụ, anh theo lối ra phía sau cạnh khu vực nhà bếp vờ làm khách đi vệ sinh. Mục tiêu kéo cửa vào trong di chuyển vào một căn phòng bên tay trái, Ung Chí Dinh tiếp tục chờ đợi hẳn ra ngoài. Một khi hẳn lộ mặt ra anh ta lập tức dùng súng lục ADN chuyên dụng để bóp cò. (Súng lục màu cam, được làm bằng nhựa, hình dáng bên ngoài như các loại súng đồ chơi. Súng sử dụng đạn nhỏ màu xanh lá, nặng chưa đến 1g, mỗi băng đạn chứa khoảng 20 viên có cùng một đoạn mã ADN.

Với những đoạn mã ADN giống nhau, cảnh sát sẽ dễ dàng phân biệt trong từng vụ án.

Không giống như súng điện, súng bắn đạn thật, nó không hề gây bất kỳ tổn thương nào cho người bị trúng đạn. Với tầm bắn chính xác lên đến 40m, những viên đạn tròn, nhỏ này sẽ dễ dàng bám trên quần áo và dính vào da của kẻ tình nghi trong vài tuần.

Để xác định những vết ADN trên các nghi phạm, cơ quan cảnh sát sử dụng thiết bị phát ra ánh sáng UV, giúp nhận biết các phạm nhân.)

Không ngoài mong đợi, đối tượng đột ngột mở cửa tay xách theo túi nhựa cỡ nhỏ không biết có thứ gì bên trong. Vãn đội mũ lụp xụp che đầy gương mặt, hẳn khom người quay lưng ra khỏi cửa chính. Ung Chí Dinh tay nắm chắc khẩu súng chậm chậm theo sau hẳn giọng thì thào nói: "Đội trưởng! Hẳn ra ngoài, tôi sẽ theo hướng đối tượng. Còn anh? "

Tiêu Dịch Kỳ ra lệnh: "Tốt, anh cứ theo hẳn nhất định phải bắn dính hẳn. Tôi phải đến cục do thám yêu cầu cho theo dõi hẳn bằng máy bay điều khiển từ xa, không được để hẳn phát hiện! "

Họ rời khỏi nhà hàng Thiên Ba mỗi người mỗi hướng đi, Ung Chí Dinh thận trọng lúp ló đằng sau gã nghi phạm. Anh thừa cơ hẳn chưa phát giác bóp cò bay vèo một viên đạn màu xanh lá trúng ngay sau gáy hẳn ta, cự ly viên đạn bắn ra đúng 40m. Anh thu khẩu súng vắt vào bên trong áo khoác jean sau đó từ từ lặng lẽ rút lui giao việc còn lại cho đội trưởng xử lý. Tiêu Dịch Kỳ trở về cục tìm cách nhận diện mã ADN vừa bắn vào người nghi phạm, mã nhận diện chứng minh hẳn ta là Lại Chí Thông người Quảng Châu, nam giới, hai mươi tám tuổi. Từng là bác sĩ chuyên khoa Độc chất học ở Viện Trung tâm số 1 Thiên Tân, nơi cấy ghép nội tạng hàng đầu Trung Quốc Đại Lục từng rúng động dư luận sau hàng loạt vụ mổ cướp nội tạng tàn ác nhất Trung quốc. Biết bao nạn nhân đã ngu muội tin tưởng vào Bệnh viện Trung tâm số 1 này, bao nhiêu người đã bị lừa đảo, bao nhiêu nạn nhân đau đớn trong cơn nửa hấp hối nửa quằn quại trên bàn phẫu thuật và phải chết oan uổng. Theo tin tức, hẳn có liên quan mật thiết với Mã Cảnh. Tiêu Dịch Kỳ suy đoán: "Chiếu lý mà nói, Lại Chí Thông và Mã Cảnh có khả năng là tay chân thiết yếu của kẻ đứng đầu tổ chức tội phạm có tính chất chuyên nghiệp, Mã Cảnh thiên về công nghệ mạng lưới thông tin góp công chiêu dụ con mồi sập bẫy qua đường dây mạng, Lại Chí Thông chuyên môn Độc chất học, lại từng làm việc tại Viện trung tâm số 1 Thiên Tân một thời gian khá dài trước khi sự thật bị phanh phui lên báo chí. Sau đó hẳn tìm cách ẩn mình tránh hậu hoạn từ bọn bác sĩ bắt lương kia liên lụy. Tất cả manh mối hiện giờ chưa đủ để kết luận rốt cuộc bọn chúng đang hoạt động vì lợi ích gì? Tôi cảm thấy chúng ta nên liên hệ với (tổ chức cảnh sát hình sự Quốc Tế gọi tắt tên tiếng anh là Interpol) Interpol, triệt phá tổ chức của bọn chúng. "

"Vậy, khi nào chúng ta mới liên hệ với họ? " Nhân viên cục công nghệ tình báo dò hỏi.

"Tôi sẽ lập tức đi trình báo cấp trên xin chỉ thị từ cục trưởng! Mọi người có động tĩnh gì hãy báo cáo ngay lập tức! "

Tiêu Dịch Kỳ bước nhanh vùn vụt đi đến tổng cục an ninh nơi cục trưởng đang ngự trị phòng làm việc, sau khi nghe anh trình bày sự việc. Cục trưởng khẩn cấp gọi lên Bộ Trưởng bộ an ninh quốc gia yêu cầu hợp tác, Trung Quốc chỉ có Interpol trực thuộc trụ sở duy nhất nằm tại Hồng Kông. Bộ trưởng nhận được thông báo, ngài liên lạc ngay qua người nắm quyền ở Hồng Kông. Hội đàm kết thúc, phía họ cũng khẩn thiết muốn truy quét băng nhóm tội phạm độc ác này. Phía Âu Nhã Phi sát sao bám chặt lấy cái đuôi chồn tinh vi quý quyết, hẳn đi đâu cô đều theo dấu quyết không để vụt mất một lần nữa. Tan học, hẳn ta lên xe buýt đi về hướng tuyến Kinh-Cửu tức Cửu Long thuộc Hồng Kông mang ba lô cộng chiếc vali nhỏ không biết có kẻ nào đặt sẵn ngoài trạm xe buýt đợi Mã Cảnh tới kéo đi. Sợ hẳn phát hiện mình bám đuôi đồng thời bỏ trốn, cô gọi điện thông báo đội trưởng Tiêu.

"Đội trưởng, Mã Cảnh đang trên xe buýt đến tuyến đường sắt Kinh-Cửu! Tôi đang cố theo sát hẳn! "

Tiêu đội trưởng trả lời nhanh: "Gửi tôi biển số xe buýt, còn một điều... Cô chó có manh động nếu không cô gặp nguy hiểm, cả chúng tôi cũng bị mất đầu hẳn! "

"Được, tôi hiểu rồi! " Cô trả lời ngắn gọn.

Tiêu đội trưởng hạ lệnh: "Tất cả các đồng chí! Cho người phong tỏa toàn bộ khu vực ga tàu đi tuyến Kinh-Cửu và giám sát chuyển xe mang biển số 京

K-48. Không được chậm trễ! "

" Rồ "

Truyền lệnh hoàn tất, anh tức tốc lái chiếc mô tô bật vận tốc tối đa rượt theo chuyến xe buýt đen đuôi kia. Xem bản đồ vệ tinh cho thấy, mục tiêu vượt nửa chặng đường sắp sửa vào nhà ga nội địa. Tiêu Dịch Kỳ điều khiển sắt mã phi nước đại mà lòng dạ như ngồi trên đồng lửa, phải chăng anh lo lắng cho an nguy của cô phóng viên Nhật Báo hay chỉ đơn thuần là sợ tên tội phạm chuồn mất? Thời cuộc trong giai đoạn căng như dây đàn, trên dưới đường bộ, đường sắt lẫn đường hàng không quy động lực lượng cảnh sát đặc nhiệm bố trí giăng bẫy bắt Mã Cảnh. Lúc này, Âu Nhã Phi theo chân hân đi chung tuyến xe buýt. Đôi mắt hân ta đảo quanh le lói ánh nhìn nghi hoặc liếc sang hướng cô, Âu Nhã Phi nhìn hướng khác, trực giác mách bảo Mã Cảnh đã nghi ngờ, tình trạng hiện giờ Âu Nhã Phi bỗng chốc biến thành kẻ "Điếc không sợ súng". Cô giữ tâm lý bình thản hết mức có thể, cô biết bản thân đương gánh trọng trách to lớn vĩ đại đối với nhân dân cả nước. Dù có hi sinh thì... âu cũng là " Sinh nghề tử nghiệp "! Nhưng xét cho cùng, hi sinh vào thời điểm này chẳng phải " Đồ sông đô biển " sao? Còn những hành khách trên xe, ai chắc chắn họ không gặp họa khi trên xe xuất hiện một tên tội phạm giết người, ai đoán được chuyện gì xảy đến?

Nửa giờ sau, cảnh sát đã phong tỏa thành công hết thấy khu vực ga tàu. Tiêu Dịch Kỳ đuổi kịp chuyến xe đến trạm trả khách đã dừng, họ tay xách nách mang đồ cá nhân khẩn trương vào mua vé lên tàu hỏa. Mã Cảnh cẩn mật bước xuống sau cùng, hân ngoảnh quanh quẩn rồi rút vào nhà ga mua vé. Âu Nhã Phi thấp thòm giữ khoảng cách, cô nép sau khu bán hàng ở gần phòng vé chăm chú theo dõi. Tiêu Dịch Kỳ vừa tới kịp lúc, anh tìm thấy Âu Nhã Phi ngồi đằng kia liền bước đến tra hỏi.

" Cô ổn chứ? Dọc đường có chuyện gì khả nghi lạ hay không? "

" Tôi không biết, hân xách vali lấy từ trạm xe buýt, tôi không biết vali đó liệu có gì đáng ngờ bên trong? Lần này Mã Cảnh rất thận trọng, tôi có dự cảm không lành về chuyện này! "

" Có thể hân muốn trốn sang Hồng Kông hoặc giả dụ bên kia có khả năng là sào huyệt của tên cầm đầu, hân được họ triệu về chuẩn bị cho một công việc trọng đại nào đấy! " Anh khoanh tay đứng suy luận.

" Haizzz....Đề diên thật! Tôi càng lúc càng thấy....! " Âu Nhã Phi thở hắt ngẫm nghĩ phỏng đoán chợt bỏ lửng nửa câu nhìn về con tàu đang rục rịch khởi hành.

Tiêu Dịch Kỳ liên hệ bộ đàm chỉ huy: " Ung Chí Dinh, anh giả làm hành khách đuổi theo nghi phạm. Tô Tiểu Liên lập tức hạ lệnh buộc tài công (Tài công là cách gọi những người lái tàu hỏa hoặc tàu thủy) tạm ngừng, tổ còn lại bao vây toàn bộ toa tàu không cho bất kỳ ai ra vào! "

Xông vào bên trong khoang, tổ trinh sát chia súng đồn hết hành khách tụ lại thành từng nhóm tiện việc giám sát. Mã Cảnh đang ở toa số ba, hân biết bản thân bị phát giác nhưng khổ nỗi cảnh sát đang bao vây tứ phía khó lòng liên lạc cầu cứu. Chỉ một cử chỉ khác lạ là bọn cảnh sát chú ý ngay, mọi hành động của hân hoàn toàn nằm trong vùng kiểm soát khiến hân " Tiến thoái lưỡng nan ".

Ung Chí Dinh hiện trấn giữ toa số ba, anh ta báo cáo: " Thừa đội trưởng! Mã Cảnh đang ở toa số ba cùng với tôi và rất ngoan ngoãn yên lặng! "

Những tiếng ồn ào do tập thể hành khách vô tư phát ra tựa như ỏ ruồi muỗi vo ve đến nhức lỗ tai, Ung Chí Dinh chịu không nổi anh quát to lên: " Tất cả im hết cho tôi! "

Bọn họ giật mình im thin thít, người già trẻ nhỏ hay thanh niên trai gái đều không dám hó hé tiếng nào. Bên trái góc cô gái mặc váy bút chì lịch thiệp, dáng vẻ này hầu hết là nhân văn phòng công sở. Cô ta lèm bèm mĩa mồm: " Cảnh sát gì mà hung bạo quá đi chứ? Mặt mày trông cũng khá điển trai cơ sao tính cách thật thô lỗ! "

Xui rủi sao lại lọt vào vành tai thính cực độ của anh, cô ta nuốt nước bọt vì đối diện phải ánh mắt nộ khí hân tia lửa phía Ung Chí Dinh. Anh ta lườm lườm mọi người rồi hỏi thăm tình hình bên toa khác, bấy giờ Tiểu đội trưởng bước vào toa số ba. Anh giáp mặt tên Mã Cảnh, hân bất ngờ khi thấy anh tại nơi đây, càng kinh ngạc hơn khi biết anh là đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm tổ trọng án. Hân bắt đầu hừng thú ngẩng mặt tự tin nhìn thẳng vào mắt anh, hai con ngươi hân nâu đục, tròn trĩnh mất nhiều ất cả trông đen đặc vô cùng biến chất. Sâu trong đáy mắt Mã Cảnh, Tiêu Dịch Kỳ cảm giác được sự bất cân đối, sự thù hận đối với xã hội, tên này xưa kia có thể đã từng trải qua những chuyện trái luân thường đạo lý làm tổn thương bản tính con người hân lúc trước sa đà chìm trong bóng tối. Tiêu Dịch Kỳ ra chiều chỉ sơ tán mọi người trừ Mã Cảnh, hiện tại chỉ còn Mã Cảnh và đội đặc nhiệm. Hân ta bị dồn vào thế bí thì bỗng nhiên bên ngoài xuất hiện một gã đàn ông tay lăm le khẩu súng chĩa vào đầu một nữ con tin, gã này yêu cầu thả Mã Cảnh bằng không hân sẽ bắn vỡ sọ con tin. Đúng là người không động đến chó thì chưa biết chó điên như thế nào? Gã đàn ông ép người phụ nữ trong tay lùi lại vài bước, hân đợi đến lúc Mã Cảnh được thoát ra ngoài ép cảnh sát phải bỏ súng xuống đá sang một bên. Đám cảnh sát làm y như lời hân, tuy nhiên hân lại giờ trò mang người phụ nữ ra ngoài đường ray xe lửa uy hiếp cảnh sát. Âu Nhã Phi nhận thấy tình thế nguy cấp, cô đứng ngoài lo sợ cho cô ấy bởi vì bụng cô ấy nhô nhẹ lên trông giống mang thai khoảng bốn tháng. Tuy vậy, cô lại không được quyền xen vào công việc của họ. Cô tự nhận thức mình chỉ là phóng viên non nớt chưa đủ kinh nghiệm gì giúp người e rằng càng giúp càng rối.

" Hi vọng cảnh sát sẽ giải cứu cô ấy an toàn! "

Gã đàn ông lôi người phụ nữ có mang đứng giữa đường ray phát hăm dọa: " Nếu các người bước thêm một bước tôi cho con phụ nữ này ăn đạn ngay! "

Tô Tiểu Liên thay mặt anh em cảnh sát lên tiếng khuyên giải: " Anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói! Thứ nhất, cô ấy không liên quan gì đến vụ này và đang có thai, thứ hai, anh không cần phải bắt cô ấy làm con tin, chẳng lẽ anh muốn một xác hai mạng à? Anh cũng từng có cha mẹ, nếu họ không sinh anh ra thì anh làm sao có mặt trên thế gian này! Thứ ba, nếu anh chịu theo chúng tôi về đầu thú khai hết tất cả... chẳng những tội giảm nhẹ còn góp công giúp cảnh sát bắt được kẻ đứng sau lưng điều khiển các anh, anh được lập công chuộc tội! "

" Há há há há! Các người, các người định dụ khi ông à? Bọn cảnh sát dõi trã! " Gã đó cười man rợ si nhục họ.

" Lại Chí Thông! Anh không thoát khỏi lưới pháp luật đâu! Mau mau chịu trói đầu hàng đi! " Tiêu Dịch Kỳ cất giọng kiên quyết.

" Sao mày biết tên tao? Mày là thằng ranh con nào thế? " Hấn tỏ ra kinh ngạc lẫn tò mò.

" Muốn biết hãy thả con tin ra! Tôi sẽ cho anh tường tận! " Tiêu Dịch Kỳ nói lời khiêu khích nhằm dụ hấn thả người.

Hấn ta do dự mấy giây lập tức đẩy người phụ nữ có thai kia ra khỏi đường ray, lúc đó người bên tổ đặc nhiệm xông tới đỡ kịp cô ấy. Phần hấn ta, Ung Chí Đình, Tiêu Dịch Kỳ, Tô Tiểu Liên ba người mang súng rượt theo. Chạy thực mạng, cả ba bị hấn ném một quả bom hóa học khói xả mù tịt. Sợ trong đó có độc ba người họ vội che mặt mũi miệng và mắt lại, mở ra thì hấn đã cao chạy xa bay. Tiêu Dịch Kỳ lệnh trực thăng tuần tra khắp ngõ ngách thành phố, phía Interpol hợp tác cũng truy lùng hấn tại lãnh thổ của mình. Quay về Âu Nhã Phi, cô đứng một góc quan sát cục diện.

Tiêu Dịch Kỳ trầm mặc bảo: " Cô về nghỉ ngơi được rồi! Để tôi... đưa cô về! "

" Tốt thôi! " Cô nhún vai đáp.

Mãi lo nghĩ về vụ án, chúng ta sang đến đoạn Tiết Kinh Vũ và Hạ Bảo Vy. Cô bé ngồi tựa lưng vào gối mặt mày ủ dột liếc trộm cậu bạn cùng lớp. Cậu ta nhất thời không nói nên lời, bầu không khí trở nên vô vị. Hai bên mở miệng cùng một lúc.

" Cậu nói trước đi! " Bảo Vy hươ tay bảo.

" Không, tôi nhường cậu trước! " Kinh Vũ sĩ diện nói.

" Tổ đôi...! Đầu óc không thể nhét nổi chữ số nào nữa rồi! " Bảo Vy xoa xoa bụng rên rầm.

" Hừ, tưởng gì to tát lắm! Xuống căn tin ăn nào! Tôi đãi, ok? " Tiết Kinh Vũ nhếch miệng.

" THẬT HẢ? Ya hoo~ hay quá! " Cô bé mắt sáng long lanh nhảy cẫng lên reo hò.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Kẻ cầm đầu lộ diện !

Căn tin trường!

Hạ Bảo Vy ngồi húp bát canh rong biển rột rột, cô bé sờ bụng ợ hơi: " Ợ! No quá! Cậu hôm nay hào phóng thật nha! Hiếm có ghê! "

" Ừm, sau này... có ai bắt nạt... đừng ngại, hãy nói cho tớ hay! " Tiết Kinh Vũ suy nghĩ một lúc đột nhiên ngại ngùng lên tiếng.

" Nhưng... vậy, có ổn không? " Hạ Bảo Vy do dự hỏi.

" Không sao cả, chúng ta... là bạn...cùng lớp mà! Bất cứ khi nào tớ cũng sẽ có mặt khi cậu cần! " Tiết Kinh Vũ vò tóc mái cô bé nói.

Hạ Bảo Vy đỏ mặt lí nhí nói: " Thật...sao? Nhưng cậu làm vậy mọi người càng ghét tớ hơn! "

" Cứ kệ mặc họ ghét, cùng lắm tớ và cậu cùng nhau ghét ngược lại họ thôi! " Cậu ta cười hiền dịu bảo.

Hầy, cậu nhóc này thích đầu độc tâm hồn trẻ thơ của người ta ghê! Lâu lâu phun ra câu nói khiến chết thật!

" À phải, Lý Ân Phi...cậu ấy biến đâu mất rồi nhỉ? " Bảo Vy sức nhớ đến cô xoay đầu tìm kiếm.

" Tớ thấy Lý Ân Phi này không phải người đơn giản, cậu ta cứ thoát ần thoát hiện một cách kỳ lạ. Cậu có nghĩ cậu ta trông không giống học sinh trung học không? " Tiết Kinh Vũ ra vẻ thám tử nói.

Bảo Vy gật gù tán thành: " Ồ, cậu không nhắc tớ cũng không để ý lắm. Nghĩ lại... cách cư xử của Lý Ân Phi khá là người lớn đấy! "

" Hờ, ngốc như cậu mà cũng nghĩ ra được những suy luận này sao? " Cậu ta cười nhạt nhẽo phán như thánh vậy.

" Cậu.....! Coi thường tớ vậy sao? Hừ! " Bảo Vy giận tím mặt nói.

" Đầu có, sự thật hiển nhiên mà! " Tiết Kinh Vũ nhún vai bảo.

" Hờ...cậu còn dám nói! Hồng chơi với cậu nữa! " Bảo Vy quay mặt hứ một cái.

.....

Trên đoạn đường đưa Âu Nhã Phi về nhà, Tiêu Dịch Kỳ bắt gặp chiếc xe tải khả nghi mang biển số ở Hồng Kông đang lưu thông cùng chiều. Anh gọi điện báo cho trạm kiểm soát phía trước cách 200km chặn chiếc xe đó lại sau đó tăng tốc đến điểm chốt trạm. Âu Nhã Phi ngồi phía sau ngóng lên hỏi to: " Anh nghĩ chiếc xe tải đó chứa đựng điều gì? Riêng tôi cảm thấy bên trong thùng xe này 70% là vận chuyển người. "

Tiêu Dịch Kỳ suy luận: " Số lượng người mất tích ngày một tăng lên, suy đoán của cô có thể hợp lý đấy! Để chắc chắn phải kiểm chứng mới biết đúng hay sai! "

Âu Nhã Phi đập vai anh thúc giục: " Ok! Let's go! "

" Cô không sợ à? " Tiêu Dịch Kỳ hứng thú hỏi.

" Xừ, bình thường tôi vượt 100km/h đã là mức trung bình rồi! Con Ducati này của anh có thể lần tới thay bằng BMW không? " Âu Nhã Phi trề môi nói.

" Hờ, cô liều mạng thật! " Anh ngạc nhiên bật cười.

Vượt lách qua từng luồng xe cuối cùng cũng đến điểm dừng trạm, chủ chiếc xe tình nghi đang bị chặn cổ cái với cảnh sát giao thông. Tên tài xế mặt mày hung tợn đội mũ lưỡi trai toan vùng nắm đấm đánh anh cảnh sát vì dám ngăn cản chuyển hàng của hắn. Tiêu Dịch Kỳ xuất hiện đúng lúc tiến lại yêu cầu kiểm tra bên trong, anh thò tay định mở thì tên tài xế gạc ra lớn tiếng: " Mở cái gì hả? Mày có quyền gì mà mở hàng của tao? "

Tiêu Dịch Kỳ áp thẻ đeo vào mắt hắn: " Đọc kỹ rồi hắn nói! "

Nhìn tấm thẻ cơ quan của anh, hắn bỗng đổi giọng nài nỉ nhét tiền vào tay anh mà rằng: " Sếp à! Tụi em chỉ làm ăn kiếm sống có làm chi phạm pháp đâu! Tha cho tụi em qua cửa đi mà! "

" Anh đây gọi là hối lộ rồi còn gì? Nếu anh không có làm điều gì trái quy định pháp luật thì đâu cần hối lộ tôi, chúng tôi cần kiểm tra hàng của anh, phiền anh hợp tác! " Tiêu Dịch Kỳ cương quyết nói.

Hắn mở miệng chửi thề: " Mẹ nó! Thằng cảnh sát chó chết! "

Không còn cách nào khác, hắn chực móc khẩu súng bắn một phát vào ngực anh cảnh sát giao thông nọ làm anh ta gục tại chỗ rồi phóng lên xe bỏ chạy. Tiêu Dịch Kỳ cho giải toả khu vực điều tiết giao thông tránh xe hắn gây tai nạn cho dân thường. Anh trèo lên xe tiếp tục truy đuổi bắn phá bánh xe tình nghi, tiếng súng nổ đoàng đoàng do hai bên bắn nhau không ngừng. Âu Nhã Phi ngồi sau nắp đạn đến thót tim, đồng đội anh xuất phát bao vây hỗ trợ chiến đấu. Xe địch loạn xạ một hồi đâm ngay vào chân cầu vượt nát đầu xe vỡ kính vỡ trọng, hai tên trong xe đã tự nhảy khỏi xe chạy trốn. Xui xẻo cho chúng, đội B tổ Ung Chí Đình tóm gọn hai tên đem về sở tiến hành tra khảo cung. Lực soát khoanh trong họ phát hiện mười lăm nạn nhân cả nam lẫn nữ đều được đựng trong bọc ni lông chuyên bảo quản thi hài. Tất cả đã chết dăm bảy ngày trước đó.

" Theo kết quả khám nghiệm ban đầu, xác chết có tiêm formaldehyde và bọn chúng bảo quản rất tốt. Toàn bộ thi thể có chung một điểm, đó là nguyên nhân dẫn đến tử vong. Loại chất độc " Thạch tín "(dạng vô cơ của nguyên tố Asen) từng được gọi là “Vua của các chất độc”. Triệu Tử Lợi phân tích chuyên môn.

" Cô nghĩ bọn chúng dùng những thi thể này với mục đích gì? " Tiêu Dịch Kỳ khoanh tay dựa tường hỏi.

" Tạm thời tôi chưa thể đưa ra kết luận, đợi kết quả báo cáo xét nghiệm rồi hãy biết! Tôi đoán sơ bộ thì...chúng đang nghiên cứu tạo ra virus hay loại độc sinh học gì đó! Các người...nên hợp tác với Interpol càng sớm càng tốt! " Triệu Tử Lợi cho biết thêm.

Tiêu Dịch Kỳ siết răng nói: " Ý cô là...mục đích này liên quan đến khủng bố? Chúng định chế tạo vũ khí sinh học để tiêu diệt loài người? "

Triệu Tử Lợi nhủ mày bảo: " Vấn đề này tôi nhớ đã nói hai lần rồi thì phải? Nếu không còn việc nữa, xin phép tôi làm việc tiếp đây! "

Tiêu Dịch Kỳ bước đi sai sải xuống tầng làm việc, Âu Nhã Phi bước theo mỗi cả chân. Sau khi ghi chép đầy đủ tư liệu vào sổ tay, cô nói: " Bây giờ tôi nghĩ nên về nhà biên soạn lại bài viết, có chuyện gì xảy ra anh nhớ gọi tôi đến nhé! "

" Ủ, đi đâu đi đi! Ài! Đau đầu thật! " Anh khò khò thái dương khoả tay nói.

Xe cô bỏ quên tại bãi giữ xe ở trường, đành phải đón taxi về nhà. Đứng suốt ba mươi phút cô đợi hàng trăm tư thế vì mỏi mà vẫn chẳng có chiếc nào trống khách, Âu Nhã Phi ngồi xồm bảm điện thoại gọi tổng đài taxi đến chờ. Ngồi thà lóng trong chiếc taxi bốn chỗ, cô lại bấm điện thoại cho bạn mình là Chung Thái Di nhưng lạ thay chưa kịp gọi thì cô bạn chủ động gọi sang, đầu dây bên kia có chút kỳ lạ. Nhắc mấy nhưng không ai trả lời, Âu Nhã Phi áp tai cô nghe thật kỹ xem tình hình thế nào?

" Cứu tôi với! Đừng mà...đừng mà...! "

Âm thanh khóc lóc cố gắng gào khóc vang lên khiến cô sột ruột, linh tính Chung Thái Di gặp chuyện Âu Nhã Phi bật GPS mới hay số thuê bao này đang nằm khu vực khách sạn Hoà Thanh gần khu đô thị A. Cô hỏi bác tài tăng tốc hết ga chạy theo bản đồ chỉ dẫn, xe thắng kết đọng ngay cổng khách sạn.

Âu Nhã Phi xông vào tra hỏi lễ tân vài câu rồi tiến thẳng lên lầu 3 phòng số 59, cô đập cửa ầm ỉ: "Mở cửa cảnh sát tới đây! Mở cửa không tôi đập cửa bây giờ!"

Gã bên trong vẫn chưa chịu mở cửa, hắn đang cường hiếp một cô gái nghe có người gọi liền sửa soạn quần áo chỉnh tề chuẩn bị đối phó thì người bên ngoài đã đập phăng cánh cửa bật vào giờ cú đâm vọng thẳng vào mặt gã. Bị tấn công đột ngột, hắn không kịp trở tay ngã lăn ra sàn bò dậy quất tháo: "Cô làm cái quái gì vậy? Cô là ai mà dám xông vào đây hả? Phá hỏng hết cuộc vui của bốn thiếu gia!"

"Mày...! Chết quách đi thằng chó đẻ!" Âu Nhã Phi nóng máu chửi thề cùng lúc đâm hắn vài chục cái vào mắt mũi miệng, gò má liên tiếp giáng đòn hạ thủ vào vật quý khiến hắn bất tỉnh nhân sự. Quả là cú nã đòn chí mạng!

Nạn nhân rụng rức nước mắt ôm mên nức nở khóc oà lên: "Phi Phi...!!! Cậu tới rồi! Huhuhu!"

Âu Nhã Phi chạy vội khoác áo lên vai Chung Thái Di dẫn ra ngoài, trấn tĩnh tinh thần, Chung Thái Di ôm cô khóc sụt sùi: "May...là...cậu...đến...kịp...hức...hức...không...tớ...sẽ...cắn lưỡi tự vẫn!"

"Được rồi, an toàn rồi, đừng sợ nữa! Hắn có làm gì cậu nữa không?" Âu Nhã Phi vuốt ve an ủi hỏi chuyện.

"Không, hắn chưa kịp làm gì ngoài xé áo tớ! Lúc đầu tớ ở quán cà phê, hắn ở đâu tới chủ động làm quen sau đó hắn lừa tớ là có người quen ở sau lưng, tớ quay nhìn chả thấy ai cả. Đến khi uống tách cà phê thì bị hoa mắt chóng mặt rồi tớ chẳng biết nữa!" Chung Thái Di bình tĩnh kể.

"Đồ sờ Khanh! Cậu bắt cần quá đấy! Tiếc là lúc nãy hắn chỉ bị tớ đánh ngất, nếu không có luật pháp nghiêm ngặt thì tớ đánh chết hắn trừ họa cho xã hội rồi!" Âu Nhã Phi lửa hận trùng trùng bốc lên đầu.

Chung Thái Di bức xúc: "Ừm, hắn có chết ầu cũng là phúc của muôn dân! Thứ cần bà rác rưởi!"

Anh taxi nghe câu chuyện cũng cảm thấy rung mình bởi những lời lẽ của hai cô gái, anh ta thầm nghĩ: "Eo ơi! Lỡ động vào hai cô này chắc hết kiếp lái taxi quá!"

"Chạy nhanh lên bác tài! Chậm như rùa thế!" Âu Nhã Phi hối thúc.

"Đến nhà, ngừng lại ngừng lại!" Chung Thái Di la lớn lên.

Âu Nhã Phi nhìn đồng hồ đeo tay nói: "Cậu vào nhà đi! Tớ có công việc không tiện nán lâu được! Bye bye!"

Cô tiếp tục leo lên chiếc taxi ban nãy rẽ hướng về nhà, bỗng phía sau xuất hiện chiếc ô tô vận tải đông lạnh. Có vẻ chiếc xe đó có tình bám sát taxi cô đang đi sau đó ép tài xế taxi dừng ngay giữa đường. Âu Nhã Phi nghĩ có điều mờ ám, cô quyết không xuống xe. Tình thế ép buộc, gã tài xế ô tô tải đông lạnh cùng đồng bọn bước xuống bên chiếc bảy chỗ khác, hơn bảy tên đàn ông bật mặt nháy ra chìa súng vào đầu anh tài xế taxi uy hiếp cô phải đầu hàng ra ngoài. Bọn chúng quá đông, anh taxi lại đang bị dí súng vào đầu méo mặt vì sợ hãi. Tình huống này nếu manh động sẽ nguy hại đến người dân vô tội như anh taxi đây. Âu Nhã Phi bất đắc dĩ bắt cóc lên chiếc đông lạnh kia, chúng tầm thuốc mê cô tống vào kho lạnh trong xe chờ tới một căn nhà ngoại ô. Tình lại, cô thấy mình đang bị còng tay và chân nhốt trong chiếc hộp thủy tinh kích cỡ chứa được một người. Bên trong toàn bộ là khí lạnh dùng để ướp lạnh thực phẩm sống, nhiệt độ duy trì ở mức 10 độ C dành cho cô. Căn phòng tối mịt, chỉ duy nhất bóng đèn chữ U nhấp nháy lúc sáng lúc mờ. Miệng cô lạnh cóng khó thở nên lờ, về mặt tức giận, hai con ngươi đen sắc liếc tên đứng bên ngoài. Hắn tay cầm con dao phẫu thuật cỡ nhỏ tư thế chỉ cho thấy sau lưng. Hắn chợt lên tiếng đồng thời quay người múa dao trước mặt cô trông biến thái dị thường.

"Hừ, sao nào? Muốn nói gì à?"

"Tê...n...Tên...khôn!" Âu Nhã Phi khó khăn lắm mới gặng ra hai chữ.

Hắn soi từ góc đến ngọn trên thân cô cười đều giả: "Hà há! Vẫn còn cứng miệng à? Cô lì hơn tôi tưởng đấy!"

Gã đẩy chính là Lại Chí Thông, hắn tiến gần ra về tiếc nuối: "Chắc chắc, nhan sắc không tệ...nhà! Ài ya...tiếc là...bọn này không có nhã hứng chơi cô! Mọi việc phải hỏi ý kiến cấp trên!"

"Cấp...cấp...trên...của...các...người là ai? Kêu hắn ra xem!" Âu Nhã Phi gắng sức thành chữ.

Hắn kéo ghế đầu ngồi gần cô tay vuốt vuốt lưỡi dao, đoạn nói: "cô nôn nóng làm gì? Anh ta rất có hứng thú với cô đấy! Đợi chút anh ta tự giác diện kiến cô thôi!"

Âu Nhã Phi cười khẩy nói: "Khừ, hứng thú cái quỷ gì chứ? Bảo hắn có giỏi thì thả tôi ra nói chuyện đàng hoàng, bắt cóc nhốt kho lạnh...hừ...trò tiểu nhân!"

"Hờ hờ, trông cô ta cũng khá thoải mái khi ở trong này nhỉ? Mạnh miệng thật!" Giọng đàn ông vang lên.

Gã đàn ông đầu đội mũ đen, áo khoác măng tô dài chậm rãi dậm đế giày da bước vào cười nhạt, hắn gỡ mũ đen lộ rõ khuôn mặt góc cạnh có phần chai sạn theo thời gian bốn ba vết và kiếm kẻ sinh nhai. Gã cũng thuộc hàng đẳng cấp, diện mạo khá là có nét tuấn tú nhưng nét chững chạc trưởng thành chiếm tỉ lệ tối đa. Có điều đẹp ừ thì...cũng được, song, vẫn thua xa tên Tiêu Dịch kỳ cách vận dậm đường ray xe lửa. Chạy theo dung nhan tên đó, gã này không khéo bị xe lửa cán dẹp như tôm ép. Hắn tự tin đưa bản mặt chó béc zê cùng cặp cầu nhãn quảng vào mặt cô.

Hắn tấm tắc khen: "Quả là không hề tệ! Đúng mẫu ông đây rất thích! Cần cá tính có cá tính, cần cứng đầu có cứng đầu! "

"Tên bệnh hoạn! " Âu Nhã Phi phun tiếp ngữ khí khinh bỉ vào mặt hắn.

Hắn khoanh tay về mặt đắc ý, nói: "Phải chi cô hữu dụng nhỉ? Tôi sẽ điều tra cả nhà cô, nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời, cô biết tôi cũng hứng thú với họ lắm! "

Âu Nhã Phi xám mặt, cô giữ vẻ bình tĩnh nói: "Gia đình tôi không sống ở Bắc Kinh này, tôi từ nơi khác đến sinh sống thôi! Anh khỏi mất công tìm! "

Hắn nghiêm túc bảo: "Không sao, chúng tôi rất kiên trì và chịu khó! Tới lúc cho cô nếm thử cảm giác biến thành thực phẩm đông lạnh, thử xem...cô là loại cứng tới mức nào! "

Gã sai đàn em cho hạ thấp nhiệt độ ở mức 0 độ C, khí lạnh bủa lấy thân thể cô, chúng găm nhám toàn thân khiến Âu Nhã Phi lạnh buốt mặt mũi cô khô lạnh dần và có biểu hiện khó thở. Nhiệt độ tăng, cô giảm đi phần nào cái lạnh. Hắn hỏi lại: "Thế nào? Cô thích lạnh hay thích nóng? "

Âu Nhã Phi cứng hết miệng lưỡi, hai hàm răng va nhau chan chất cam lạng nửa tiếng mới mở miệng hỏi một câu: "Rốt cuộc, tổ chức các người có mục đích gì? "

hắn điên tiết bởi thái độ lì lợm của cô quát lên: "Cô là loại phụ nữ gì thế? Mạng mình không lo mà lo điều tra phá án à? Cô chỉ là con phóng viên quen thôi! Bớt ảo tưởng mình là cảnh sát đi! "

Âu Nhã Phi nhếch đôi môi tím tái tạt hẳn gáo nước lạnh: "Tôi không ảo tưởng, anh mới là chó điên thích ảo tưởng sức mạnh! "

"Con nhỏ này...! Xem cô cứng đầu được bao lâu!" Hắn bực tức giữ mạnh đuôi áo bỏ đi.

Cô nở nụ cười đầy mưu kế: "Hừ, nếu ông trời đã an bày con bị bắt vào đây...được, con sẽ lấy đó làm cầu nối phá án, lờ leo lên lưng cạp rồi phải vật sạch lông cạp mới thôi! "

.....

Điện thoại cô bỏ trong ví, ví rơi mất từ lúc bị bắt lên xe nên Tiêu Dịch Kỳ gọi hoài chẳng ai nghe. Anh ta tức tốc chạy thẳng đến nhà cô hỏi thăm: "Chào bác trai! Cháu là Tiêu Dịch Kỳ ở tổ trọng án đội đặc nhiệm, nhân tiện bác cho cháu hỏi Âu nhã Phi mấy tiếng trước có ghé qua hay liên lạc với bác không? "

Ba cô run run ngập ngừng đáp: "Sáng giờ nó bảo đi làm đến giờ chưa thấy về, tôi gọi cũng không nghe máy! Lo muốn chết đây! Cậu...là cảnh sát...cậu phải tìm nó an toàn về cho tôi! "

Tiêu Dịch Kỳ cố gắng trấn an ông: "Vâng, bọn cháu cũng đang tìm cô ấy đây ạ! Bác bình tĩnh ở nhà chờ tin, khi nào tìm thấy cháu sẽ trực tiếp đưa cô ấy về ngay! Bác đừng quá lo lắng kéo ảnh hưởng sức khỏe! "

Xong việc, anh ta trên đường lái xe vô tình nhìn thấy thẻ nhà báo và giấy tờ tùy thân của Âu Nhã Phi rơi bên vệ đường. Tấp vào lề, anh nhặt lên bỏ vào túi mang về trụ sở làm việc phân tích. Tổ đồng nghiệp kết luận khả năng duy nhất là cô bị ai đó bắt cóc. Có thể bị dọc đường, anh cho người điều tra các camera quan sát ở khắp đường phố nhằm tìm kiếm tung tích nhanh hơn. Tiêu Dịch Kỳ nhớ lúc phát hiện chiếc ví vẫn còn nguyên và hình thẻ nhà báo có sợi dây đeo chỉ về hướng Kinh - Cửu. Phòng đoán, cô ta có tình làm ám hiệu cho phía cảnh sát các anh để tìm phương hướng, anh liền điều xe truy lùng những hướng đường nằm trong vùng khả nghi. Cao Hiến Khánh ở phòng viễn thông do thám cho hay: "Báo cáo đội trưởng, đoạn đường H phát hiện camera có hình ảnh liên quan đến Âu Nhã Phi ạ! "

"Tốt, tiếp tục tra biển số xe hay bất cứ thứ gì bất thường khác nữa có trong camera! Tôi vào xem ngay! " Tiêu Dịch Kỳ đi nhanh như gió, vừa đi vừa chỉ huy qua bộ đàm.

Cao Hiến Khánh nói: "Báo cáo đội trưởng! Phát hiện xe tải mang biển số K52 di chuyển theo đoạn lên cao tốc! "

"Được, tôi tới đây! " Tiêu Dịch Kỳ điều khiển mô tô rượt theo lên đến cao tốc.

Anh vận hết tốc lực bám sát đít xe bắn vài phát đạn thùng bánh xe bọn chúng, gã tài xế thò đầu bắn trả đoàng đoàng. Hai chiếc vờn nhau đầy kịch tính trên đoạn cao tốc, Tiêu Dịch Kỳ né đạn thần tốc vượt lên đầu xe bắn trọng thương tên tài xế. Nghe động tĩnh bất thường, gã trùm bực tức chửi tục: "Con mẹ nó! Chuyện gì vậy chứ? "

Âu Nhã Phi cười cợt: "Khà khà! Cảnh sát đang đi các người đó! Liệu mà đầu hàng đi! "

Hắn tay cầm remote điều khiển hạ thấp còn -16 độ cười biến thái: "Con khốn! Xem mày còn cười nổi không? "

Lập tức toàn thân Âu Nhã Phi đông cứng, tê cóng không thể cử động, khí lạnh bao phủ hộp kính, từng mảng sương băng phủ trắng khắp người cô nàng phóng viên. Cô dần mất ý thức chìm vào hôn mê.

Mất lái, xe chao đảo lao vào dải phân cách trượt bánh dài kéo ken kết rồi đâm sầm vào trụ điện. Người trong xe đều bị sự chuyển động mất phương hướng ngã sòng soài ra, gã trùm hết nhào lên rồi lại ngã lui đến chóng mặt. Âu Nhã Phi cũng không hơn gì, cô bầm dập hết cả người vì va đập trong hộp kính lạnh tèo. Bất giác chiếc xe ngừng lại im lìm, ánh sáng từ cửa hé mở, bóng dáng người đàn ông tay cầm búa mỏ hôi lấm tấm xông vào. Anh ta dùng

sức đập bề tấm kính, nghe âm thanh rơi vỡ lách lách bên tai, Âu Nhã Phi hàng mi khẽ hở, tia sáng làm cô chói mắt, cô thấy loáng thoáng tên nam nhân nào đó đang bông cô trên tay hắn. Đôi mày rậm nhũn lại, ánh mắt sắc sáng như sao, mùi nam tính quen thuộc thoang thoảng xộc vào mũi. Âu Nhã Phi cảm nhận rõ rệt sự bình yên, cảm giác an toàn từ người tên này toát ra, cô thiếp đi trong một môi lạnh giá. Bồng cô hùng dũng bước ra, Tiêu Dịch Kỳ nhanh nhẹn bế cô đặt vào xe cứu thương, anh ta cởi áo khoác choàng lên người cô đồng thời tạo ma sát giữa hai tay xoa xoa người cô tạo nhiệt. Sờ vào da mặt lạnh như băng tuyết ấy, anh ta xoa xoa cho đến khi da cô hồng hào trở lại. Cảm thấy bấy nhiêu chưa đủ, người cô còn run bần bật, anh ta ôm luôn vào lòng ủ ấm. Mặc kệ các y tá, bác sĩ thay nhau gắn ống oxy truyền nước biển hỗ trợ việc thở giúp cho bệnh nhân, anh ta vẫn cứ ôm như thế này đến bệnh viện mới thôi.

Ngoài kia hỗn loạn vô cùng, đội đặc nhiệm do đội phó Ung chí Dinh dẫn dắt nấp sau xe phòng thủ lần tấn công dồn kẻ địch về hướng tây nam theo yêu cầu phía đội đặc cảnh Tây Cửu Long bọn họ lo việc lập mai phục chờ hấn lọt vào. Tây Cửu Long trực thuộc chính quyền Hồng Kông, tiếng tăm nổi danh truyền kỳ từ bao thế hệ. Bọn họ là biệt đội xuất sắc nhất, là niềm tự hào của giới cảnh sát hình sự Hồng Kông. Tô Tiểu Liên nấp cùng đồng đội xả súng về phía gã trùm liên tiếp, hấn đáp trả đạn bay tứ phía, vỏ đạn rơi rải rác khắp nơi. Cô ta dẫn đầu nhóm nhỏ áp lên phía trên hồng công kích kẻ địch. Sơ sẩy làm sao, cô bị trúng một viên đạn màu nhuộm đỏ cánh tay trái. Vì công việc cấp bách, Tô Tiểu Liên xé áo quần lấy vết thương tiếp tục chiến đấu.

Ung Chí Dinh cau có bảo: " Tô Tiểu Liên, cô bị thương rồi hãy rút về đi! Ở đây có tôi rồi! "

" Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi, tình hình bây giờ không cần rút! Tôi có thể chiến đấu tiếp! " Cô tự tin nói qua bộ đàm.

" Hừ, dám cãi lệnh cấp trên à! Bảo cô rút thì rút mau đi! " Ung chí Dinh tức giận.

" Hừ, lão đội phó này cảm rằm miết! Mặc kệ lão vậy! " Tô Tiểu Liên lẩm bẩm nhẩm nhó.

Gã trùm bị dồn vào mức đường cùng, trên đầu có trực thăng quân sự Interpol bay lơ lửng, dưới đất thì toàn là đội đặc nhiệm, đặc cảnh. Hấn lăm vào thể tiến thoái lưỡng nan đành chường mặt ra lớn giọng bảo: " Cảnh sát các người biến hết mau! Không tôi sẽ cho quả này phát nổ ngay tại đây! "

Hấn hăm he tay nâng nâng quả lựu đạn F-1, là một loại lựu đạn của Liên Xô cũ (nay là Liên bang Nga) sản xuất, biệt danh là limonka (quả chanh). Đây là một loại vũ khí phân mảnh cá nhân. Lựu đạn F1 của Nga được sản xuất dựa trên Lựu đạn F-1 (Pháp). Nó có tổng khối lượng 600 g, lượng chất nổ TNT chứa bên trong là 60 g. Ngòi nổ UZRGM được sử dụng trên F-1 cũng được lắp đặt phổ biến trên các loại lựu đạn khác của Liên Xô như RG-41, RG-42, RGO-78, RGN-86 và RGD-5. Thời gian nổ tiêu chuẩn của ngòi UZRGM là khoảng 3,5 đến 4 giây từ khi gạt kíp. Tuy nhiên, các biến thể của ngòi nổ UZRGM có sẵn khả năng nổ chậm (tức không nổ tức thì), giúp dễ dàng lắp đặt các bẫy lựu đạn.

Lựu đạn F1 được giới thiệu trong Chiến tranh thế giới thứ hai và được thiết kế lại sau chiến tranh. F1 có vỏ thép khía cắt ô ở bên ngoài tạo điều kiện thuận lợi để phân mảnh khi phát nổ và dễ chống trơn trượt khỏi tay. Khoảng cách có thể ném lựu đạn được ước tính khoảng 30-45 mét. Bán kính phân mảnh lên đến 200 mét nhưng chỉ có hiệu quả sát thương trong tầm 30 mét. Do đó, lựu đạn được ném khi xả thủ đã nấp sau một vật cản để tránh thiệt hại.

Tối lượt phía đội đặc cảnh Tây Cửu Long ra tay, đội trưởng của họ phân chia từng nhóm nhỏ phục kích tứ phương bao vây hấn ta. Hấn bí quá hóa liều, kích nổ ngòi nổ quãng xa vào đám Tây Cửu Long phát ra tiếng nổ lớn. Màn khói tàng dư mù mịt tỏa lan, thật kỳ diệu. Tây Cửu Long vẫn nguyên vẹn chẳng ai thương tích gì đứng sững trước mắt hấn đầy vẻ oai nghiêm. Quả không hổ danh " Tây Cửu Long ", hành động thần tốc chẳng mấy giây đã tóm gọn hấn bằng bốn phát đạn canh ngay tứ chi mà nhắm. Tên cầm đầu bị bắt, những kẻ còn lại lần lượt nối đuôi nhau lên xe chờ tù yên phận.

Tô Tiểu Liên vịn cánh tay trúng đạn thở dài: " Hazz...! Cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp! Thật là một ngày vất vả! "

" Thờ dài cái gì, vết thương rỉ máu kia kia! Lên xe tôi đưa đi bệnh viện trị thương! " Ung chí Dinh lắc đầu tiến gần kéo tay cô ta lôi đi.

" Ấy ấy, từ từ, anh không bị thương anh gấp cái gì chứ? " Tô Tiểu Liên mồm la oai oái.

" Vậy, cô tự mà leo lên đi! " Ung Chí Dinh hăm mặt bảo.

" Ôi cái lão Ung này! Tay tôi đang bị chảy máu đó nhé! " Tô Tiểu Liên rống lên cãi lý.

Bệnh viện trung tâm__

Âu Nhã Phi bây giờ đang nằm phòng hồi sức, cơ thể dần hồi phục cô mở mắt dòm đảo đảo: " Minh...tôi bệnh viện khi nào thế? "

Tiêu Dịch Kỳ đẩy nhẹ cửa vào hỏi thăm: " Cô tỉnh rồi sao? "

Anh đặt mông ngồi xuống ghế rót nước mời cô: " Uống đi kéo khô cổ đấy! "

" Ồ, mọi chuyện thế nào? Hấn bị tóm chưa? " Âu Nhã Phi vẫn không bỏ mầu nghề nghiệp tra hỏi.

Tiêu Dịch Kỳ bình thần trả lời: " Xong hết, cục trưởng đã giao hấn cho sở cảnh sát Hồng Kông xử trí, Interpol cũng tham dự điều tra vụ này! "

Cô bắt đầu nổi mầu moi móc tin tức: " Thân phận thật sự của hấn là gì thế? Anh có thể cung cấp thêm cho tôi một số thông tin thiết yếu không? "

" Cô chỉ nên biết ít thôi! Hấn là Draco Chen, người Mỹ quê gốc Hồng Kông. Gia đình hấn di cư sang Mỹ năm 1998. Tốt nghiệp đại học Harvard Hoa kỳ chuyên ngành y học, có thể nói tên này cũng thuộc hạng nhân tài. Đáng tiếc hấn theo đường lối tiêu cực. Hấn về Hồng Kông nắm quyền điều hành tổ chức nghiên cứu hóa học với mục đích khủng bố. Ở châu á hấn là tên tội phạm bị dân lệnh truy nã đỏ do Interpol ban hành. Lại Chí Thông, Mã Cảnh

đều là tay chân thân tín nhất. Hiện tại, phía cục chúng ta chỉ vừa bắt được hai tên này nhờ có Interpol hỗ trợ. Bây nhiêu đủ chưa hả? Cô phóng viên liều mạng nhất quả đất! " Tiêu đội trưởng tường tận nêu rõ cuối câu lại cố ý đá xoáy cô.

Âu Nhã Phi đối đáp ý mỉa mai: " Anh kể vậy cũng đủ lắm rồi, tôi cũng chả có gì dám đòi hỏi thêm. Hi vọng sau khi xuất viện...cục trưởng các anh nhớ cung cấp thêm cho đầy đủ ha! "

" Sau này...tôi không muốn thấy cô xen vào mảng này nữa! Chỉ tổ gây rắc rối! " Anh ta làm mặt lạnh tuyên bố.

Âu Nhã Phi bức xúc tuôn một tràng: " Cái gì chứ? Đây là công việc của tôi mà! ý anh là ý gì đây hả? Chính miệng cục trưởng lựa chọn tôi tham gia mà! Anh mắc hội chứng mất trí nhớ tạm thời à? "

" Hừ, tóm lại là cô...hạn chế làm mảng hình sự này cho tôi! Muốn làm cảnh sát sao hồi đó không thi vào trường cảnh sát đi giờ lại mò mò bám theo như sam! " Anh đầu khẩu lại cay nghiệt.

Âu Nhã Phi nổi nóng xua anh ra ngoài: " Nói chuyện với hạng thiếu muối như anh thật phí nước bọt! Anh đi giùm tôi đi! Không tiễn nha! "

.....

Hết chương 22 _ Tác giả: Thiết Từ Văn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Nàng Phóng Viên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.